

千五

ผู้เป็นหนึ่ง
ในใต้หล้า...
คือข้า
ผู้เดียว

4

凰

峨眉
เอ๋อเหมย
เจียน
กิ่งเจวี่ยน
แปล

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้ด้วยกัน

**แจ่มใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

ซูเพียนจื่อในนามของหลิวเขียนหวังสร้างความประทับใจให้นักอ่านได้หรือยังคะ หากรู้สึกประทับใจแล้วละก็ขอบอกเลยว่าเล่มนี้จะรู้สึกมากกว่าเดิมอีกค่ะ เพราะไม่ใช่แค่ซูเพียนจื่อเท่านั้นที่จะทำให้เราตามติดตามลึ้นจนแทบลืมหายใจ ยังมีเจิ้งเฮ้ออี้ ที่ในเล่มนี้จะแสดงความรู้สึกในใจจนเราทั้งเงินอายตามและบางครั้งยังหมั่นไส้ด้วย นอกเหนือจากพระ-นางแล้ว ยังมีเรื่องของดินแดนพันเมฆาที่ตอนนี้ค่อยๆ เผยโฉมหน้าตัวร้ายออกมาให้เห็นมากขึ้นทีละนิด ทำให้อ่านแล้วยิ่งรู้สึกทั้งอิน ทั้งฟิน ทั้งลึ้นตามได้อย่างไม่ยากเลยคะ

โดยเล่มนี้ซูเพียนจื่อที่ทราบข้อมูลของมารฟ้าจากอูสิงแล้วก็ให้ทุกคนช่วยกันเตรียมการป้องกัน ทว่าทุกอย่างไม่ง่ายดายเช่นนั้น นางต้องเผชิญกับปัญหาและอุปสรรคมากมายจนแทบจะทอดทิ้งอดใจไปเสียก่อน ด้านซูป้อวีนเพราะไปเกี่ยวข้องกับหลิวเขียนหวังถึงเพียงนั้น จึงกลายเป็นที่จับตามองของเหล่าบุรุษในวังศาสตร์ เรื่องราวของเจิ้งเฮ้ออี้ก็น้อยหน้าใคร เพราะหลังจากที่เขารู้ว่าตนเองรู้สึกเช่นไรกับหลิวเขียนหวังแล้วก็เดินหน้าลุยเต็มกำลังทันที เป็นเช่นนี้แล้วซูเพียนจื่อจะรับมือไหวหรือไม่ ทั้งเรื่องส่วนรวมและเรื่องส่วนตัวก็กันวุ่นวายยุ่งเหยิงปานนี้ นางจะอย่างไรต่อไป มาขึ้นเรือข้ามไปยังเกาะเดือนเพ็ญ และร่วมเป็นกำลังใจให้ซูเพียนจื่อไปพร้อมกัน

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

“

"เข้าใจผิดอะไรหรือ" ยังคงเป็นคำถามเดิม รวากับเจ้เข้าอึดอัดสัมผัสไม่ได้ถึงความไม่พอใจของนาง จึงยังคงพิศมองนางอย่างจริงจังไม่เลิก

ซูเพียนจื่อจึงทุ่มสุดตัว ตอบไปอย่างthatคิดเสียเลย "ก็เข้าใจผิดว่าท่านมีใจให้ณะสิ" ฉินฝ่ายเคยจับจ้องนางเช่นนี้ไม่ต่ำกว่าหนึ่งหนแล้ว นางเองก็รู้สึกกระอักกระอ่วน แต่นางนึกว่านั่นเป็นเพราะฉินฝ่ายมารักหลายใจอยู่ในสายเลือด เห็นหญิงงามก็ไปรยเสน่ห์ไปตามความเคยชิน นางจึงไม่ค่อยได้เก็บมาเป็นอารมณ์

โฉนเจ้เข้าอึดจึงไม่หัดเรียนรู้สิ่งดีๆ กลับหัดมีพฤติกรรมเหมือนเครื่องหวานเสน่ห์ไฟแรงสูงที่เคลื่อนไปได้ทุกสภาพอากาศนั้นเสียเล่า

"เจ้าไม่ได้เข้าใจผิดหรอก" เจ้เข้าอึดตอบอย่างสงบนิ่ง

"หืม?" ซูเพียนจื่อฉงน

"ข้ามีใจให้เจ้าจริงๆ"

"..."

”

แนะนำตัวละคร

- * ชูเพียนจื่อ อยู่ในวังศาสตร์ด้วยนามหลิวเจียนหวง เป็นศิษย์หญิงของจ้าววัง ทำคะแนนสอบเต็มทั้งสิ้นเจ็ดวิชารวด
- * อูสิง ประมุขคนปัจจุบันของตระกูลไสยเวท อดีตยอดฝีมืออันดับหนึ่งของทำเนียบผู้แข็งแกร่งชั้นพันโลกิยะ ยามนี้มีพลังวัตรขั้นทรงฤทธาแล้ว
- * ชูป้ออวี่น หลานชายห่างๆ ของชูถึงหยวน มีสติปัญญาด้านการต่อสู้สูงส่งยิ่ง เป็นหนึ่งในผู้พิทักษ์ของชูเพียนจื่อ
- * เจิ้งเฮ่าอี้ บุตรชายคนรองของประมุขสกุลเจิ้ง คุณสมบัติไม่ด้อยไปกว่าชูหูหลี่ในอดีต เคยปฏิเสธการแต่งงานกับอวี่นชิงอิ่งจนทำให้สกุลอวี่นเสียหายมาแล้ว
- * ฉินเผย บุรุษหนุ่มแน่นที่ดูหล่อเหลาเปี่ยมเสน่ห์ยิ่ง มีสัญลักษณ์สายโลหิตของตระกูลจอมโจร คุณสมบัติพรสวรรค์คือกายทิพย์ดินศักดิ์สิทธิ์
- * ปู่เงินอวี่น คุณชายตระกูลเทพยากรณผู้สูงศักดิ์ มีบุคลิกสง่างามดูจ๋มไม่หยกต้องสายลม เป็นทั้งญาติทั้งสหายสนิทที่สุดของเจิ้งเฮ่าอี้
- * เทวินเงินทราน จ้าววัง ชายชราผู้มีรูปโฉมสามัญเยี่ยง ทว่าพลังวัตรนั้นอยู่ห่างจากการสำเร็จเป็นเซียนอีกเพียงก้าวเดียว

ตระกูลนักปกครองสกุลเจิ้ง

สถานะ : ตระกูลฝ่ายธรรมะอันดับหนึ่ง

ที่ตั้ง : หุบเขาชิงเทียน

บรรพชน : เซียนเที่ยงแท้

สัญลักษณ์สายโลหิต : ตะวันสีขาว

ตระกูลเทพยากรณ์สกุลปู่

สถานะ : ตระกูลฝ่ายธรรมะ

ที่ตั้ง : ตำบลนักลิขิตฟ้า ยอดเขาลิขิตฟ้า

บรรพชน : เซียนลิขิตชะตา

สัญลักษณ์สายโลหิต : ดารากลางหา

47

"จะเป็นไปได้ยังไง มารฟ้าสาบสูญจากดินแดนพันเมฆาไปหมดสิ้น ตั้งแต่จบศึกใหญ่ระหว่างเซียนกับมารในครั้งนั้นแล้วนี่" หัวใจของซูเฟียนจื่อ พลันเต้นระรัว หากดินแดนนี้ยังมีมารฟ้าดำรงอยู่จริงๆ เช่นนั้นผลพวง ย่อมสุดที่จะคิดภาพได้แล้ว

"นั่นเป็นเพราะพวกเจ้าคนฝ่ายธรรมะช่างโง่เขลา แต่กลับนึกว่าตนเอง ถูกต้องไปเสียทุกอย่างนะสิ" อินกู่พูดด้วยกิริยาสะบัดสะบิ้ง

อู๋ลิ่งกวาดตามองเขาอย่างเยียบเย็น อินกู่รู้ว่าอีกฝ่ายไม่พอใจที่ตน สอดปาก จึงรีบเยียบเสียงไม่พูดอีก

"เดิมที่มารฟ้าบนดินแดนพันเมฆาจากไปแล้วก็จริง ทว่ายังไม่ใช่ ทั้งหมดหรอก ยังมีมารฟ้าตนหนึ่งที่ถูกปิดผนึกอยู่ในค่ายกลร้อยเซียน ขอเพียงนำเสานินเหล่านั้มาประกอบกันดังเดิมเพื่อคลายผนึก มารฟ้า ที่อยู่ภายในก็จะคืนชีพอีกครั้ง! ฮ่าๆๆ" อู๋ลิ่งคิดว่าอีกไม่ช้าก็จะมีมารฟ้า

ที่แท้จริงตนหนึ่งมาเข้าร่วมกับพวกเขาตระกูลไสยเวทแล้ว ถึงตอนนั้น บนดินแดนพันเมฆมายังจะมีมนุษย์หน้าไหนซึ่งความเป็นใหญ่กับตระกูลไสยเวท ได้อีกเล่า ยิ่งคิดเขาก็ยิ่งฮึกเหิมได้ใจ

ที่แท้ก็เป็นเช่นนั้น...

ซูเฟียนจื่อขมอดหัวคิ้วมุ่น ชาวนี้แพรวออกไปเมื่อไร ต้องสะท้านสะเทือน ไปทั้งดินแดนอย่างแน่นอน หากปล่อยให้ตระกูลไสยเวททำสำเร็จ เช่นนั้น ไม่เพียงตระกูลฝ่ายธรรมะที่จะเคราะห์ร้าย แม้แต่ตระกูลฝ่ายอธรรมกับ ฝ่ายเป็นกลางก็จะมีจุดจบที่ดีเช่นกัน

ทว่าพอไตร่ตรองอย่างละเอียด นางก็รู้สึกว่าจะไม่ถูกต้องนัก

"หินเหล่านี้นอนอยู่บนเกาะเดือนเพ็ญมาช้านานแล้ว หากปิดผนึก มารฟ้าอยู่จริง ๆ ต่อให้อาจารย์กับคนรุ่นก่อนในวังศาสตร์ไม่เคยค้นพบ พวกเจ้าก็คงลงมือตั้งแต่แรก มีหรือจะรอคอยมาจนถึงวันนี้ เห็นชัดว่า พวกเจ้าไม่อาจได้หนอนพิษสถิตวิญญานมาอยู่ในมือ จึงเอาหินกองหนึ่ง มาข่มขู่ผู้อื่นส่งเดช ข้ายังคิดจะอาศัยปากข้าปล่อยข่าวเขย่าขวัญผู้คนอีก" ซูเฟียนจื่อจิงใจพูดเหยียดหยาม

เหตุที่นางพูดเช่นนั้น ข้อแรกเพราะในใจมีความเคลือบแคลงอยู่จริง ข้อสองเพราะต้องการใช้กลยุทธ์ยุขุนพล กระตุ้นให้อู๋ลิ่งเผยข้อมูลมากยิ่งขึ้น

ในใจสาวน้อยพลันผุดประกายความคิด นึกแผนการอันบ้าบิ่น ได้คร่าว ๆ แผนหนึ่งแล้ว ทว่าแผนนี้มีความเสี่ยงสูงเหลือเกิน หากนาง ยังไม่รู้ที่มาที่ไปของเรื่องราวอย่างชัดแจ้ง นางก็ไม่ค่อยกล้าผลิผลตามปฏิบัติ

อู๋ลิ่งพลันหน้าขี้อึมบวบ ก่อนจะแค้นเสียงฮืออย่างเย็นชา "พวกเรา ย่อมมีเหตุผลของพวกเราอยู่"

ซูเพียนจื่อมองเขาด้วยสีหน้าคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม แสดงชัดว่า 'ไม่เชื่อ'

พลังฝีมือของอูซิงสามารถยืนอยู่จุดสูงสุดของดินแดนพันเมฆมาได้ อย่างแน่นอน เขามีหรือจะเคยถูกแม่มางน้อยที่เล็กจ้อยดุมดปลวกเช่นนี้หยามหมิ่นดูแคลน

ทว่าหากเขาชี้แจงสาเหตุกับนาง ก็ไม่แคล้วต้องแปร่งพรายสิ่งที่ตอนนี้ฝ่ายเขายังไม่อยากจะให้ผู้อื่นล่วงรู้ โทสะนี้จะสะกดกลิ่นไ่ได้ยากเย็นยิ่ง อูซิงจึงสะบัดแขนเสื้อไปนั่งอีกด้านหนึ่งเสียเลย

ซูเพียนจื่อรู้สึกว่หากตนยั่วยุเขาอีกสักสองสามประโยค ไม่แน่ว่าเขาอาจขมใจไม่ไหวหลุดเผยความจริงออกมาก็เป็นได้ ทว่าตอนนี้ชีวิตของนางกับซูป้ออวี่นล้วนถูกกุมอยู่ในมือของอูซิง ต่อให้เขาไม่ซ่าไม่ทำร้ายนางเพราะเคยแลกเปลี่ยนคำมั่นไว้กับจ้าววัง เขาก็ยังมีวิธีอีกมากที่จะทำให้นางทรมาน ฉะนั้นอย่าเพิ่งเสียดายจะดีกว่า

อันที่จริงเหตุผลของตระกูลไสยเวท ซูเพียนจื่อก็พอจะคาดเดาได้บางส่วนแล้ว เพียงแต่ยังไม่แน่ใจเท่านั้นเอง

ความเป็นไปได้สูงสุดก็คือ... พวกเขาที่เพิ่งจะรู้ความลับของซากเสาหินหนอนพิษสถิตวิญญูณ และพลอยมารศพเร็วๆ นี้เช่นกัน หากไม่พวกเขา ย่อมสามารถลงมือข่นย้ายสิ่งของทั้งหมดนี้กลับถิ่นของตนไปตั้งแต่เมื่อหลายปีก่อนแล้ว

เปลือกนอกนางไม่เชื่อว่าในเสาหินปิดผนึกมารฟ้าอยู่ แต่ที่จริงในใจนางเชื่อแต่แรกแล้ว สัมผัสที่นางมีต่อเสาหินเหล่านั้นย่อมจะไม่หลอกนาง อีกทั้งหนึ่งในเงื่อนไขที่หนอนพิษสถิตวิญญูณจะปรากฏตัว

ก็คือจะต้องได้ดูตลับปรมาณูของมารฟ้า

ซูเพียนคือเชื่อมั่นว่าเนินเขาที่พบหนอนพิษสถิติวิญญาณแห่งนั้น ต้องเคยถูกพวกจ้าววังตรวจค้นยืนยันอย่างละเอียดก่อนแล้วว่าไม่มีมารฟ้า รวมทั้งสิ่งของที่เกี่ยวข้อง เช่นนั่นสิ่งเดียวที่น่าจะกระตุ้นการเกิดของหนอนพิษสถิติวิญญาณได้ก็มีแต่ซากเสาทินเหล่านี้เท่านั้น

เรื่องพาซูป้ออวินหลบหนีอย่างปลอดภัย ซูเพียนจึงมีความมั่นใจ อย่างน้อยถึงเจ็ดแปดส่วน ทว่าหากจะเอากำไลเก็บทรัพย์วงที่บรรจุซากเสาทิน และสอดอยู่ในอกเสื้อของอูสิงนั้นมาอยู่ในมือ ระดับความยากก็สูงยิ่ง

ซูเพียนจึงนั่งเงียบไม่พูดจา ในใจหม่นวนไปด้วยความคิดสารพัดอย่าง ในตัวเรือจึงพลันเปลี่ยนเป็นแสงเงาจะเงียบเชียบ

อินกู่ที่ยืนอยู่ข้างกายอูสิงกำลังลอบมองประเมินซูเพียนคือ ดูเหมือน เขาก็วางแผนเรื่องอะไรบางอย่างอยู่เช่นกัน

โดยไม่รู้ว่ารู้ตัว ในที่สุดเรือก็มาถึงฝั่งตะวันตกของทะเลสาบดาวเดือน แล้ว

ด้วยเพราะรูปโฉมของอินกู่กับหยางเหรินทั้งสยดสยองทั้งสะกดตา ก่อนลงเรือพวกเขาจึงสวมหมวกม่านแพรบดบังรูปโฉมไว้ ทั้งอาศัยคอปกงสูง กับแขนเสื้อยาวอำพรางผิวกายที่มีสีสันผิดธรรมชาติเอาไว้

ยามนี้เองซูเพียนก็สังเกตเห็นว่าสองมือของบริวารชั้นเปลี่ยน เส้นลมปราณอีกหกคนที่มากับพวกอูสิงนั้นกลับมามีสีผิวเหมือนคนทั่วไป แล้ว ไม่ใช่สีดำลับเช่นที่เห็นก่อนหน้านี้

"รบกวนหาหมวกม่านแพรมาให้ข้าอีกใบสิ ที่นี้มีหลายคนรู้จักข้า ข้าไม่อยากจะหาความยุ่งยากมาให้พวกเขา" ซูเพียนจึงพูดกับอูสิงที่เตรียมจะ

ลงจากเรือ

เมื่อมองพิจารณานางขึ้นลงชั่วคราว อู๋ซิงก็พลันยกยิ้มอย่างเย็นชาแล้ว ผงกศีรษะให้หยางเหรินนำหวมก่่านแพรมาให้นาง

เขานึกถึงสิ่งที่เคยได้ยินบริวารรายงาน... ระยะเวลาที่ลี้วเซียนหวง ช่วยหาช่องทางทำกินให้ชาวบ้านละแวกฝั่งตะวันตกมาตลอด ทั้งช่วยชีวิตผู้คนที่นี่ไว้ไม่น้อย รูปโฉมของนางโดดเด่นเพียงนี้ แน่نونว่าต้องมีผู้คนมากมายรู้จักนาง พอเห็นนางปรากฏตัวก็ย่อมจะเข้ามาทักทาย

อู๋ซิงไม่ถือสาที่จะฆ่าคน ทว่าตอนนี้พลอยมารศพบกับหนอนพิช สติติวิญญาณยังไม่ได้มาอยู่ในมือ เขาไม่มีแกใจจะหาเรื่องยุ่งยากเพิ่ม

เนื่องจากตั้งแต่ต้นจนจบซูเฟียนจื่อไม่ได้ออกหน้าเรื่องเหมืองหิน ดังนั้นพวกอู๋ซิงจึงไม่รู้เลยว่าแท้จริงผู้ที่ทำลายเรื่องดีของพวกเขาก็คือนาง พวกเขาล้วนนึกว่าเป็นคนสกุลเจิ้งกับสกุลทังที่บังเอิญมาพบพิรุณ ถึงเป็นเหตุให้พวกเขาล้มเหลวในก้าวสุดท้าย

หากอู๋ซิงรู้ว่าพลอยมารศตกอยู่ในกำมือพวกจ้าววังทั้งหมดเพราะ คำเตือนหนึ่งประโยคของซูเฟียนจื่อละก็ น่ากลัวว่าความคิดที่จะกินนางเป็นๆ คงต้องมีแน่

หยางเหรินทำตามที่ซูเฟียนจื่อร้องขออู๋ซิง ไม่ซ้าก็หาหวมก่่านแพร มาอีกหนึ่งใบ ทั้งยึดเส้นผมยาวของนางซ่อนเข้าไปในหวมก่่าด้วยเสี้ยเสย

เมื่อลงจากเรือแล้วซูเฟียนจื่อก็ได้พบซูป้ออวีนในที่สุด อาคมกักกันบนร่างทั้งสองถูกคลายออกบางส่วนแล้ว จึงสามารถเดินเหินเคลื่อนไหวเองได้ ทว่าลมปราณยังคงถูกกักกันไว้ทั้งหมด ตอนนี้น้ำทั้งสองจึงไม่ต่างจากคนธรรมดาที่ไร้พลังวัตร

ซูเพียนจื่อเหลื่อมองซูป้ออวินหลายหน ด้วยกลัวจะถูกอุ้งสิงพบเห็น นางจึงไม่กล้าบุ่มบ่ามพูดคุยกับเขา

ซูป้ออวินเห็นเหตุการณ์ทุกชั้นตอนชัดเจนดตา เขาไม่ค่อยเข้าใจว่า เหตุใดเหล่าเซียนหวงต้องแสร้งทำที่ว่ามีสัมพันธ์ใกล้ชิดกับเขา ซ้ายยังออกหน้า มาเป็นตัวประกันร่วมกับเขาอีก กระนั้นเขาก็คาดเดาได้ว่านางทำเช่นนี้ จะต้องมิเหตุผลของนางอยู่แน่นอน

แม้วิชากลลวงของเขาไม่โดดเด่นนัก แต่ถึงอย่างไรเขาก็มาจาก สกุลซูแห่งถ้ำพันจิ้งจอก เขาู้ดีว่าเวลาใดควรจะพูดหรือทำอะไร

ดังนั้นเขาจึงนั่งเงียบมาตลอดทาง แม้ตอนนี้สามารถพูดคุยกับนางได้ เขาก็ไม่ได้ซักถามแม้ครึ่งประโยค

ไม่ช้าคนทั้งกลุ่มก็ออกจากท่าเรือรุดมาถึงเหมืองหิน

ระหว่างทางมีคนไม่น้อยเห็นซูป้ออวินกับซูเพียนจื่อสวมเครื่องแต่งกาย ของศิษย์วังศาสตร์ จึงตั้งใจจะเดินมาทักทาย ทว่าพอเห็นพวกอุ้งสิงมีสีหน้า ไม่เป็นมิตร ผู้คนเหล่านั้นก็ล้วนไม่กล้าผจญผลันเข้ามาใกล้

เหมืองหินเคยเกิดเรื่องเช่นนั้นขึ้น นอกจากคนงานหลายคนที่เกี่ยวข้อง เป็นกลุ่มแรก ก็ยังมีคนอื่นอีกจำนวนมากที่ถูกจ้างมาขุดพลอยมารศพที่นี่แล้ว ล้มป่วยหนักในเวลาต่อมา เรียกว่าเฉียดตายเลยก็ว่าได้ ดังนั้นที่นี่จึงกลายเป็น เขตอันตรายที่ชาวบ้านทั้งหมดในละแวกใกล้เคียงเพียงพูดถึงก็หน้าถอดสี ไม่มีใครยอมย่างกรายมาใกล้ที่นี่ส่งเดชอีก

ยามอาทิตย์อัสดง เหมืองหินที่ว่างเปล่าไร้ผู้คนยิ่งดูวังเวงเป็นพิเศษ พลอยมารศพตลอดจนศพของสัตว์อสูรและผู้ฝึกวิชาที่ฝังอยู่ข้างใต้เป็น จำนวนมากแม้ถูกสะสมจนหมดจดแล้ว ทว่ากลับยังมีกลิ่นอายพิกลชวนสะพรึง

ขุมหนึ่งวนเวียนอยู่ร่างๆ ไม่จางหาย

กระนั้นคนตระกูลไสยเวทพอมาถึงที่นี้กลับรู้สึกผ่อนคลายขึ้นมา

เนื่องจากอู๋สิงตรวจสอบเองจนแน่ใจได้ว่าละแวกนี้ไม่มีใครลอบจับตาสอดแนมอยู่ ประกอบกับตลอดทางมานี้ชูเพียนจื่อกับชูป้ออวี่นก็ชื่อตรงยิ่งนัก เขาจึงหาลานหินที่ค่อนข้างเรียบแห้งหนึ่ง สั่งให้อู๋เวียวนำบริวารขึ้นเปลี่ยนเส้นลมปราณหกคนที่เหลือมาล้อมเฝ้าตัวประกันสองคนไว้ตรงกลาง โดยไม่ได้จับทั้งสองแยกกันอีก ส่วนตัวเขาก็นั่งกรรมฐานพักผ่อนอยู่ด้านข้างกับอินกู่ยและหยางเหริน

ด้วยการป้องกันที่รัดกุมแน่นหนาเพียงนี้ อย่าว่าแต่ชูเพียนจื่อกับชูป้ออวี่นล้วนถูกกักกันลมปราณอยู่ ต่อให้พวกเขา มีพลังวัตรครบถ้วน ก็ไม่มีปัญหาหนีรอดได้โดยง่าย

แน่นอนว่านี่คือ 'ความคิดของกลุ่มคนตระกูลไสยเวท'

ไม่ซ้ำสี่ท่องฟ้าก็มีตสนิท ชูเพียนจื่อคิดในใจว่า...ท่ามกลางรัตติกาลอันยาวนานเช่นนี้ หากซ้ำกับเขาไม่พูดอะไรกันเลย คงไม่แคล้วสะกิดให้ผู้อื่นสงสัยแน่

อย่างไรเสียในสายตาของคนตระกูลไสยเวท นางคือสาวน้อยที่ชื่อเสียงชีวิตมาร่วมเป็นร่วมตายกับชูป้ออวี่นโดยไม่สนใจคำห้ามปรามของอาจารย์เสี่ยวนะ คนรักอยู่ตรงหน้าแล้วแท้ๆ ย่อมไม่มีเหตุผลที่นางจะทำตัวเหมือนคนแปลกหน้าไม่ไยดีเขา

อันที่จริงตอนนี้นางสามารถพาชูป้ออวี่นหนีเอาตัวรอดได้ทุกเวลา

ลมปราณของนางถูกกักกันเป็นความจริง ทว่านางไม่ได้คิดจะไปจู่โจมคนตระกูลไสยเวทเสี่ยวหน้อย เพียงเก็บชูป้ออวี่นเข้าดอกชวีหนี

ไม่จำเป็นต้องใช้ลมปรานแต่อย่างใด และหากผีเสื้อซ่อนฟ้าจะตั้งลมปรานของนางมาทำให้นางล่องหน อาคมกักกันของอูสิงก็ไม่อาจขัดขวางได้

ผีเสื้อซ่อนฟ้าเป็นถึงสัตว์เทพบรรพกาล แม้ไม่มีพลังใจดี ทว่าเอ่ยถึงพลังวัตรแล้ว มันย่อมเหนือกว่าอูสิงที่เป็นมนุษย์ปฤชุนหลายเท่าตัว

เพียงแต่ชูเพียนจื่ออยากจะได้กำไรเก็บทรัพย์ที่อยู่บนตัวอูสิงวงนั้น อีกอย่างรวจนพุ่มนี้เมื่ออาจารย์มาถึง นางมีคนหนุนหลังที่แข็งแกร่งมากพอย่อมจะลงมือได้อย่างปลอดภัยกว่า ดังนั้นนางยังคงอดใจรออีกสักหน่อยจะเป็นการดีที่สุด

พอดีนางจะได้ฉวยจังหวะนี้บอกไปฐานะของตนแก่ชูป้ออวินเสียเลย หากมีความจำเป็นก็จะได้ให้เขาสับสนุนสนุนปฏิบัติการของนาง

ชูเพียนจื่อคิดดีแล้วก็หันหน้าไปยิ้มพูดคุยกับชูป้ออวินว่า "ศิษย์พี่ป้ออวิน ท่านหิวหรือไม่"

ชูป้ออวินหัวใจระตุกดูบ รีบผงกศีรษะรับอย่างให้ความร่วมมือ "ก็นิดหน่อย"

"ที่ข้ามี 'ลูกกลอนงดรัญพีช*' อยู่ ท่านกินสักเม็ดเถอะ" ชูเพียนจื่อพูดพลางขยิบตาให้เขา จากนั้นค่อยหยิบขวดหยกเล็กๆ ใบหนึ่งจากในแขนเสื้อยื่นส่งไปให้

ชูป้ออวินพอเห็นขวดหยกก็ชะงักไปเล็กน้อย รวจนเห็นลายสัญลักษณ์อันคุ้นตาที่อยู่บนนั้นอย่างชัดเจน ต่อให้เขาเตรียมพร้อมอยู่ก่อนก็ยังเกือบหน้าเปลี่ยนสี

* ดรัญพีช คือวิธีบำเพ็ญตนอย่างหนึ่งของนักพรตในสมัยโบราณ แบ่งออกเป็นสองประเภทคือคณาหาร โดยสิ้นเชิงกับคณาหารหลัก (รัญพีช) แต่บริโภคคณาหารเสริม เช่น ถั่วและสมุนไพรรักษาอายุยืนยาว

วันนั้นที่ถ้าพันจิ้งจอก เพื่อให้ผ่านการสอบย่อยสนามที่สิบเจ็ดของศิษย์ระดับต้น ชูเพียนจื่อถึงกับตีมน้ำที่คั้นจากพริกสด และใช้พิษผึ้งทำให้ผิวของตนเองเกิดอาการแพ้อย่างรุนแรง หลังสอบเสร็จกลับไปถึงที่พัก นางก็หมดสติไป เป็นชู้ป้อววิน^๑ที่มาพบและขอยาจากผู้อาวุโสใหญ่หามารักษานางจนหายดี

สิ่งที่เคยบรรจุอยู่ในขวดหยกเล็กๆ ใบนี้อันนี้คือยาน้ำที่ใช้รักษาลำคอของชูเพียนจื่อ^๑นั่นเอง

ตอนนั้นนางเพิ่งทะลุมิติจากดาวโลกมายังดินแดนพันเมฆาได้ไม่นานสำหรับผู้ฝึกวิชาอย่างชู้ป้อววิน^๑แล้ว ขวดหยกใบนี้นั้นเป็นเพียงสิ่งของธรรมดาที่ใช้เสร็จก็โยนทิ้ง ทว่าสำหรับนางกลับเป็นของมีค่าที่งามประณีตและหาได้ยากยิ่ง

ตั้งแต่เล็กจนโตอย่าว่าแต่ขวดหยกเลย กระทั่งเศษหินที่หุ้มเนื้อหยกนางก็ยังไม่เคยมีในครอบครอง ดังนั้นนางย่อมเก็บรักษาขวดใบนี้อย่างทะนุถนอม

บนขวดมีสัญลักษณ์เฉพาะของผู้อาวุโสใหญ่หามาอยู่ ชู้ป้อววิน^๑ไม่มีทางจำผิดเป็นอันขาด แม้เขาไม่รู้ว่าหลิวเซียนหวงที่อยู่ตรงหน้าได้ขวดหยกใบนี้อย่างไร แต่เขาก็แน่ใจว่านี่คือสิ่งของของผู้อาวุโสใหญ่หามาอาจารย์ของเขา

ชู้ป้อววิน^๑ตกตะลึงอยู่ในใจ ไม่ช้าใบน้ำก็กลับมาสงบเยือกเย็นดังเดิม สีทองฟ้ามืดมิด ประกอบกับชูเพียนจื่อเจตนาช่วยกำบัง คนตระกูลไสยเวทหลายคนที่อยู่รอบข้างจึงไม่สังเกตเห็นว่าชู้ป้อววิน^๑มีสีหน้าผิดปกติ

ชู้ป้อววิน^๑เปิดขวดหยกเสียบๆ ในนั้นมีลูกกลอนงดรัญพีชอยู่หลายเม็ด

จริงๆ ลูกกลอนชนิดนี้เพียงกินลงไปหนึ่งเม็ด ต่อให้ไม่กินไม่ดื่มเป็นเวลาสามวันสามคืนก็จะไม่รู้สึกริวกระหาย

อูเยวี่ผู้รับหน้าที่เฝ้าคุมพวกเขาवादตามองลูกกลอนที่ชูป้ออวีนเทอออกมา พอเห็นว่าเป็นเพียงลูกกลอนงดัญพีซจริงเสียด้วย เขาก็ร้านจะพูดอะไรอีก เพียงคิดในใจว่าหลิวเขียนหวงนี้ข้างรักถนอมคนรักเสียจริง วันพรุ่งนี้เหวินเงินหรรณก็จะมารับพวกเขาอยู่แล้ว แต่ครั้งก่อนวันก็ยังคงกลัวว่าคนรักจะหิว

พอเห็นชูป้ออวีนกินลูกกลอนงดัญพีซลงไปเม็ดหนึ่งแล้ว ชูเพียนจื่อก็หยิบมากินหนึ่งเม็ดเช่นกัน จากนั้นนางก็เก็บขวดยาให้เรียบร้อย

ภายหลังชั่วเวลาสั้นๆ ที่ได้ผ่อนคลายจิตใจบ้างแล้ว ชูเพียนจื่อแน่ใจว่าต่อให้ตอนนี้นางประกาศฐานะไปตามตรง ชูป้ออวีนก็ว่าจะไม่เผยพิรุณใดๆ ดังนั้นนางจึงกล่าวต่อไปว่า "น่าเสียตายเงินเงินไม่อยู่ที่นี้ อาหารที่นางทำอร่อยยิ่งนัก ข้าชกคิดถึงนางแล้วสิ"

เงินเงิน? ชูเงินเงิน?!

หากชูป้ออวีนยังไม่เข้าใจคำบอกใบ้ของนางอีก เขาก็มีสมองเสียเปล่าแล้ว

แม้เขาได้เตรียมพร้อมอย่างเพียงพอ จนสามารถรักษาสีหน้าอันเรียบเฉยไม่ให้เกิดการเปลี่ยนแปลงแม้สักนิด กระนั้นคำพูดของนางก็ยิ่งก่อคลื่นยักษ์ถาโถมในใจเขาอย่างห้ามไม่อยู่

ความหมายของหลิวเขียนหวงบอกใบ้เขาอย่างชัดเจนว่า...นางก็คือชูเพียนจื่อ!

เป็นไปได้อย่างไรกัน!

ซูป้ออวีนอาศัยแสงจันทร์อันอ่อนนางพิศมองซูเพียนจื่ออย่างจริงจัง
ครู่หนึ่ง ถึงพอจะกล้อมแกล้มเสาะพบเสี้ยวร่องรอยที่เป็นของสาวน้อย
หน้าตาหมดจดในอดีตคนนั้นได้เลาๆ

เห็นกันอยู่ว่าซูเพียนจื่อในถ้ำพันจิ้งจอกคือขยะที่ไร้พรสวรรค์เชิงยุทธ์
จู่ๆ นางกลับกลายเป็นอัจฉริยะแห่งยุคผู้มีกายทิพย์ไม่วัณณะ และย่างเท้าสู่
ชั้นชำระไขกระดูกช่วงปลายด้วยวัยเพียงสิบหกปี กระนั้นเหล่านั้ซูป้ออวีน
ก็ไม่ได้รู้สึกเหนือความคาดหมายนัก เขาถึงขั้นเตรียมใจไว้ก่อนแล้วด้วยซ้ำ
ครึ่งปีมานี้นามของซูเพียนจื่อเจิดจรัสทำเนียบผู้แข็งแกร่งบน
จารึกหยกพันเมฆอย่างไร้ผู้เปรียบ ซูป้ออวีนกับซูเทียนหวาล้วนรับรู้
กิตติศัพท์ของนาง และเดาได้นานแล้วว่าอดีตที่นางไร้พรสวรรค์เชิงยุทธ์นั้น
เป็นเพียงภาพลวงตา

สิ่งที่ซูป้ออวีนคิดไม่ตกคือ...บนแขนขวาของนางมีสัญลักษณ์สายโลหิต
รูปจันทร์เสี้ยวสีม่วงของสกุลซูแห่งถ้ำพันจิ้งจอกอยู่ชัดๆ นางตบตาคน
ตระกูลแพทย์ ถึงขั้นกลายเป็นทายาทสายหลักที่สกุลหลิวให้การยอมรับ
ได้อย่างไรกัน!

ข้าตระกูลแพทย์ยังอนุญาตให้นางเป็นเจ้าของน้ำพุชีวิตคู่ศักดิ์สิทธิ์
ประจำตระกูลอีก

หากมิใช่เพราะยืนยันทฐานะของนางแน่ชัดแล้ว ไม่มีตระกูลโบราณใด
ยอมให้คนนอกได้ครองวัตตุดศักดิ์สิทธิ์ประจำตระกูลของพวกเขา

ทว่าหลิวเซียนหวงก็ไม่มีทางเลือกต้องสวมรอยเป็นซูเพียนจื่อ
มาหลอกเขาเสียหน่อย อีกทั้งนามของซูเงินเงินก็ใช่ว่าศิษย์ทุกคน
ในถ้ำพันจิ้งจอกจะรู้จัก แล้วนับประสาอะไรกับคนนอกถ้ำพันจิ้งจอกเล่า

แต่โรมาซุเงินเงินยังไม่เคยไปจากถ้าพันจึงจอกสักครั้งก้าวเลยด้วยซ้ำ

เรื่องที่ซุเงินเงินชำนาญการควรมีเพียงซุเพื่อนคือที่เคยอยู่ร่วมกับนาง ถึงรู้กระจ่างกว่าใคร ซุป้ออวินเองก็มารู้เอาทีหลัง เพราะได้ยินซุเพื่อนจื่อเอ่ยถึงเป็นครั้งคราว

ทว่าความจริงของเรื่องนี้น่าตระหนกเกินไป แม้ซุป้ออวินเชื่อถึงเก้าในสิบส่วนแล้ว ก็ยังคงอดไม่ได้ที่จะแคลงใจอยู่นิดๆ

"ข้ายังไม่เคยลิ้มลองรสชาติของเงินเงินเลย ช่างน่าเสียดายนัก" ซุป้ออวินพูดพร้อมใบหน้าที่เกลื่อนด้วยความเสียดาย

"จะไม่เคยลิ้มลองได้อย่างไรเล่า ซาลาเปาที่ข้าเอามาเลี้ยงท่านครั้งนั้นก็คือฝีมือของเงินเงิน" ซุเพื่อนจื่อยิ้มตอบ

คราวนี้ซุป้ออวินเชื่อสนิทใจแล้ว ครั้งเดียวที่เขาเคยกินอาหารฝีมือซุเงินเงินก็คือซาลาเปา และซุเพื่อนจื่อก็คือคนที่ประคองเอาซาลาเปาออกมาเลี้ยงเขา เรื่องนี้มีเพียงเขากับซุเพื่อนจื่อที่ล่วงรู้ แม้แต่ซุเงินเงินก็ไม่แน่ว่าจะรู้ชัด

ดูเยวี่ยฟิงหนุ่มสาวคู่นี้หนึ่งถามหนึ่งตอบ เนื้อหาล้วนพูดถึงแต่ของกิน เขานึกไม่ถึงสักนิดว่าสองคนนี้กำลังแอบประกาศฐานะกันอยู่ในใจจึงอดไม่ได้ที่จะเกิดความรำคาญระคนดูแคลนไม่น้อย

ผู้ที่ได้ชื่อว่าเป็นอัจฉริยะมือดีของวังศาสตร์เหล่านี้มีอะไรบรรจุกอยู่ในสมองบ้าง ที่แท้ก็รู้จักแต่กิน!

เขาเหลือบมองอูสิง อินกู่ย และหยางเหวินที่นั่งกรรมฐานอยู่อีกด้านหนึ่งในใจก็พลันลอบรำวงลอบอย่างช่วยไม่ได้ แผนการของพวกเขาตนจะสำเร็จได้แน่หรือ

แม้นามของประมุขอุลึงได้หายสาบสูญไปจากทำเนียบผู้แข็งแกร่งบนจารึกหยกพันเมฆมาแล้ว ทว่าเขามีพลังฝีมืออยู่ในชั้นทรงฤทธาอย่างจริงแท้แน่นอน ลำพังพวกตนไม่กี่คนนี่...จะต่อกรกับอุลึงไหวจริง ๆ นะหรือ หากล้มเหลวขึ้นมา พวกตนทั้งหมดก็ต้องจบสิ้นอยู่ที่นี้สถานเดียว ทว่ามาถึงขั้นนี้แล้ว อุยเวียก็ไม่มีหนทางให้หันกลับอีก ต่อให้ตอนนี้เขาเสียใจภายหลัง อุลึงก็ไม่มีทางละเว้นเขาอยู่ดี

อุยเวียยิ่งคิดก็ยิ่งหวาดหวั่น ออกอาการตื่นกลัวพะว้าพะวังอย่างห้ามไม่อยู่

ราวกับสัมผัสได้ถึงความผิดปกติของเขา อินกู่ยที่หลับตานิ่งกรรมาฐานอยู่พลันลืมตาลึงใส่เขาอย่างเยียบเย็นปราดหนึ่ง แกวตานั้นอัดแน่นด้วยคำเตือน ทำเอาอุยเวียผวาวบจนต้องรีบหลบตา

อุลึงคล้ายสัมผัสอะไรได้ จึงหันหน้ามองไปทางอินกู่ย แต่กลับเห็นสองตาของอีกฝ่ายกำลังจ้องตรงแนวไปที่เงาร่างอันอรชรของหลิวเซียนหวง ออกอาการเหินกระหายน้ำลายจวนจะหยดแถมะลงมาอยู่รอบมร่อ อุลึงเห็นแล้วก็เยาะหยันนิดๆ อยู่ในใจ

เพราะผลกระทบจากวิชาที่ฝึกฝน สีหน้าท่าทางของอินกู่ยจึงเหมือนคนลักเพศกระตุ้งกระตัง ทั้งที่จริงตัวตนนั้นเป็นบุรุษบำตณหาไม่ธรรมดา

หยางเหรินกับเขาได้ชื่อว่าเป็นสามีภรรยา กัน แต่ที่มากกว่านั้นคือเป็นคู่หูที่ร่วมฝึกวิชา ด้วยรูปโฉมเยี่ยงนั้นของหยางเหริน ยิ่งทำให้อินกู่ยที่มักมากอยู่แล้วไม่มีทางพึงใจในตัวนางจนเลิกแสร้งหญิงงามอื่นไปได้หรอก

อุลึงนึกว่าเมื่อครู่ที่ลมปราดในร่างอินกู่ยผิดปกติไปเป็นเพราะบังเกิด

จิตราคะต่อหลิวเขียนหวง เขาจึงไม่ติดใจอะไรอีก เพียงเตือนอินกู่ว่า "นางคือตัวประกันคนสำคัญของพวกเรา ก่อนที่จะแลกได้หนอนพิช สติวิญญานกับพลอยมารศพมา ไม่ว่าจะอย่างไรเจ้าก็ห้ามแตะต้องนาง ส่วนวันหน้าจะทำเช่นไรก็สุดแต่ใจเจ้า"

หยางเหรินลี้มตา ด่าทอผู้เป็นสามีอย่างดุตันว่า "โจรบ้านกาม" จากนั้นก็ไม่พูดจาอีก

อินกู่ยหัวเราะแหย่งๆ สองหนเพื่อกลบเกลื่อน ในใจลอบรำร้องว่า หวาดเสียวยิ่งนัก

ความรู้สึกของอู๋สิงซ่างเฉียบคมและฉับไวจนชวนตระหนก อีกเดี๋ยวพวกตนลงมือจะต้องระวังรอบคอบให้มากขึ้น

เมื่อคิดว่าจะต้องลงมือกับอู๋สิงที่มีพลังวัตรสูงกว่าพวกตนช่วงใหญ่ ในใจอินกู่มิใช่ไม่หวาดกลัว ทว่าหากพลาดโอกาสครั้งนี้ไป ชาตินี้พวกตนก็อาจรอไม่ถึงวันที่จะได้โค่นอู๋สิงและขึ้นกุมอำนาจในตระกูลไสยเวทอีกแล้ว

ขอเพียงนี่ถึงสิ่งต่างๆ ในอดีต กับผลงานอันเกรียงไกรในภายหน้า เมื่อตนได้ปกครองตระกูล ตลอดจนอาศัยพลังของมารฟ้าสยบไปทั่วดินแดนพันเมฆา เพียงเท่านั้นความพรั่นพรึงในใจของอินกู่ก็ถูกกดข่มลงไปอย่างรวดเร็ว

ซูเฟียนจื่อกับซูป้ออวี่นถูกกักกันพลังวัตร จึงไม่อาจได้ยื่นชัดว่าพวกอู๋สิงพูดคุยอะไรกัน

ซูป้ออวี่นพอกล้อมแกล้มสงบอารมณ์ตื่นตะลึงภายในใจลงได้ ตอนนั้นเขาเข้าใจกระจ่างแล้วว่าเหตุใดซูเฟียนจื่อต้องออกหน้ามาเป็นตัวประกันร่วมกับเขา เขาจึงพูดอย่างรู้สึกผิดบาป "เหตุใดเจ้าต้องมาด้วย

เดิมทีควรเป็นข้าที่ปกป้องเจ้า"

ประโยคนั้นฟังเข้าหูพวกอุยวียแล้วช่างเป็นคำพลอดรักเต็มทีขนานแท้ ทว่าชูเพียนจื่อเข้าใจความหมายของเขาดี จึงตอบปนยิ้มน้อยๆ "ท่าน พลอดรักไว้เรื่องราว วันหน้าถึงจะสามารถปกป้องข้า" และมาเป็นวั่วเป็นม้า ให้ข้าได้น่ะสิ!

แน่นอนว่าประโยคสุดท้ายนี้นางไม่พูดออกจากปากหรอก

อีกด้านหนึ่งบนเกาะเดือนเพ็ญ จ้าววังซีแจ่งแผนเอาตัวรอดของ ชูเพียนจื่อให้พวกเจิ้งเทียนกั๊งฟังจบ ก็ขอให้พวกเขารอสันับสนุนอยู่นอกรัศมี สิบหลี่ของเหมืองหิน จากนั้นจึงส่งพวกเขาออกจากห้องกรรมฐาน ส่วน จ้าววังเองก็เตรียมตัวเพื่อไปรับชูเพียนจื่อกับชูป้ออวินตามลำพังในวันพรุ่งนี้ พอเดินออกมาถึงนอกห้องกรรมฐาน เจิ้งเทียนกั๊งก็เห็นบุตรชาย ยืนคอยตนอยู่ข้างตงไผ่สีเขียวขจี ผู้ที่ยืนอยู่ไกลๆ ตรงข้ามกับเจิ้งเฮ้ออี้ ยังมีฉินฝ่ยซึ่งไบหน้าเกลื่อนไปด้วยความกัลลัดกลุ้มรุ่มร้อน

ทันทีที่เห็นว่าแขกของอาจารย์ออกมาทั้งหมดแล้ว ฉินฝ่ยก็วิ่งปราด เข้าห้องกรรมฐานไปหาอาจารย์โดยตรง วันนี้หากเขาไม่ถามให้กระจ่าง เกรงว่าต้องร้อนใจตายเป็นแน่

เจิ้งเทียนกั๊งเดินเนิบนาบมาถึงเบื้องหน้าเจิ้งเฮ้ออี้ในระยะครึ่งจั้ง ก็หยุดฝีเท้า

บทบาทที่เขาแสดงต่อหน้าบุตรชายเสมอมาก็คือบิดาผู้เข้มงวดและ ผู้กำหนดแผนสูงสุดของวงศ์ตระกูล ประกอบกับเรื่องบางอย่างที่เกิดขึ้น ภายในครอบครัว จึงส่งผลให้บุตรชายไม่ชอบอยู่ร่วมกับเขานัก

ระยะนี้ที่เข้ามาอยู่บนเกาะเดือนเพ็ญ เจ็งเฮ้อก็กลัวหลบหน้า ไม่พบเขาเลย ทว่าตอนนี้บุตรชายกลับเป็นฝ่ายมาคอยเขาอยู่ที่นี้ แสดงว่าต้องมีเรื่องสำคัญแน่

เจ็งเฮ้อก็สืบเท้ามาสองก้าว ขานเรียกพลางคำนับอย่างถูกต้อง ตามธรรมเนียม "ท่านพ่อ"

ทั้งเซ็นกับคนตระกูลเทพยการณ์ต่างก็เคยได้ยินเรื่องราวเกี่ยวกับ ความสัมพันธ์ระหว่างพวกเขาพ่อลูก ทุกคนจึงคลี่มดงกศีระชะให้เจ็งเฮ้อ แล้วเป็นฝ่ายปลีกตัวจากไปทันที เพื่ออำนวยความสะดวกให้พ่อลูกคู่นี้ ได้สนทนากันตามลำพัง

"มีเรื่องอันใด" เจ็งเทียนกังถามด้วยสีหน้านิ่งขมิ้มพลางประเมินสีหน้า ของบุตรชายเสียบๆ

แม้เขาไม่พอใจกับท่าทีของเจ็งเฮ้อมาก กระนั้นยามได้พบหน้า บุตรชายที่ยอดเยี่ยมจนทำให้เขาภาคภูมิใจ เขาก็ไม่อาจซึ่งโกรธอีกฝ่าย อย่างแท้จริงได้

อีกอย่างจะว่าไป เหตุที่ความสัมพันธ์พ่อลูกดำเนินมาจนถึงขั้นนี้ บิดาคนนี้ก็ควรรับผิดชอบเป็นส่วนใหญ่

เจ็งเฮ้อไม่มัวอ้อมค้อมเอ่ยถามอีกฝ่ายตามตรงทันใด "ลูกอยาการู้ ขอรับ ศิษย์น้องเขียนหวงมีแผนการอันใดกับอาจารย์เซ่หรือไม่ การไปครั้งนี้ แน่ใจได้หรือว่านางจะกลับมาอย่างปลอดภัย"

เจ็งเทียนกังพลันผุดรอยยิ้มออกมานิดๆ "เจ้าห่วงใยศิษย์น้องเขียนหวง ของเจ้ามาก? เจ้าคงไม่บอกพ่อว่ามาถามแทนเจ้าหนูสกุลบู๊นั้นกระมัง"

เจ็งเฮ้อจิ้นด้วยถ้อยคำ เมื่อครู่ขณะยืนคอยอยู่ตรงนี้ เขาเฝ้าถาม

ตนเองไม่ต่ำกว่าหนึ่งหน เหตุใดจึงห่วงใยหลิวเซี่ยนหวงถึงเพียงนั้น ยามที่เห็นนางแสดงอาการเคร่งเครียดเป็นห่วงอวิป้ออวินอย่างโจ่งแจ้ง เหตุใดในใจเขาถึงรู้สึกเบียดเบียนและถือสาเรื่องนี้เป็นอย่างยิ่ง

แม้เขาจะรู้ด้วยสติปัญญาว่าเรื่องนี้มีเลศนัยก็ตามที่

เมื่อครุฉินแฝงที่ยืนอยู่ตรงข้ามกับเขาแสดงออกอย่างชัดเจนว่าร้อนใจห่วงใยศิษย์น้องเซี่ยนหวง ถึงขั้นขนอาสาให้คนตระกูลไสยเวทจับตัวไปแทนนางด้วยซ้ำ ทว่าเขาจึงเข้าอีกกลับได้แต่ยืนนิ่ง คอยเฝ้าบิดาหรืออาจารย์เดินออกมามอบคำตอบที่แน่ชัดแก่เขาสักข้อ

ความห่วงใยที่เขาต่อหลิวเซี่ยนหวง...เป็นเพราะนางคือศิษย์น้องหญิงร่วมอาจารย์กับเขาจริงหรือ

หากวันนี้ผู้ที่ถูกตระกูลไสยเวทจับตัวไปคือฉินแฝงศิษย์พี่ชายร่วมอาจารย์กับเขาเล่า เขาไม่มีทางมายืนกระสับกระส่ายอยู่ที่นั่นเช่นนี้ได้ขาด

เช่นนั้นเป็นเพราะนางคือสตรีในดวงใจของปู่เงินอวิสหายรักของเขา ดังนั้นเขาจึงเผื่อแผ่ความห่วงใยไปถึงนางด้วยใช่หรือไม่

หากเขาเอาเหตุผลนี้มาหลอกตนเองและผู้อื่นจริงๆ แม้กระทั่งตัวเขาก็ต้องรู้สึกวุ่นวายใจจนมึนงง

ในที่สุดเขาก็ตรองจนเข้าใจกระจ่างอย่างยิ่งแล้ว ที่เขาห่วงใยหลิวเซี่ยนหวงนั้นไม่ได้ข้องเกี่ยวกับใครหรือเรื่องใดๆ ทั้งสิ้น ทั้งหมดนี้ล้วนเป็นเพราะเขาใส่ใจนาง จนกระทั่งก่อให้เกิดอารมณ์หวั่นไหวต่อนาง โดยไม่รู้ตัวและสุดท้ายจะยับยั้ง

ขอเพียงนางเผยโฉมต่อหน้าเขา เขาล้วนอดไม่ได้ต้องสังเกตนางต่อให้รอบข้างมีผู้คนมากมายสักเพียงใด ผู้ที่เขาใส่ใจอย่างแท้จริงก็มีแต่นาง

ผู้เดียวเสมอ

ขอเพียงได้ยินวาจาที่ไม่ให้เกียรตินางแม่สักครึ่งประโยคจากปากของปูเฒ่านอวีหรือใครคนอื่น เขาล้วงช้อนเคืองใจอย่างไม่อาจข่มกลั้นไว้ได้ถึงขั้นเป็นเดือดเป็นแค้นยิ่งกว่าตนเองถูกลบหลู่ อยากจะไปสั่งสอนเจ้าคนที่บังอาจพูดจาสามหาวกับนางเดี๋ยวนั้นด้วยซ้ำ

ขอเพียงเห็นสายตาของนางหยุดพักบนร่างของผู้อื่น ห่วงหาอาหารผู้อื่นเป็นพิเศษ หรือยิ้มละไมสนทนากับผู้อื่นอย่างออกรส เขาล้วงไม่อาจกดข่มอารมณ์หงุดหงิดริษยา แทบอยากให้เห็นดวงตาของนางคงเหลือเพียงเขาเท่านั้น เจกเช่นที่เขาปฏิบัติกับนาง

ในความทรงจำของเขานับแต่แรกพบหลิวเซี่ยนหวงบนภูเขาซึ่งหลินเขาก็รู้สึกคล้ายเคยพบนางมาก่อน บนตัวของเด็กสาวผู้นี้ราวกับมีมนตร์เสน่ห์อันลึกลับบางอย่างที่ชักพาทั้งสายตาและหัวใจของเขา

ท่าทีที่นางรักษาระยะห่างและปฏิบัติกับเขาผิดแผกจากสตรีอื่นยิ่งทำให้เขาตั้งความสนใจไปอยู่ที่ตัวนางมากขึ้นโดยไม่รู้ตัว

จวบจนทุกวันนี้ เขาก็ยังคงรู้สึกว้าวุ่นหวงคล้ายปริศนาที่ซ่อนความลับอยู่นับไม่ถ้วน และเป็นปริศนาที่ทำให้เขานอนพลิกตัว กระสับกระส่าย คะเนิงถึงไม่เสื่อมคลาย

แม้เขายังคงเคลือบแคลงกังขาในตัวนางยิ่งนัก กระนั้นเขาก็กลับไม่อาจแยกแยะสักเท่าไรแล้ว ที่แท้เขากำลังสงสัยสิ่งใดจริงๆ หรือเพียงแค่อยากหาเหตุผลสักข้อเพื่อให้ตนเองสนใจนางได้อย่างผ่าเผยกันแน่

คำถามของบิดาช่างตรงไปตรงมาเสียจนทำให้เขาตั้งตัวไม่ติดอยู่บ้าง ทว่าเขาก็เยือกเย็นลงได้อย่างรวดเร็ว

เขารู้ตัวเสมอมาว่าสิ่งที่ตนต้องการคืออะไร และดูแลคนที่จะเล่นลั่นกลบเกลื่อนความจริงในใจตน "ใช่ขอรับ ลูกชอบพอศิษย์น้องเขียนหวง"

บุตรชายเปิดเผยยิ่งกว่าที่เจิ้งเทียนกังคิดเอาไว้มาก เขานึกว่าเมื่อคนหนุ่มอย่างเจิ้งเฮ้ออู้ปล้นถูกเปิดโปงความในใจ ต่อให้ไม่เซ็นอายจนหัวเสีย ก็จะต้องพยายามสรรหาคำมากลบเกลื่อน...เช่นเดียวกับตัวเขาเองในวัยหนุ่ม เขาจึงนึกไม่ถึงว่าบุตรชายจะตอบตามตรงอย่างไม่สะทกสะท้านได้เพียงนี้

นี่ทำให้เขาไม่อาจยั่วเย้าหยิ่งเชิงเจิ้งเฮ้ออู้ต่อไป

เจิ้งเทียนกังแอบถอนหายใจ ก่อนจะถ่ายทอดเสียงผ่านลมปราณบอกเล่าแผนการของซูเฟียนจื่อแก่บุตรชายคร่ำครวญ แล้วพูดปิดท้ายว่า "ยายหนูสกุลหลิวคนนี้มีไหวพริบเฉียบแหลม ทั้งใจเด็ดรอบคอบ และที่หาได้ยากคือจิตใจอันดีงาม เป็นสตรีที่ไม่เลวจริงๆ"

อันที่จริงตั้งแต่ครั้งแรกที่เจิ้งหมิ่นได้พบหลิวเขียนหวงบนภูเขาชิงหลินก็กลับมาเอ่ยชมนางไม่ขาดปาก ต่อมาเมื่อหลิวเขียนหวงกลายเป็นเจ้าของน้ำพุสี่ที่ ทั้งช่วยทำนุบำรุงของเจิ้งเฮ้ออู้คลายวงล้อมที่เมืองอู่เวีย ก็ยิ่งทำให้คนสกุลเจิ้งมีความประทับใจอันดีกับนางมากขึ้น

การกระทำต่างๆ นับแต่นางมาถึงวังศาสตร์ แม้แต่บุตรหลานตระกูลฝ่ายธรรมะก็มีโอกาสไม่เลื่อมใสจากใจจริง

อีกทั้งพักก่อนก็เห็นกันอยู่ว่าเป็นเพราะคำเตือนของนาง จ้าววังกับพวกเจิ้งเทียนกังถึงค้นพบพลอยมรตพที่ชวนตระหนกทั้งด้านปริมาณและคุณภาพเหล่านั้นได้ ทว่าตั้งแต่ต้นจนจบ นางล้วนไม่เคยถือดีว่ามีคุณความชอบ ตรงข้ามยังรับสะสางปัญหาตกค้างที่ยุ่งยากที่สุด

โดยไม่ปรึกษาบ่น

ผู้นำตระกูลฝ่ายธรรมะที่เข้าร่วมในเหตุการณ์นี้อย่างจริงจังเที่ยงกับทั้งเซ็น แม้เปลือกนอกไม่ได้พูดอะไร ทว่าในใจล้วนชื่นชมหัวใจเซียนหวงผู้นี้เป็นอย่างยิ่ง

หากบุตรชายสามารถตามเกี่ยวนางมาอยู่ในมือ เช่นนั้นก็เป็นเรื่องที่ดั่งงามโดยแท้

ด้วยขุมกำลังของตระกูลนักปกครอง ต่อให้ไม่ไปเกี่ยวดวงกับตระกูลเลื่องชื่ออื่นๆ ก็ไม่ได้เสียหายอะไรนัก อีกทั้งชาติกำเนิดของหัวใจเซียนหวงในสายตาสกุลเจิ้งที่เป็นตระกูลเก่าแก่แล้วยังเหนือกว่าตระกูลเทวโอสถกับตระกูลขุนพลสวรรค์ด้วยซ้ำไป

ยิ่งไม่ต้องเอ่ยถึงตัวหัวใจเซียนหวงเอง คุณสมบัติพรสวรรค์ของนางไม่แพ้บุตรชายอัจฉริยะของเขาแม้สักนิด วันหนึ่งข้างหน้านางต้องกลายเป็นผู้แข็งแกร่งแห่งยุคไม่กี่คนบนดินแดนพันเมฆาอย่างแน่นอน

ไม่ว่าจะมองจากแง่มุมใด หัวใจเซียนหวงก็เป็นตัวเลือกภรรยาที่ดีที่สุดสำหรับบุตรชายของเขา

ทว่าหลังจากเจิ้งเฮ้ออู่ฟังแผนการของนางจบ หนุม่น้อยกลับนั่งคิดไม่พูดจา แผนการนี้ดูเหมือนมีโอกาสสำเร็จสูงยิ่ง เพียงแต่เขายังคงรู้สึกอยู่ตลอดว่าเรื่องราวมิได้เรียบง่ายเพียงนั้น อาจเกิดอุบัติเหตุอะไรที่ไม่อาจคาดการณ์ล่วงหน้าก็เป็นได้ เงามะมื่นปกคลุมหัวใจเขาขึ้นแล้วขึ้นเล่า ทำอย่างไรก็ไม่อาจสลัดหลุดได้เสียที่...

เงาจันทร์คล้อยสู่ทิศตะวันตก ในเหมืองหินเจียบเซียบไปทั่วบริเวณ

หลังจากอินกู่ล้งเลใจกลับไปกลับมา ในที่สุดเขาก็ปลุกปลอบความกล้า ลืมตาพูดกับอู๋ซิงที่อยู่ข้างกาย "ท่านประมุข ข้าน้อยมีความคิดที่อุกอาจ อยู่เรื่องหนึ่ง ไม่รู้ว่าสมควรจะพูดหรือไม่"

อู๋ซิงรู้สึกนานแล้วว่าคืบนี้คือฝ่ายดูชอบกลอยู่บ้าง นัยน์ตาหงส์ของเขา ปรี๊ดขึ้นนิดๆ ก่อนตอบเสียงเรียบเฉยว่า "อยากพูดก็พูดมาสิ"

ภายใต้แสงจันทร์ ดวงหน้าอันหล่อเหลาของอู๋ซิงยิ่งดูสง่างาม เห็นือสามัญ ประกอบกับกลิ่นอายความอหังการถือตัวของผู้แข็งแกร่งแห่งยุค ที่แผ่ซ่านออกมาจากภายในสู่ภายนอก ก็ยิ่งทำให้เขาดูน่าหลงใหลเป็นที่สุด หยางเหวินที่อยู่ด้านข้างได้ยินคำสนทนาของบุรุษทั้งสองจึงเบนสายตา ไปมอง พอนางเห็นอู๋ซิงก็พลันแผลอสติไปเล็กน้อยอย่างช่วยไม่ได้

อินกู่เห็นทุกสิ่งอยู่ในสายตา โทสะและความคับแค้นในใจจึงพุ่งทลาย ความหวาดหวั่นเกรงที่เขามีต่ออู๋ซิงจนสลายไปในพริบตาเดียว

ในอดีตไม่ว่าจะด้านรูปโฉมหรือพรสวรรค์ มีอย่างใดบ้างที่เขา ด้อยกว่าอู๋ซิง หากมิใช่เพราะถูกอีกฝ่ายจงใจหลอกล่อให้เขาฝึกวิชานอกกรีต อันน่าสะพรึงชนิดนี้ เขาก็จะมีสารรูปสยดสยองที่เหมือนคนก็ไม่ใช่ ฝึกก็ไม่เชิง เยี่ยงนี้ได้ยังไง!

เขาเสียสละมากเพียงนี้แล้ว สุดทำยได้อะไรกลับมาบ้าง!

อู๋ซิงข้ามหัวเขาไปนั่งตำแหน่งประมุขอย่างง่ายดายไม่พ้อ ยังได้ กลายเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งของตระกูล ข้าได้ความช่วยเหลือจาก 'ท่านผู้นั้น' จนมีพลังฝีมือเท่ากับผู้แข็งแกร่งชั้นทรงฤทธา

ทั้งหมดทั้งมวลนี้ เดิมทีสมควรจะเป็นของเขาอินกู่ต่างหาก!

ขอเพียงกำจัดอู๋ซิงทิ้งเสีย จากนั้นจัดการเอาพลอยมารศพ หนอนพิษ

สถิติวิญญาณ และเสาหินที่ปิดผนึกมารพำมาอยู่ในกำมือ เขาก็จะกลายเป็นผู้มีคุณงามความชอบสูงสุดในตระกูลไสยเวท และได้ขึ้นเป็นประมุขคนใหม่ที่เหมาะสมยิ่งกว่าใคร

อินกู่ยัดตัดสินใจเด็ดขาดแล้วก็ตีนิ้วมือเพื่อกักเสียงสนทนา ก่อนจะพูดกับอู๋สิงต๋อ "ข้า่น้อยคิดว่าพวกเราตรงนี้มีกำลังคนตั้งมาก ผิดกับเหวินจินหฺรานที่ต้องมาเพียงลำพัง เหตุใดพวกเราจึงไม่ฉวยโอกาสนี้ลงมือให้ถึงที่สุด ดักขุมเอาชีวิตเขา สร้างบารมีแก่ตระกูลไสยเวทของพวกเราเสียเลยเล่าขอรับ"

ข้อเสนอของอินกู่ยมีแรงดึงดูดต่ออู๋สิงต๋อเป็นอย่างยิ่ง ไม่ง่ายเลยกว่าที่อู๋สิงต๋อจะมีพลังฝีมือของผู้แข็งแกร่งชั้นทรงฤทธา ทว่าด้วยสาเหตุบางอย่างทำให้ไม่อาจติดทำเนียบบนจารึกหยกพันเมฆาได้ แต่หากเขาฆ่าเหวินจินหฺรานจ้าววงศ์ศาสตร์สำเร็จ นั่นก็เท่ากับได้แสดงให้เห็นทั้งหมดเห็นว่าเขามีพลังฝีมือเหนือกว่าเหวินจินหฺรานแล้วมิใช่หรือ

เหวินจินหฺรานคือที่สิบของทำเนียบผู้แข็งแกร่งชั้นทรงฤทธา เพียงจัดอยู่ในระดับกลางล่าง ต่อให้การเอาชีวิตของเหวินจินหฺรานยังไม่อาจทำให้เขาติดห้าอันดับแรก แต่อย่างน้อยก็จัดว่าอยู่ในสิบอันดับแรกแล้ว

ถึงตอนนั้นใต้หล้านี้ยังจะมีผู้ใดกล้าดูแคลนเขา กล้าดูเบาตระกูลไสยเวทอีก

ความคิดนี้พอก่อตัวเป็นรูปร่างก็ไม่ต่างกับหฐาปาที่ออกงายแล้วเติบโตอย่างบ้าคลั่งอยู่ในใจเขา สุดจะขจัดทิ้งไปได้ กระนั้นเขาก็รู้ว่าเรื่องนี้ทำได้แค่คิด โอกาสสำเร็จไม่มีสักเท่าไร

"เหวินจินหฺรานแม้มาแตกเปลี่ยนตัวประกันกับพวกเราตามลำพัง

ที่ว่าต้องวางกำลังยอดฝีมือฝ่ายธรรมะอื่นๆ ไว้ละแวกใกล้เคียงแน่นอน
ทันทีที่พวกเราลงมือกับเขา คนเหล่านั้นก็จะแห่กันมาอย่างรวดเร็ว
ถึงตอนนั้นฝ่ายที่ 'สองหมัดยากชนะสี่มือ' ก็จะกลายเป็นฝ่ายพวกเราเอง
ต่อให้เหวินเจินหฺรานไม่ได้จัดวางผู้ช่วยไว้แถวนี้ หากเขาคิดหลบหนี
พวกเราหลายคนที่นี่ก็หมัดปัญญาจะรั้งเขาได้" อู๋ลิ่งตอบอย่างคั่งแค้น

"หากพวกเรามีวิธีทำให้เสียงปะทะกันที่นี่ไม่เล็ดลอดออกไป ทั้ง
ทำให้เขาหมดโอกาสจะปลีกตัวได้เล่าขอรับ" อินกู่ย่คิดถึงจุดนี้แต่แรกแล้ว
จึงป๋องปากหัวเราะเสียงหวาน

เขากลับก็แต่อู๋ลิ่งจะไม่หลงกล ยืนกรานไม่ยอมเสียงลงมือ

อู๋ลิ่งสะท้านไปทั้งร่าง ก่อนจะเอ่ยถามด้วยความตื่นตื้นยนิตี "จริงหรือ!"

อินกู่ย่จับนิ้วเล่นเส้นผมที่ลุ่มยู่ริมจอนอย่างกระหึ่มได้ใจ พลังตอบ
เสียงหยาดเอี่ยม "หากข้าน้อยใจไม่มีความมั่นใจเพียงพอ มีหรือจะกล้าหยิบยก
ข้อเสนอที่เสียงภัยเช่นนี้ หากเกิดเรื่องขึ้น ข้าน้อยก็ต้องพลอยจบสิ้นอยู่ที่นี้
เช่นกัน"

อินกู่ย่ขยิบตาให้หยางเหริน หยางเหรินก็รีบหยิบคันท้องห้าบาน
ที่อยู่ในสายคาดเอวเก็บทรัพย์ของนาง ยื่นส่งมาถึงตรงหน้าอู๋ลิ่ง "ท่านประมุข
ดุสิเจ้าคะว่านี่คือสิ่งใด"

อู๋ลิ่งรับมาดู "คันท้องห้าธาตุนภากาศ?! 'ไม่ถูกสิ นี่ไม่ใช่ของจริง
อย่างมากก็เป็นเพียงของเลียนแบบชุดหนึ่ง"

คันท้องห้าธาตุนภากาศที่เล่าขานกันในตำนานนั้นเป็นถึงวัตถุเขียน
ชั้นยอดที่ตกทอดมาจากเซียนหลอมคัสตรา ฐานะและพลังฝีมือของ
เซียนหลอมคัสตราจัดเป็นสิบอันดับแรกในยุคบรรพกาล ทว่าด้วยสาเหตุต่างๆ

ตระกูลนักหลอมคัสตราที่เป็นชนรุ่นหลังของเขาจึงเสื่อมถอยลงตามลำดับ จนกระทั่งสาบสูญไปจากดินแดนพันเมฆา ไม่เหลือทายาทสายหลัก แม้สักครึ่งคน

คันท่องห้าธาตุนภากาศอันลือเลื่องจึงไม่รู้วาระเหว่ร้อนไปอยู่ที่ใด ส่วนตระกูลนักหลอมโลหะที่มีนามกระเดื่องอยู่ในปัจจุบัน เดิมทีเป็นเพียงบริวารเล็กๆ สาขาหนึ่งของตระกูลนักหลอมคัสตรา ทว่าตระกูลนักหลอมโลหะไม่เพียงสืบทอดต่อมา ยังได้บุตรหลานที่โดดเด่นดูแลมาถูกทาง เป็นเหตุให้วงศ์ตระกูลรุ่งโรจน์ขึ้นเรื่อยๆ จนกระทั่งบัดนี้กลายเป็นขุมกำลังชั้นยอดไม่ก็กลุ่มในตระกูลฝ่ายเป็นกลางบนดินแดนพันเมฆา

ความร้ายกาจสูงสุดของคันท่องห้าธาตุนภากาศคือสามารถเปิดใช้งานพื้นที่ลับได้ คันท่องชุดที่อยู่ตรงหน้านี้แม้เป็นของเลียนแบบ ทว่าหากเร่งอานภาพเต็มกำลังก็เพียงพอจะเปิดพื้นที่ลับขึ้นมาใช้งานชั่วคราว

ถึงตอนนั้นพวกเขาประมือกับเวินเงินทรานจ้าววังศาสตร์อยู่ในพื้นที่ลับที่เปิดใช้งานชั่วคราวนี้ ต่อให้สู้กันชนิดพลิกฟ้าคว่ำแผ่นดิน คนนอกก็จะไม่รู้สักแม้เพียงนิด

อู๋ลิ่งประคองคันท่องห้าธาตุนภากาศที่ทำเลียนแบบขึ้นชุดนี้ไว้ อารมณ์คึกคักอีกเหมิมส่งผลให้สองตาของเขาลุกวาว เน้นนานกว่าจะสงบเยือกเย็นลงได้

"คันท่องห้าธาตุนภากาศชุดนี้เป็นเพียงของเลียนแบบ พื้นที่ลับที่เปิดขึ้นชั่วคราวจะมันคงหรือไม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกเราทำศึกกับเวินเงินทรานอยู่ข้างใน น่ากลัวว่าพื้นที่ชั่วคราวนี้อาจพังทลาย..." อู๋ลิ่งไม่ใช่คนมูทะลุที่รู้จักแต่บุกตะลุ่ย ไม่ช้าเขาก็นึกถึงความเสี่ยงขึ้นมาได้

พื้นที่ลับฟังหลายมิใช่เรื่องเล่นๆ มันจะก่อให้เกิดพายุอันรุนแรงขึ้น
ในพื้นที่ บิดบั่นพวกเขาทุกคนที่อยู่ด้านในจนแหลกเหลว ต่อให้เป็น
ผู้แข็งแกร่งชั้นทรงฤทธาก็มีแต่ทางตายสถานเดียว

อินก्यूเตรียมการกับหยางเหวินไว้ก่อนแล้ว จึงรีบชี้แจงทันที "สิ่งที่
ท่านประมุขเป็นกังวลนั้นถูกต้องยิ่ง เพียงแต่ฉันช่องง้าธาตุนภากาศ
ชุดเลียนแบบนี้มีข้อดีอยู่ประการหนึ่ง นั่นคือต่อให้พื้นที่ลับชั่วครว
ฟังทลายลง ฉันช่องง้าก็จะส่งพวกเรากลับสู่ที่เดิมก่อน จะไม่สร้างความ
เสียหายใดๆ แก่พวกเราเลยขอรับ"

หยางเหวินพูดสนับสนุนอีกแรง "ต่อให้ล้มเหลว อย่างมากพวกเรา
ก็แค่ฆ่าเหวินจินหฺรานไม่สำเร็จ พวกเรายังมีเจ้าหนุ่มกับนางหนูสองคนนั้น
อยู่ในมือ มีหรือเหวินจินหฺรานจะดึงดันเอาชีวิตพวกเราโดยไม่ไยดีความเป็น
ความตายของตัวประกัน"

เห็นชัดว่าคำพูดประโยคนี้อ้างถึงจิตใจของอู๋สิง มีหัวใจเขียนหวงกับ
เจ้าหนุ่มวังศาสตร์นั้นอยู่ในมือ ต่อให้เหวินจินหฺรานถูกลอบปองร้ายแล้ว
มีปัญญาทำอะไรได้ วังศาสตร์ขึ้นชื่อว่าเป็นความปลอดภัยของชีวิตศิษย์
เป็นสำคัญ ไม่ว่าจะเหวินจินหฺรานต้องเสแสร้งในฐานะจ้าววังกิติ หรือ
รักหวงแหนศิษย์ถึงเพียงนั้นจริงก็ช่าง ขอเพียงมีตัวประกันสองคนนี้
อยู่ในกำมือ ต่อให้แผนสังหารของพวกเขาล้มเหลว เหวินจินหฺรานก็ได้แต่
เบิกตามองดูพวกเขาเดินสายอาดๆ จากไปเท่านั้น

ส่วนพลอยมารศพบกับหนอนพิษสถิตวิญญูณ ค่อยนัดหมาย
มาแลกเปลี่ยนกันใหม่ในอีกไม่กี่วันข้างหน้าก็ได้ เชื่อว่าเหวินจินหฺราน
ไม่กล้าปฏิเสธแน่

จิตใจของอุลิ่งหวั่นไหวอย่างรุนแรง เขาก็ทดลองใช้คันฉ่องห้าธาตุ
นภากาศชุดเลียนแบบนี้เปิดพื้นที่ลับชั่วคราวขึ้น พอส่งบริวารชั้นเปลี่ยน
เส้นลมปราณที่มาด้วยกันครั้งนี้เข้าไปหนึ่งคน เขาก็ขยับคันฉ่องห้าบาน
เพื่อยุบทำลายพื้นที่ ปราบกว่าบริวารคนนั้นถูกส่งตัวกลับออกมาที่เดิม
ก่อนพื้นที่ลับนั้นจะพังทลายลงจริงๆ เสียด้วย

อุลิ่งวางใจได้อย่างแท้จริงเสียที จึงพูดอย่างทะเยอทะยานเต็มที่ว่า
"วิเศษ! วิเศษยิ่ง! เหวินจินหราน เจ้าต้องนึกไม่ถึงว่าวันตายของเจ้าจะมาถึง
เร็วเพียงนี้!"

ทว่าพอลคิดดูอีกมุมหนึ่ง เขาก็รู้สึกว่ามีผิดปกติดูอยู่บ้าง จึงพูดพลาง
ถลึงตาใส่อินกู่กับหยางเหริน "มีของวิเศษเช่นนี้อยู่ เหตุใดไม่รีบพูดแต่เนิ่นๆ
หากพวกเราเตรียมการแต่แรก จะไม่ยิ่งมั่นใจได้เต็มเปี่ยมหรือ!"

แม้อินกู่กับหยางเหรินสองสามีภรรยาจะนอนน้อมเชื่อฟังเขา
เป็นอย่างดี ทว่าอุลิ่งก็ยังอดแคลงใจไม่ได้ เพราะเรื่องนี้ประจวบเหมาะ
เกินไปแล้ว

อินกู่ทำที่ว่าแสนจะซุนเคื่องไม่พอใจภรรยา ก่อนแค้นเสียงฮึกกล่าว
"เรื่องนี้เจ้าจงชี้แจงเอง!"

หยางเหรินพูดอย่างกระดากอายน "ขอท่านประมุขโปรดอภัย คันฉ่อง
ห้าธาตุนภากาศชุดเลียนแบบนี้ ข้าได้มาจากมือเจ้าหนูแห่งผู้คนหนึ่ง
เมื่อสามวันก่อน ข้าได้ยื่นเจ้าหนูนั้นคุยโวกับผู้อื่นว่าตนเองเป็นทายาท
สายหลักของตระกูลนักหลอมคัสตรา อีกทั้งหน้าตาของเขาก็ขาวเก๋เลี้ยงเถลา
ดังนั้นข้าจึงสนใจ... ไปลิ้มลองเขาดูสักหน่อย..."

"หญิงแพศยา!" ดูเหมือนอินกู่จะเดือดดาลยิ่งนัก

อู๋ลิ่งย๋อหมู้ว่าสามีภรรยาคุณนี้เป็นเช่นไร อินกู่ย๋มักมาก หยางเหริน ก็ไม่ได้ดีเดกว่าสามีสักเท่าไร โดยเฉพาะคุณชายผู้ดีรูปงามจากตระกูลใหญ่นางยิ่งโปรดปรานเป็นพิเศษ

ทว่าด้วยสสารรูปร่างนี้ของนาง กระทั่งญาติพี่น้องเห็นเข้าก็ยังต้องหลีกห่างสามเซ่อ* แล้วนับประสาอะไรกับบรรดาคุณชายหนุ่มๆ ที่มีทั้งรูปโฉมและฐานะเหนือกว่าผู้อื่นหนึ่งขั้น ดังนั้นโดยทั่วไปนางจึงจับคนมาอมยาก่อนคนหนุ่มเหล่านี้ตกอยู่ในเงื้อมมือของนาง ต้องถูกหมิ่นเกียรติไม่พอ สุดท้ายยังถูกวิฆานอกฤตของนางรุกรแทรกซึม จึงมีแต่ทางตายสถานเดียว

เรื่องพรรคนี้นับว่าเชิดหน้าชูตาอะไร อีกทั้งได้ของขวัญล้ำค่ามาโดยบังเอิญเช่นนี้ ไม่ว่าจะใครก็ต้องเกิดความคิดเห็นแก่ตัว ไม่แปลกที่หยางเหรินจะปิดบังไม่บอกกล่าว

อู๋ลิ่งย๋อหมู้ถึงเมื่อสามวันก่อน ระหว่างทางพวกเขาเคยพบชายหนุ่มเช่นนี้จริงๆ ตอนนั้นอู๋ลิ่งไม่ได้เก็บมาใส่ใจ ที่หยางเหรินหายหน้าไปครึ่งวันค่อยรุดตามมาสมทบ คาดว่านางไปทำเรื่องนี้มานานเอง

อินกู่ย๋สังเกตเห็นหน้าของอู๋ลิ่ง พบว่าอีกฝ่ายเริ่มมีสีหน้าไม่เป็นมิตร จึงรีบดึงตัวหยางเหรินคุกเข่ากับพื้นแล้วกล่าวขอขมา "เป็นเพราะข้าน้อยสองสามีภรรยาถูกญาติพี่น้องลวงใจ จึงคิดจะสับคั่นช่องวิเศษชุดนี้ไว้เสียเองขอท่านประมุขโปรดลงโทษ"

ในใจอู๋ลิ่งขุ่นเคืองอยู่ไม่น้อยก็จริง ทว่านึกถึงงานใหญ่ที่จะทำถัดจากนี้ ในที่สุดเขาก็โบกมือ แสร้งพูดอย่างใจกว้างว่า "ช่างเถอะ เดิมนี่ก็เป็นของวิเศษที่พวกเขาเจ้าได้มาโดยบังเอิญ พวกเขาเจ้ายังรู้จักเห็นแก่

* หลีกห่างสามเซ่อ หมายถึงหลบให้ไกลเท่าที่จะไกลได้ โดย 1 เซ่อคือระยะทาง 30 หลี หรือประมาณ 15 กิโลเมตร ใช้ในการเดินทัพในสมัยโบราณที่ทหารจะหยุดพักทุก 1 เซ่อ

ผลประโยชน์ของตระกูลเราเป็นสำคัญ เป็นฝ่ายมาสารภาพกับข้าอย่างชัดแจ้ง เรื่องครั้งนี้ก็แล้วไปเถอะ หากจัดการเหวินเงินหรรณสำเร็จ พวกเจ้าก็นับว่าได้ทำคุณไถ่โทษ"

"ขอรับ!"/"เจ้าคะ!"

อินกู่ยกับหยางเหรินค้ำบชอบคุณดีดๆ กันอย่างยินดีเป็นล้นพ้น ทั้งที่ในใจหัวเราะเยาะหยันไม่เลิก

ฝ่ายชูเพียนจ้อกับชูป้ออวินแม่ไม่ได้ยินว่าพวกเขาพูดอะไรกันอยู่ ทว่าเห็นอินกู่ยกับหยางเหรินทั้งคู่คบเข้าทั้งกราบกราน หนุ่มสาวทั้งสองก็รู้สึกแปลกใจอยู่บ้าง

เมื่อขอบฟ้าทิศตะวันออกเริ่มปรากฏสีชาวพุงปลา* ขึ้นรำไร อู๋สิงก็หารือกับอินกู่ยกและหยางเหรินเรื่องจัดวางกำลังคนในปฏิบัติการที่ใกล้จะเกิดขึ้นเสร็จสิ้นแล้ว

พวกเขามีกำลังคนจำกัด บิรวารขึ้นเปลี่ยนเส้นลมปราณหกคนนั้น ไม่มีน้ำหนักใดๆ ในศึกตัดสินกับผู้แข็งแกร่งชั้นทรงฤทธา รังแต่จะเป็นเป้ารับกระสุน ทว่าก็ยังสามารทำให้ห่าในหกคนนั้นรั้งอยู่ด้านนอกเพื่อควบคุมคั่นช่อง พยายามทำให้พื้นที่ลับซึ่งคั่นช่องเปิดขึ้นชั่วคราวนั้นมันคงยิ่งขึ้น

อีกหนึ่งคนที่เหลือก็ให้รับผิดชอบเฝ้าคุมตัวประกันสองคนร่วมกับอู๋เยี่ย ส่วนอู๋สิงเองจะร่วมมือกับอินกู่ยกและหยางเหรินทุ่มโจมตีจ้าววังศาสตร์อยู่ภายในพื้นที่ลับ

พวกอู๋สิงระวังรอบคอบเป็นอย่างยิ่ง หลังจากให้ชูเพียนจ้อกับชูป้ออวินนั่งเคียงกันและหันหลังให้พวกเขาแล้ว อู๋สิงก็ร้ายอาคมกักกันข้าอีกครั้ง

* สีชาวพุงปลา ชาวจีนนิยมเปรียบเปรยสีของขอบฟ้าในเวลาใกล้รุ่งว่าสีชาวพุงปลา

ทำให้ทั้งสองไม่อาจพูดจาได้ จากนั้นค่อยให้บริวารที่เหลือชักซ้อมปฏิบัติการที่กำลังจะเกิดขึ้นร่วมกันหลายรอบ

ต่อให้ซูเพียนจื่อเฉลียวฉลาดสักเพียงใด ก็ยากจะคาดคะเนว่าพวกเขาวางแผนอะไรอยู่กันแน่ นางจึงได้แต่แก้ปัญหาไปที่ละเปลาะเท่านั้น

สีทองฟ้าสว่างแจ้งขึ้นตามลำดับ เวลาที่สองฝ่ายนัดหมายจะนำพลอยมารศพบกับนอนพิษสถิตวิญญูณมาแลกเปลี่ยนตัวประกันนั้น ใกล้เข้ามาทุกที ซูเพียนจื่อยื่นมือขวาไปจับหลังมือของซูป้อววินไว้เตรียมพร้อมจะเก็บเขาเข้าดอกชวีหมีแล้วล่องหนจากไปทุกเวลา

ซูป้อววินนึกถึงเนื้อความที่นางเขียนลงบนฝ่ามือเขาเมื่อคืน จึงพลิกมือมากุมกระชับฝ่ามือนาง

ทันใดนั้นเสียงกู่ร้องยาวหนหนึ่งก็แว่วมาจากทิศทางของฝั่งทะเลสาบ... นี่คือสัญญาณลับที่นางนัดแนะไว้กับจ้าววัง เมื่อเสียงกู่ร้องยาวดังขึ้น นางก็จะปฏิบัติการทันที

ทว่าในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อนั้นเอง ผู้ฝึกวิชาชั้นเปลี่ยนเส้นลมปราณของตระกูลไสยเวทห้าคนที่ยื่นโอบล้อมเป็นวงกลมก็ขยับตัว เผยค้นช่องวิเศษห้าบานออกมาโดยพร้อมเพรียง ซูเพียนจื่อกับซูป้อววินเพียงรู้สึกได้ว่าร่างกายพลันเบาวูบ จากนั้นภาพเบื้องหน้าสายตาาก็เปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง

นี่มันเรื่องอะไรกัน!

พอเห็นภาวะกึ่งครึ้มกึ่งสว่างอันเว้งว่างไร้ขอบเขตที่อยู่รอบตัว ซูเพียนจื่อกับซูป้อววินก็ออกอาการตอบสนองไม่ได้ไปชั่วขณะ

ในภาวะที่สถานการณ์ไม่แน่ชัดเช่นนี้ ซูเพียนจื่อยิ่งไม่กล้าบุ๋มบ่ามลงมือ นางเพียงแสสร้งทำแตกตื่น ถ้ามพรางมองไปทางคูเวียกับผู้ฝึกวิชา

ขึ้นเปลี่ยนเส้นลมปราณอีกคนที่เฝ้าคุมอยู่ข้างกายพวกนาง "นี่คือที่ใด!
พวกเจ้าคิดจะทำอะไรกันแน่!"

อูเยวี่ไม่ตอบ เพียงหัวเราะหึๆ อย่างเย็นชา

ซูเพียนจื่อเตาได้เลาๆ ว่าพวกเขาคงคิดจะจัดการอาจารย์นาง
สาวน้อยจึงอดไม่ได้ที่จะสำนึกเสียใจไม่หาย

หากนางล่องหนจากไปแต่แรก ไม่มัวห่วงหากำไลเก็บทรัพย์
ที่พกติดตัวอูสิงวงนั้น นางก็จะไม่ตกอยู่ในสถานที่อันตรายเยี่ยงนี้ และ
ไม่ทำให้อาจารย์พลอยถูกผู้อื่นเล่นงานไปด้วยเด็ดขาด

ทว่าตอนนี้คิดอะไรก็สายไปเสียแล้ว

ซูเพียนจื่อวุ้นใจดังถูกไฟเผาเผา ชั่วครู่ให้หลังบริเวณที่ไกลออกไป
ก็ปรากฏเงาคนวูบไหว อาจารย์ของนาง อูสิง อินกู่ย และหยางเหรินสี่คน
ล้วนปรากฏตัวขึ้นพร้อมกัน

"พื้นที่ลับชั่วคราวว?! " เสียงของอาจารย์ดังมาได้ยินในยามนี้เอง
อูสิงเอ่ยกลับหัวเราะอย่างได้ใจ "นับว่าเจ้าตาถึง! แต่เจ้าคงนึกไม่ถึง
แล้วว่าวันนี้ก็คือวันตายของเจ้า!"

เขาพูดพลางชักทวนยาวสีดำสนิทเล่มหนึ่งโจมตีไปหาจ้าววังศาสตร์
ทันที

เงาทวนพลันแยกสว่างออกมาจับพันหมื่น หอบเอาเสียงคำรามของ
ร้อยภูต พุ่งตัวไปทักทายจ้าววังจากทุกสารทิศด้วยอาณาภาพอันแสนสะท้านขวัญ

อินกู่ยกับหยางเหรินสองคนเฝ้าคุมอยู่ด้านข้าง เตรียมพร้อมลงมือ
สนับสนุนทุกเวลา จ้าววังพยายามรับมืออย่างสุขุมเยือกเย็น พริบตา
เขาก็ประมือกับอูสิงไปหลายร้อยกระบวนท่าเป็นอย่างน้อย

ฉวยจังหวะที่ทั้งสองกำลังต่อสู้พิวพัน อินกู่ยกก็พลันหันหน้าไป
ส่งสายตาให้อูเยวี่ย

อูเยวี่ยผงกศีรษะรับด้วยสีหน้าอันเคร่งขรึม

ขณะเดียวกันนั่นเอง อูสิงก็ทวาดเรียกเสียงก้อง "อินกู่ย หยางเหริน
จงมาช่วยข้าอีกแรง!"

จำววังเลื่อนสู่ชั้นทรงฤทธามานานปี ในด้านการปรับใช้พลังและ
ทักษะการต่อสู้ย่อมมิใช่ 'มือใหม่' อย่างอูสิงจะเทียบเปรียบเทียบได้ อูสิงยิ่งสู้
ยิ่งหัวใจ ประกอบกับเขารู้สึกได้ว่าแรงปะทะมหาศาลจากศึกอันดุเดือดนี้
ทำให้พื้นที่ลับชั่วคราวเริ่มปรากฏเค้าลางว่าจะพังทลายแล้ว อย่างมาก
ก็ประคองตัวได้อีกพักเดียว ฝ่ายเขาจะต้องรีบเผด็จศึกให้ได้โดยไว!

อินกู่ยกกับหยางเหรินประสานเสียงกันขานรับ จากนั้นก็ทะยานไปถึง
ด้านหลังของอูสิงแล้วเงื้อมมือทั้งคู่ขึ้นโดยพร้อมเพรียง...

ฉีก!

นั่นคือเสียงร้าวของมีคมแทงทะลุวัตถุที่แข็งแกร่งคงทนบางอย่าง

"อ้าก!" ตามติดด้วยเสียงโหยหวนอันแหลมสูงชวนรันทดใจ แม้กระทั่ง
กลุ่มคนในพื้นที่ลับซึ่งรู้ตัวล่วงหน้า ก็ยังถูกเสียงร้องอันน่าพรั่นพรึงนี้สะท้าน
จนขวัญกระเจิง

ผู้ที่เป่าเสียงร้องมีไซ้จำววังศาสตร์ หากแต่เป็นอูสิง!

บนแผ่นหลังของเขามีกระบี่สั้นสีเงินยวงเพิ่มมาสองเล่ม อีกทั้ง
เสียบมิดด้ามจนทะลวงออกจากร่าง ส่งผลให้เลือดสดๆ พุ่งทะลัก สภาพ
ชวนสะพรึงเป็นอย่างยิ่ง

ขณะที่กระบี่สั้นหนึ่งในสองเล่มนั้นกรีดทะลุอารมณ์หลายชั้นของอูสิง

ยังกระทุ้งเอากำไลเก็บทรัพย์ที่สอดอยู่ในอกเสื้อวงนั้นหล่นตกพื้นด้วย

จ้าววังเองก็ถูกภาพเหตุการณ์ที่ไม่คาดฝันนี้ทำให้ตระหนกจนหน้าเปลี่ยนสีเช่นกัน เขานึกไม่ถึงสักนิดว่าขณะต่อสู้อีกฝ่ายจะแตกคอกันเอง โอกาสเช่นนี้หาได้ยากยิ่งจริงๆ ความกังขาของคนตื่นตะลึงจึงเพียงวูบขึ้นในใจแล้ววับหาย พอจ้าววังกลับคืนสู่ความเยือกเย็นก็ฉวยจังหวะรุกโจมตีอุสึงต่อเนื่อง ทุกกระบวนท่าล้วนเฉียบขาดไร้ไม่ตรี

ทันทีที่อินกู่ยกภัยหยางเหรินลงมือสำเร็จในคราวเดียวกับพากันถอยห่างออกมา แต่เมื่อเห็นกำไลเก็บทรัพย์ที่ร่วงจากอกเสื้อของอุสึงวงนั้น พวกเขาก็พลันเคร่งเครียดไม่คลาย หมายถึงย้อนไปชิงมันกลับมา

ทว่าเผชิญหน้ากับการโหมบุกอันดุเดือดของจ้าววัง กับการตอบโต้ป้องกันตัวอย่างบ้าคลั่งของอุสึง สองสามีภรรยาไม่อาจประชิดเข้าใกล้โดยสิ้นเชิง จึงได้แต่เบิกตามองอย่างร้อนใจเปล่า

เดิมทีพลังฝีมือของอุสึงเองก็ด้อยกว่าจ้าววังอยู่เล็กน้อย ช้ำในห้วงคับขันยังถูกบริวารที่ตนไว้วางใจปล้นลงมืออำมหิต ด้วยสติที่แตกกระเจิง ประกอบกับร่างกายที่บาดเจ็บสาหัส เขาจึงได้แต่ฝืนประคองตัวหลบหลีก

เพื่อทำให้เขาเจ็บหนัก กระบี่สองเล่มที่อินกู่ยกภัยหยางเหรินใช้เมื่อครู่ก็เป็นวัตถุเขี่ยนเสียนแบบ แม้มีไซ่ของแท้ ทว่าปราณเซียนอันบางเบาบนตัวกระบี่ก็เพียงพอจะสยบวิษามารในร่างของอุสึง ทำให้ลมปราณของเขาลับสนยุงเหยิง พลังฝีมือลดฮวบ

"อินกู่ ภัยหยางเหริน พวกเจ้าบังอาจลงมือกับข้าเชียวหรือ! พวกเจ้ามันคนถ่อยไร้ย่างอายุสี่มกำพืดของตัวเอง!" อุสึงเต็นผาง เขาเพิ่งเข้าใจกระจ่างว่าทุกสิ่งในวันนี้ล้วนเป็นหลุมพราง ตั้งแต่แรกเริ่มอินกู่ยกภัย

หยางเหรินสองสามีภรรยาที่ซุ่มวางแผนปองร้ายเขา

อินกู่ตั้งหยางเหรินถอยมาจนถึงข้างกายพวกเขาเพื่อนจื่อ ก่อนพูดกั้วหัวเราะคิกคักเสีงหวาน "คนที่พวกเราสามีภรรยาต้องการกำจัดก็มีเพียงเจ้าเท่านั้น เจ้าตายแล้วพวกเราถึงจะได้สิ่งที่ควรเป็นของพวกเรา กลับคืนมา...เหวินจินหฺราน โอกาสหาได้ยากยิ่ง เจ้าสังหารอู๋สิงทิงเสี๋ย พวกเราค่อยมาแลกเปลี่ยนตัวประกัน ขำรับรองว่าศิษย์วังศาสตร์สองคนนี่ของเจ้าจะปลอดภัยไว้กังวล!"

หากไม่เห็นอู๋สิงตายด้วยน้ำมือจ้าววังกับตาตนเอง อินกู่กับหยางเหรินก็ไม่มีทางวางใจเด็ดขาด

อีกอย่างกำไลเก็บทรัพย์...ของสำคัญที่สุดดวงนั้นก็อยู่ตรงจุดที่อู๋สิงกับจ้าววังประมือกันด้วย ไม่ว่าจะอย่างไรพวกเขาสองสามีภรรยาก็ต้องเอามันมาให้ได้ ไหนๆ พวกเขาก็มีซู่เฟียนจื่อกับซู่ป้อวินตัวประกันสองคนอยู่ในมือ รอจนทุกสิ่งสิ้นสุดลงแล้ว พวกเขาค่อยเรียกให้จ้าววังส่งมอบกำไลดวงนั้นมาก็ไม่มีอะไรยาก

จ้าววังไม่รู้ว่าสิ่งที่อยู่ในกำไลสำคัญเพียงใด กระนั้นกำไลดวงนี้พวกเขาก็ต้องเอาไปจากที่นี่ให้ได้ หากไม่ชินปล่อยให้จ้าววังนำกลับไป แล้วพบว่าข้างในมีเสาคินที่พังพินาศเหล่านั้นอยู่ ต่อให้เดิมที่ไม่เห็นค่าของเสาคินสักนิด จ้าววังก็ต้องเกิดความสงสัย และนำไปศึกษาอย่างละเอียดเป็นแน่

แม้พวกเขาเชื่อมั่นว่าจ้าววังไม่มีทางมองอะไรออกหรือ ทว่าทุกเรื่องมีสิ่งไม่คาดฝันได้เสมอ ยังคงระวังไว้ก่อนเป็นดี

48

ซูเพียนจื่อเห็นว่าความสนใจของอินกู่ย หยางเหริน อูเยวี่ กับบริวาร
ชั้นเปลี่ยนเส้นลมปราณคนนั้นล้วนจับอยู่บนร่างผู้แข็งแกร่งชั้นทรงฤทธา
สองคนที่กำลังปะทะเดือดกันอยู่ข้างหน้า สาวน้อยรู้ว่าโอกาสพลาดไปแล้ว
จะไม่หวนคืนมา ขึ้นตอนนี้ยังไม่ลงมือ นางก็จะมีโอกาสลงมืออีกแล้ว

นางชำเลื่องมองซูป้ออวินแล้วกุมกระชับมือของเขา พร้อมกับที่
ซูป้ออวินถูกนางเก็บเข้าสู่ดอกชวีหมีไปอย่างรวดเร็ว นางก็ใช้พลังพิเศษ
ของผีเสื้อซ่อนฟ้า ล่องหนหายดับไปเช่นกัน

นางวิ่งตะบึงตรงไปยังจุดที่กำไลเก็บทรัพย์วงนั้นตกอยู่ที่โดยไม่ลังเล
แม้แต่บ่อย

ด้านหลังแว่วเสียงร้องอุทานของพวกอูเยวี่ พวกเขาพลันพบว่า
ซูเพียนจื่อกับซูป้ออวินอันตราธานไม่เห็นร่องรอยไปพร้อมๆ กัน แต่ละคน
ล้วนแทบไม่กล้าเชื่อสายตาตนเอง

สิบจั้ง ห้าจั้ง สามจั้ง หนึ่งจั้ง ห้าฉื่อ สามฉื่อ...ถึงแล้ว! ชูเพียนจื่อ
คว่ำหมับไปที่กำไลเก็บทรัพย์สินนั้นแล้วเก็บมันเข้าสู่ดอกชวีหมีไปทันที
ชั่วระยะเวลาทางสั้นๆ นี้มีแต่คำว่า 'อกสั้นขวัญผวา' ที่จะใช้พรรณนาได้
ยังดีที่พลังล่องหนของผีเสื้อซ่อนฟ้าสามารถเมินเฉยต่อการโจมตี
เฉพาะจุดได้ทุกรูปแบบ ไม่เช่นนั้นมันยังไม่ทันจะวิ่งเข้ามาอยู่ในวงต่อสู้อของ
ผู้แข็งแกร่งชั้นทรงฤทธาสองคน นางก็ต้องถูกพายุหมัดกับพลังฝ่ามือ
ที่ชืดโหมอยู่รอบด้านกระแทกตายไปเสียก่อน

แทบจะในอึดใจเดียวกันนั้น พื้นที่ลับชั่วคราวที่พวกเขาอยู่นี้ก็เริ่ม
พังทลาย ภาวะไร้น้ำหนักธาตุโถมเข้าใส่อย่างรุนแรงทันใด เพียงชั่วพริบตา
แสงสว่างก็ปรากฏขึ้นที่เบื้องหน้าสายตาก็อีกครั่ง ทุกคนในพื้นที่ลับล้วนถูก
เคลื่อนย้ายออกมายังพื้นที่โล่งของเหมืองหินเดิมมันแล้ว

ชูเพียนจื่อคิดว่า奈何ๆ ก็ไม่มีใครมองเห็นหรือทำร้ายนางได้ นางจึง
นอนแผ่กับพื้นแล้วหอบฮักเสียเลย แม้ตอนนี้นางสามารถล่องหนหายตัว
ทว่าเร็วแรงกับความเร็วล้วนไม่ต่างจากคนธรรมดา การวิ่งตะบึงเมื่อครู่นี้
นางทั้งเครื่องเครียดทั้งรุ่มร้อนใจ เพียงชั่วครู่สั้นๆ จึงคล้ายสูบเอาพลังกำลัง
ของนางไปหมดสิ้น

นางเพ่งจิตเข้าสู่ดอกชวีหมีไปอย่างไม่กล้าเบาใจ

ภายในพื้นที่ลับของดอกชวีหมี ชูป้ออวินไม่ได้ตกอยู่ในภาวะสลบไสล
ตามที่นางคิดไว้ ซ้ำกำลังช่วยพวกเจ้าหิมะชนย้ายของในกำไลเก็บทรัพย์สิน
ออกมาอย่างมีสติแจ่มใสเป็นที่สุด

ส่วนที่เหมืองหินนี้ ศึกใหญ่ระหว่างจ้าววังกับอูสิงก็ยังคงดำเนินต่อไป
เสียงความเคลื่อนไหวอันน่ากลัวได้ดึงดูดความสนใจของพวกเขาถึงเทียนกั๋ง

กับทั้งเซ็นที่ชุ่มรอรอยอยู่นอกรัศมีสีบหรี่แล้ว เสียงกู่ร้องยาวหนแล้วหนเล่า
ดังมาจากทุกสารทิศทันที พร้อมกับเสียงกู่ร้องยาวเหล่านั้น พลังอันกล้าแข็ง
ลึบกว่าสายก็ล้อมกระซิบเข้ามาทางนี้อย่างรวดเร็ว

อินกุกุ่ หยางเหริน กับพวกอูเยวี่ล้วนมองไปรอบทิศในอาการแตกตื่น
พลางเสาะหาร่องรอยของชูเพียนจื่อ ชูป้ออวี่น รวมทั้งกำไลเก็บทรัพย์วงนั้น
อย่างเคร่งเครียด

"เรียบร้อยแล้ว!" ภายในดอกชิวี่หมี เจ้าหิมะกับชูป้ออวี่นได้เทเอา
ทุกสิ่งในกำไลเก็บทรัพย์ออกมาจนหมด และตรวจสอบจนแน่ใจแล้วว่า
ด้านในไม่มีสิ่งใดหลงเหลืออยู่อีก

ชูเพียนจื่อจึงกึ่งตัวหนึ่งตกลงก่อนจะลุกขึ้นเดินมาใกล้ๆ อินกุกุ่
จากนั้นก็โยนกำไลเก็บทรัพย์ที่ว่างเปล่าวงนั้นลงไปนอกงหิน

ไม่ช้าอินกุกุ่ก็ค้นพบกำไลและคว่ำหมับมาอย่างแสนยินดีปรีดา
ก่อนจะนำพาหยางเหริน อูเยวี่ กับเหล่าบริวารหนีเตลิดโดยไม่มัวสนใจ
สิ่งอื่นอีก

ตัวประกันในมือพวกเขาพลันหายสาบสูญไปอย่างน่าประหลาด
หากพวกเขาปะทะกับผู้ช่วยของเจ้าววังที่กำลังรุดมา น่ากลัวว่าคิดหลบหนี
คงไม่ง่ายตายเช่นนั้นแล้ว ถึงเวลานี้จะมัวห่วงพะวงพลอยมารศพกับ
หนอนพิษสถิตวิญญานอีกไม่ได้ พวกเขาทำได้แค่คิดหาวิธีใหม่วันหน้า
เท่านั้น

พอเห็นอินกุกุ่ช่วยกำไลเก็บทรัพย์จากไปกับตา อูสิงก็โกรธจน
กระอักเลือดออกมาหนึ่งคำทันที ซึ่งนั่นซ้ำเติมให้เขาบาดเจ็บหนักยิ่งขึ้นไป
อีก

เรื่องมาถึงขั้นนี้ เขาเองก็รู้ว่าแค่นี้เอาชีวิตรอดได้ก็สุดแสนโชคดีแล้ว ไม่ว่าจะมารฟ้า คนทรยศ พลอยมารศพ หรือหนอนพิษสถิตวิญญาณ ก็ล้วนไม่สำคัญเท่ากับชีวิตของตนเอง

อู๋สิงรู้สึกได้ว่ามีพลังอันกล้าแข็งหลายสายอยู่ห่างจากที่นี่ไม่ถึงสามหลี่แล้ว ไม่เหลือเวลาให้เขาลังเลได้อีก ในที่สุดเขาก็คำรามด้วยโทสะ ระเบิดหีบมุกวิเศษสีดำสนิทเม็ดหนึ่งออกมาบีบแรงๆ จนแหลก

พร้อมกับที่มุกวิเศษแตกแล้ว เงาของปีกยักษ์สีดำทะมึนที่แผ่กว้างสามจั้งเต็มๆ คู่หนึ่งก็ปล้นปรากฏขึ้นบนแผ่นหลังของเขา ปีกยักษ์พอกกระพือดูบก็นำพาร่างของอู๋สิงทะยานฝ่าทะเลลึกลับเหมะไป

จ้าววังเพียงสะกิดปลายเท้าก็ไล่ตามไปซัดฝ่ามือใส่เขาสามครั้งติดๆ กัน ทว่ามีเพียงฝ่ามือแรกที่พอจะกล่อมแก้มถากถุกสองเท้าของอู๋สิง

พอสองเท้าถูกโจมตี อู๋สิงก็แผดเสียงหนหนึ่ง กระนั้นการเคลื่อนไหวของปีกยักษ์หาได้หยุดชะงักไม่ พรึบตาเดียวก็พาเขาหายลับไปท่ามกลางฝุ่นฟ้าอันสูงลิ่ว

กลุ่มของอินกู่ยี่ไม่มีของวิเศษช่วยชีวิตอย่างอู๋สิง ระหว่างหลบหนีจึงพบกับผู้อาวุโสสองท่านของตระกูลเทพยาภรณ์ สองสามีภรรยาไม่กล้าสู้ยืดเยื้อ จึงทอดทิ้งบริวารไม่แยแสเสียเลย หน้าซำยังขว้างระเบิด 'หมอกหมื่นกู่ร่อนกระตุก' อาวุธร้ายกาจที่สุดที่ทั้งสองพกติดตัวมา บีบให้คนตระกูลเทพยาภรณ์ต้องถอยห่าง ในขณะที่ฝ่าของทั้งสองยังคงหนีมุ่งลงใต้ไม่หยุดยั้ง

พวกเขาทั้งสองมีพลังวัตรไม่อ่อนด้อย ทั้งไม่ได้รับบาดเจ็บใดๆ หากต้องปะทะกันซึ่งหน้า พวกเขาก็ยังมีฝีมือเหนือกว่าผู้อาวุโสสองคน

ของตระกูลเทพพยากรณ์ ประกอบกับหมอกที่มีพิษร้ายแรงหาได้เปรียบนี้
ไร้ผู้ต้านขวางได้ ในที่สุดพวกเขาสองสามีภรรยาจึงหนีรอดสำเร็จ

ทว่าบริวารของพวกเขาไม่ได้โชคดีเช่นนั้น มีสองคนถูกหมอกพิษโจมตี
สลายกลายเป็นน้ำสีดำเพียงกองเดียวในชั่วไม่กี่จิตใจ

ส่วนยอดฝีมือชั้นเปลี่ยนเส้นลมปราณของตระกูลไสยเวทอีกสี่คนที่เหลือ
กับอูเยวี่ล้วนถูกจับกุมได้ทั้งหมด

ทางด้านเหมืองหิน ชูเพียนจื่อแน่ใจว่าหมดเรื่องแล้วก็ปล่อยชูป้ออวีน
ออกมาจากดอกชวีหนีมาก่อน จากนั้นตนเองก็หยุดใช้พลังพิเศษของผีเสื้อ
ซ่อนฟ้า เผยร่างตามมาติดๆ

จ้าววังคลายอาคมกักกันบนร่างของพวกเขา และตรวจสอบจน
แน่ใจว่าพวกเขาทั้งสองคนล้วนปลอดภัยจริงๆ ครั้งนี้แม้ไม่อาจรวบคน
ตระกูลไสยเวทเข้าสู่ตาข่ายได้ทั้งหมดในคราวเดียว แต่จ้าววังก็รู้สึก
ปลาบปลื้มมากแล้ว

วันนี้หากมิใช่แผนเอาตัวรอดของชูเพียนจื่อประสพผล ขึ้นคนตระกูล
ไสยเวทยังคงมีตัวประกันอยู่ในมือ ต่อให้อูสิงเจิบหนักเพราะเหตุขัดแย้งภายใน
ลำพังอินกู่กับหยางเหรินก็สามารถทำให้พวกจ้าววังตกเป็นฝ่ายถูกกระทำ
เช่นเดิม พวกจ้าววังจะไม่มีทางประสพผลสำเร็จเช่นนี้เป็นอันขาด

คนทั้งกลุ่มคุมตัวพวกอูเยวี่ที่ตกเป็นเชลยไปขึ้นเรือกลับวังศาสตร์
กันทันที

ชูเพียนจื่อ นั่งอยู่ในตัวเรืออย่างแสร้งจะอารมณ์ดี ในใจคิดภาพว่า
อินกู่กับหยางเหรินจะมีสีหน้าเช่นไรเมื่อพบว่าในกำไลเก็บทรัพย์ที่ได้ไป
ไม่มีอะไรอยู่ทั้งสิ้น นางยังคิดก็ยิ่งขบขัน

บทเรียนที่สำคัญยิ่งข้อหนึ่งในวิชาทดลองของสกุลชู...คือเมื่อวางหลุมพรางกระทำเรื่องเลวร้าย ทางที่ดีที่สุดควรจะเป็นโอกาสหาแพะรับบาปที่เป็นเป้าเด่นไว้สักคน เช่นนี้เมื่อกระทำเรื่องเลวร้ายเสร็จสิ้นก็จะสามารถแสวงหาตัวเป็นผู้บริสุทธิ์ อำพรางฐานะของตนได้ต่อไป และคราวหน้าก็จะยังหลอกคนซ้ำได้อีกด้วย

อีกเดี๋ยวพออินกุกกับหยางเหรินพบว่าในกำไลเก็บทรัพย์ว่างเปล่า สิ่งแรกที่พวกเขาจะนึกถึงก็คืออูสิงมีใจระแวงต่อพวกเขาอยู่เช่นกัน ดังนั้นจึงย้ายสิ่งของด้านในออกไปก่อนแล้ว

ส่วนอูสิงที่เห็นอินกุกช่วยกำไลจากไปกับตา หากครั้งนี้อรอดตายจากเคราะห์หนัก วันหน้าพักฟื้นหายดีแล้ว เขาก็ต้องไปเล่นงานพวกอินกุกสุดกำลังอย่างแน่นอน

ต่อให้อินกุกพูดว่าตนเองไม่ได้สิ่งของนั้นมา อูสิงก็ไม่มีทางเชื่อเด็ดขาด ไม่มีใครนึกถึงหรือกล่าวสิ่งของในกำไลดวงนั้นล้วนตกอยู่ในกำมือของนาง...แม้นางน้อยผู้มีพลังฝีมือไม่เข้าขั้นสักนิดในสายตาของพวกเขา ครั้งนี้ได้ตัดหลังยอดฝีมือแถวหน้าของตระกูลไสยเวทถึงสามคน กระทั่งจ้าววังอาจารย์นางกับเหล่ายอดฝีมือตระกูลฝ่ายธรรมะอื่นๆ ก็ยังถูกนางตบตบก้นหมด ช่างน่าภูมิใจในความสำเร็จเหลือเกิน!

ซูป้ออวินนั่งอยู่ตรงข้ามกับนาง เห็นสาวน้อยโฉมงามแห่งยุคประดับยิ้มกริ่มอย่างววยว้ายไว้เกลื่อนใบหน้า เขาก็รู้สึกคล้ายกำลังอยู่ในห้วงฝัน

ขณะแยกจากซูเพียนเจือที่ถ้ำพันจิ้งจอก เขานึกไม่ถึงสักนิดว่ายามที่สองคนได้กลับมาพบกันอีกครั้งจะเป็นภาพเหตุการณ์เช่นนี้ เมื่อคืน

ผู้ที่อยู่รอบข้างล้วนเป็นคนตระกูลไสยเวท มีเรื่องราวมากมายที่เขาไม่อาจไถ่ถามนางให้ละเอียด มีเพียงรอกจนกลับถึงเกาะเดือนเพ็ญแล้วค่อยหาโอกาสสอบถามเรื่องราวในช่วงที่ผ่านมาให้รู้ชัด

หากท่านประมุขกับผู้อาวุโสใหญ่หวนอาจารย์ของเขารู้ว่านางเปลี่ยนเป็นยอดเยี่ยมถึงเพียงนี้ ทั้งสองท่านจะต้องปลื้มปิติมาก ๆ เป็นแน่...

"เรื่องของข้า ท่านอย่าเพิ่งบอกเขา นะ" ชูเพียนจื่อพบว่าชูป้ออวินกำลังจับจ้องนางอยู่ จึงพลันนึกถึงเรื่องนี้และโพล่งเอ่ยเตือนออกมา

"ได้" ชูป้ออวินผงกศีรษะรับปาก

'เขา' ที่นางเอ่ยถึง... ชูป้ออวินย่อมรู้ว่าหมายถึงชูเพียนหวา

ตัวตนของชูเพียนหวาไม่ใช่คนเลวร้าย ทว่าอีกฝ่ายมีสายสัมพันธ์กับพวกซู่หม่านมันศิษย์อาจารย์ดียิ่ง เขาเองก็รู้สึกว่เรื่องนี้ยังไม่เหมาะจะเปิดเผยต่ออีกฝ่ายชั่วคราว

บนเรือมียอดฝีมืออยู่จำนวนมาก แต่ละคนล้วนหุนตาเฉียบคม ไม่ต้องตั้งใจสักเท่าไรก็สามารถไต่ยีนสิ่งที่ชูเพียนจื่อกับชูป้ออวินสนทนากัน ดังนั้นหนุ่มสาวทั้งสองจึงพูดกันเพียงสองประโยคนี้ จากนั้นต่างก็ไม่พูดอะไรอีกนึ่งเงียบอย่างรู้ใจกันดียิ่ง

อูเยวี่ไม่รู้จักความลับของเส้าหินเหล่านั้นแต่อย่างใด ทว่าต่อให้เขารู้ก็นึกไม่ถึงหรอกว่าอูสิงกับอินกุ่ยจะยามาใจจนเคยเผยความลับนี้ต่อชูเพียนจื่อ ดังนั้นเมื่อชูเพียนจื่อกับชูป้ออวินตอบเป็นเสียงเดียวกันว่าถูกอาคมกักกันของอูสิงมาโดยตลอด ทั้งสองก็ยอมไม่ได้ยีนและไม่ได้เห็นอะไรทั้งสิ้น

พวกจ้าววังคิดว่าชูเพียนจื่อเสี่ยงภัยใหญ่หลวงเพียงนี้เพื่อช่วยคนจึงไม่เคยคิดระแวงนางแม้แต่น้อย เพียงกำชับกำชานุ่มสาวทั้งสองว่า

กลับไปแล้วช่วงนี้อ่าได้ออกจากเกาะเดือนเพ็ญ จากนั้นก็ไม่ได้มาสอบถามอะไรทั้งสองอีก

ยามที่คนทั้งหมดเดินทางถึงเกาะเดือนเพ็ญ แหกหรือจำนวนมาก ยังคงอยู่บนเกาะ ในกลุ่มคนเหล่านี้มีผู้ที่ใคร่รู้ใคร่เห็นอยู่จำนวนไม่น้อย พวกเขาต่างก็แห่กันมาสำรวจถึงท่าเรือด้วยตนเอง เพื่อดูว่าพวกจ้าววังช่วยศิษย์วังศาสตร์สองคนกลับมาได้อย่างปลอดภัยหรือไม่

บนท่าเรือคลาดล้าไปด้วยผู้คน แม้แต่ผู้ที่อยู่เหนือใครอย่างเจิ้งเฮ้ออี้ ปูเจินอวี และทังเซียงหยางซึ่งปกติจะไม่มาผสมโรงง่าย ๆ ก็ล้วนยืนอยู่บนท่าเรือรอคอยพวกจ้าววังกลับมา

ขณะที่เรือค่อย ๆ แล่นเข้าใกล้เกาะเดือนเพ็ญ ชูเพียนจ้อมองออกไปทางหน้าต่างของตัวเรือ เห็นบนท่าเรือมีผู้คนยืนออกันแน่น เสียงจ๊อกแจ๊กเกินเหตุเสียยิ่งกว่าในเทศกาลนัด นางก็อับจนถ้อยคำไปพักหนึ่งอย่างช่วยไม่ได้

เรื่องช่วยตัวประกันนี้สนุกสนานน่าชมเพียงนี้เสียว จำเป็นต้องถึงขั้นนี้กันเลยหรือ

พอนางกับชูป้ออวินปรากฏตัวเคียงไหล่กันบนดาดฟ้าเรือ ผู้คนบนฝั่งก็ยิ่งให้ร้องยินดีกันเสียงกระหึ่ม

ผู้ที่รู้เรื่องแผนของนางมีเพียงคนตระกูลแพทย์กับบุตรหลานคนสำคัญไม่กี่คนของตระกูลฝ่ายธรรมะที่เข้าร่วมปฏิบัติการช่วยตัวประกันในวันนี้ อย่างไรก็ตามเจิ้งเฮ้ออี้ คนส่วนใหญ่ที่เหลือจึงล้วนมีโอกาสชูป้ออวินที่มีวิชาสมาธิเยี่ยมฟ้าในด้านนารี

เจ้าหนูผู้ไม่รู้จักนอนปลายเท้าถึงกับได้ครองหัวใจของหลิวเซียนหวงหญิงงามอันดับหนึ่งแห่งวังศาสตร์แต่เพียงผู้เดียว ถึงขั้นทำให้ยอดหญิง

ไม่ไยดีชีวิตยอมเสี่ยงตายเพื่อเขาได้ เขาช่างดวงดีจนทำให้ผู้อื่นสองตา
แดงฉาน ในท้องอัดแน่นไปด้วยน้ำส้มที่เปรี้ยวจัด

ซูเทียนจื่อเพิ่งจะก้าวเท้าขึ้นท่าเรือ ใจชูเวิน พวกหลัวมู่ รวมทั้ง
ฉินเฟยที่ทำตัวเหมือนคนคุ้นเคยตั้งแต่แรกพบ ต่างก็รูกันมารายล้อม
พิจารณานางทั้งซ้ายขวา

ใจชูเวินถึงขั้นคิดว่าชื่อเมื่อนางมาตรวจชีพจรทันที

คนตระกูลไสยเวทช้ำของการทำร้ายคนด้วยพิษกุ่มนตรีดา ดังนั้นจึง
มีอาจไม่ระวังป้องกัน

พอเห็นนางถูกห้อมล้อมอยู่ตรงกลางอย่างแน่นหนา ซูป้ออวินก็รู้ว่า
ตอนนี้มีใช้เวลาจะสนทนากับนาง จึงเพียงผงกศีรษะให้นางนิดๆ แล้ว
เดินก้าวยาวๆ จากไป

ซูเทียนหวาที่อยู่ไม่ไกลนักกำลังโบกมือให้เขาอยู่ พอเห็นเขาเดิน
เข้ามาใกล้ ซูเทียนหวาก็รีบเดินรวบสามก้าวเป็นสองก้าวมาตบๆ แขนเขา
ก่อนเอ่ยถาม "ท่านไม่เป็นไรกระมัง"

ซูป้ออวินคลี่ยิ้มพลางส่ายหน้า "ไม่เป็นไรหรอก เพียงตกใจไปหน่อย
เท่านั้น"

สิ่งที่ทำให้เขาตกใจที่สุดมิใช่อุบัติเหตุที่ถูกตระกูลไสยเวทจับตัวไป
หากแต่เป็นฐานะที่แท้จริงของหลิวเซียนหวงต่างหาก

ซูเทียนหวามองพิจารณาเขาอยู่ครู่หนึ่ง เห็นสีหน้าอาการของเขา
ล้วนเป็นปกติยิ่ง ถึงค่อยเบาใจได้เสียที ซูเทียนหวามองไปทางซูเทียนจื่อ
แวบหนึ่งก่อนจะยิ้มพูดเสียงเบาว่า "ท่านไม่รู้อะไร ตอนนี้ท่านเป็นบุรุษ
ที่ถูกผู้คนรียาชิงชังมากที่สุดในวังศาสตร์แล้ว ชนิดไม่มีคู่แข่งเลยเสีย

แม้กระทั่งเจ้เจ้าอีกก็ยังทาบท่านไม่ติด"

ชูป้ออวินถูกอีกฝ่ายชักขึ้นมา ถึงได้สังเกตว่าแววตาที่ศิษย์ชาย รอบข้างใช้มองประเมินเขานั้นมีแต่ความอิจฉา ริษยา และชิงน้ำหน้า อย่างเห็นได้ชัด บางคนถึงกับเผยแววตาดูร้าย รวากับจะกระโจนเข้ามา ดวลชี้ขาดกับเขาอยู่แล้ว

"ท่านไปสนิทกับหลิวเซียนหวงเพียงนั้นตั้งแต่เมื่อไรกัน" ชูเทียนหวา รู้สึกแปลกใจยิ่ง เวลาส่วนใหญ่ชูป้ออวินล้วนอยู่กับเขา ตลอดครึ่งปีที่ผ่านมา อยู่ในวงศาคณาญาติไม่เคยไปมาหาสู่กับหลิวเซียนหวงเลยสักนิด

ชูป้ออวินตอบปนยิ้มเนียน "เจ้าเลิกล้อข้าได้แล้ว ข้ากับนางไม่ใช่ ความสัมพันธ์เช่นนั้น เมื่อวานนางทำเพื่อช่วยข้า ถึงได้จงใจพูดให้ผู้อื่น เข้าใจผิด"

คำชี้แจงนี้ชูเทียนหวาค่อนข้างยอมรับได้ เพียงแต่จนแล้วจนรอด ในใจเขาก็ยังรู้สึกแปลกๆ กับหลิวเซียนหวงอยู่ดี ทั้งสัมผัสได้ราวๆ ว่า ความสัมพันธ์ระหว่างนางกับชูป้ออวินไม่ได้เรียบง่ายเช่นที่อีกฝ่ายพูดอยู่ตอนนี้

เขาอดไม่ได้ต้องมองไปทางหลิวเซียนหวงอีกหน ความรู้สึกที่ไม่อาจ บรรยายด้วยถ้อยคำชนิดนั้นก็พลันแจ่มชัดยิ่งกว่าเดิม

รอบข้างมีสายตาแฝงนัยลึกล้ำสาตามาคู่แล้วคู่เล่า ต่อให้ชูป้ออวิน บริสุทธิ์ใจก็ยังถูกสายตาดูจนนามแหลมเหล่านั้นทิ่มแทงจนไม่สบายไปทั้งตัว เขาจึงดึงตัวชูเทียนหวาไปจากสถานที่แห่งความวุ่นวายนี้อย่างรีบร้อน

ไม่ง่ายเลยกว่าที่ผู้วินจะแทรกตัวเข้ามาในวงล้อมของฝูงชนได้ ฉะนั้นผู้มาเกาะติดหมายทอดไมตรีให้ชูเทียนจึงพลันถูกมันสกัดออกไป

อย่างไม่เกรงอกเกรงใจ จากนั้นมันก็ใช้จุกคอลลอเคลียดวงหน้ารูปไข่
ของนาง

ซูเพียนจื่อสัมผัสได้ถึงความวิตกกังวลของมัน จึงยื่นมือกอดคอมันไว้
ก่อนเอ่ยปากว่า "ข้าไม่เป็นไร เจ้าไม่ต้องเป็นห่วงนะ"

ไม่เพียงแต่จินฝ่ายที่เห็นนางสนิทสนมกับฝูอวีนแล้วรู้สึกริษยา
แม้กระทั่งหลิวมู่ก็ยังบ่นอุบอย่างห้ามไม่อยู่ "เขียนหวง เจ้าดีกับอาซาเทพ
ของเจ้ายิ่งกว่าพวกเราเสียอีก..."

ฝูอวีนร้องฮืออย่างได้ใจก่อนกล่าว "ริษยาไปก็ป่วยการเปล่า เขียนหวง
ท่านต้องชี้แจงความเข้าใจผิดเรื่องอวี่ป้ออวีนให้กระจ่างโดยด่วนเลยนะ
ไม่เช่นนั้นเขาได้ยุ่งยากหนักแน่ อีกอย่างที่สำคัญที่สุดคือ...คนที่จะกำนัล
ของว่างให้ข้าก็จะน้อยลงไปด้วย! นี่เป็นความผาสุกของข้า จะได้รับผลกระทบ
เพราะเจ้าหนูนั้นไม่ได้เสีย"

ซูเพียนจื่อขยับตาพลาจสีอสารกับมันผ่านกระแสดิจิต "เจ้าต้องมั่นใจใน
เสน่ห์ของข้าสิ ต่อให้วันหน้าข้าออกเรือนไป ก็จะมีผู้เทิดทูนนับไม่ถ้วน
กำนัลดอกไม้เสปียงมาให้เจ้าเช่นเดิม"

หนึ่งคนกับหนึ่งม้าต่างส่งเสียงหัวเราะแบบคนโหดให้กันอยู่ในใจ

เจิ้งเฮ้ออู้ ปูเจินอวี่ กับทั้งเซ็งหยางสามคนยืนรอดต้อนรับบรรดา
ผู้หลักผู้ใหญ่ที่กลับมาอย่างปลอดภัยอยู่บนท่าเรือ นอกจากทั้งเซ็งหยาง
ที่ใจสงบไม่วอกแว่กแล้ว อีกสองคนที่เหลือล้นใจลอยไปไกล มัวแต่
ลอบสังเกตความเคลื่อนไหวทางด้านของซูเพียนจื่ออยู่

ปูเจินอวี่ตัดพ้อกับเจิ้งเฮ้ออู้เสียงเบาว่า "เจ้าดูสิ เจ้าดู! ตัวบัดซบ
จินฝ่ายนั้น หน้าตากะลิมกะเหลี่ยอย่างกับอะไรดี ศิษย์น้องเขียนหวง

เห็นเจ้านั่นเข้าตาสีแปลก! เหตุใดเมื่อวานตระกูลไสยเวทที่สมควรตาย ถึงไม่จับเข้าไปเป็นตัวประกันนะ พระสวรรคของข้าก็อยู่สายธนูน้ำเหมือนกัน ดันปล่อยให้เจ้าหนูแซ่ววีนั่นได้กำไรไปเสียอย่างนั้น"

คนปกติล้วนไม่คิดหรือว่าการถูกจับเป็นตัวประกันนั้นได้กำไร ทว่า แม้แต่เจิ้งเฮ้อก็ยิ่งเกือบจะคิดเช่นนั้นอย่างห้ามไม่อยู่เช่นกัน

หากได้อยู่เคียงคู่สตรีที่พึงใจ ต่อให้ต้องร่วมเผชิญเคราะห์ภัย ไม่ว่าใคร ก็ยินยอมพร้อมใจอย่างไร้ความแค้นเคืองกระมัง

"อีกเดี๋ยวข้ามีเรื่องหนึ่งจะพูดกับเจ้า" เจิ้งเฮ้ออ้อเอ่ยอย่างจริงจัง

ใบหน้าของปู่เงินอวี่ฉาบด้วยท่าที่อันนิ่งสงบสูงส่ง ทั้งที่จริงความสนใจ ทั้งหมดได้ลอยตามซู่เพียนจื่อไกลออกไปทุกทีแล้ว จวบจนเงาร่างของนาง หายลับตาโดยสิ้นเชิง เขาถึงได้สติคืนมา "เรื่องอะไรเล่า"

น้อยยิ่งที่เจิ้งเฮ้ออ้อจะพูดกับเขาด้วยท่าที่ระมัดระวังเพียงนี้ ปู่เงินอวี่ จึงอดไม่ได้ที่จะอยากรู้

"กลับไปแล้วค่อยว่ากัน" เจิ้งเฮ้ออ้อหลุบตากกล่าว

"นี่ มีอย่างเจ้าที่ไหน มาพูดยั่วให้อยากรู้แล้วก็อมพะนำ" ปู่เงินอวี่ ประท้วง มีเรื่องสำคัญอะไรถึงขั้นพูดกันที่นี้เลยไม่ได้

ตอนนี้พวกอูเยวี่เฮลยตระกูลไสยเวทก็ถูกคุมตัวออกมาแล้ว เจิ้งเฮ้ออ้อจึงไม่แยแสปู่เงินอวี่ เดินขึ้นหน้าไปคารวะเจ้าววังกับบิดาของตน อยู่ข้างนอกปู่เงินอวี่ต้องรักษาภาพลักษณ์ของตระกูลเทพยกาภรณ์ จึงได้แต่ ชมความอยากรู้ไว้ แล้วเดินไปต้อนรับผู้อาวุโสสองท่านของตระกูลตน

เหตุที่การสอบวิชายุทธ์หนนี้เขาผ่านพ้นมาแบบไม่ลืกรอกก็เพราะ มีตาเฒ่าสองคนนี้

ใช้ว่าปูเงินอวี่กลัวเกรงทั้งเชิงหยาง เพียงแต่เขาคือแบบอย่างของ
สุภาพชนรูปงามแห่งยุค เรื่องหยาบคายอย่างการตีรันฟันแทงกับผู้อื่น
สุดชีวิตเยี่ยงนั้นทำลายภาพลักษณ์ของเขาเกินไป หากเลี้ยงได้ก็พยายาม
เลี้ยงไปจะดีกว่า

การสอบวิชายุทธ์แบบเมื่อวานนั้นยอดเยี่ยมเพียงใด ทั้งได้รับการ
ภาพลักษณ์อันดีงามส่งผ่านเผยแพร่ ทั้งได้มอบความเพลิดเพลินอันวิจิตรตื่นตา
แก่ทุกคน หากมีโชต่อมาคนตระกูลไสยเวทมาก่อน เขาจะต้องมีผู้เทิดทูน
เพิ่มขึ้นอีกมากเป็นแน่

เหตุวุ่นวายที่เห็นความคาดหมายได้ยุติไปชั้นหนึ่งแล้ว แม้การสอบ
วิชายุทธ์ที่จัดขึ้นทุกๆ ครึ่งปีจะถูกทำลายลง เหล่าแขกหรือที่รูดมาเป็น
การเฉพาะล้วนไม่ได้ชมการประลองอันน่าติดตามที่สุดของศิษย์ชั้นเปลี่ยน
เส้นลมปราณ กระนั้นก่อนจากก็นับว่าพวกเขาได้ชมความครึกครื้นกันจน
เต็มอารมณ์อยู่ดี

ปูเงินอวี่เจ้าหนูที่ไม่อาจทำให้ผู้อื่นวางใจได้นี้ยอมถูกผู้อาวุโสสองท่าน
ที่รูดมาจากสกุลปู่คว้าตัวไปพร้ออบรมอย่างดุคั่นตามระเบียบ

ทันทีที่ปูเงินอวี่ออกมาจากห้องพักแขกที่ผู้อาวุโสทั้งสองใช้พำนัก
ชั่วคราว เขาก็นึกถึงท่าที่แปลกพิกลของเจ้จ้งเฮ้ออ้อในวันนี้ จึงรีบวิ่งตรงไปหา
สหายถึงที่พัก

เรือนพักศิษย์ตระกูลนักปกครองไม่มีอันใดแตกต่างกับเรือนพักศิษย์
ตระกูลเทพยากรณ์ ปูเงินอวี่ชอกแซกไปจนถึงนอกห้องของเจ้จ้งเฮ้ออ้อ
อย่างชำนาญทาง พอผลึกเปิดประตูเข้าไปโดยไม่แม้แต่จะเคาะเรียก
เขาก็เปิดฉากถามโดยไม่รอช้า "มาๆๆ ไหนรีบว่ามาสิ เจ้ามีเรื่องอะไร

จะเปิดอกกับข้า"

ปู่เงินอวีพูดพลางล้มตัวนั่งไม่เป็นท่าบนเก้าอี้ตัวโปรดของเจ็งเฮ่าอี้ ซ้ายยกเท้าพาดโต๊ะเตี้ยตัวเล็กที่อยู่ด้านหน้าแล้วเริ่มเขย่าขา

พฤติกรรมนี้ยังหลงเหลือบุคลิกอันสง่างามของทายาทตระกูล เทวพยากรณ์ตรงที่ใด เห็นชัดว่าเป็นกิริยาตามแบบฉบับของอันธพาลหัวไม้ต่างหาก

เจ็งเฮ่าอี้ยื่นอุยริมหน้าต่าง พอได้ยินเสียงก็เหลียวมามองสหายปราดหนึ่ง เขาเห็นสารรูปเยี่ยงนี้ของปู่เงินอวีจนซาชิน อ่อนใจจนไม่มีกระทั่ง เร็วแรงจะถือสาแล้ว

เขาเดินมาถึงตรงหน้าปู่เงินอวี ก่อนพูดอย่างจริงจัง "ข้าอยากบอก เจ้าว่า... ข้าชอบพอหลิวเซี่ยนหวง"

วาจานี้พอฟุดออกจากปาก ในใจเขาก็ผ่อนคลายลงมาก

ปู่เงินอวีคือสหายของเขา ดังนั้นเขาจึงไม่คิดจะปิดบังความรู้สึกในใจกับอีกฝ่าย โดยเฉพาะปู่เงินอวีชอบผลึกเขาออกไปเป็นสะพานเชื่อมสัมพันธ์ เพื่อให้ตนเองมีเหตุผลไปไต่ล้นหน้าใกล้ๆ หลิวเซี่ยนหวง

หากเขาไม่ได้รู้สึกอะไรกับหลิวเซี่ยนหวงแม้แต่น้อย เช่นนั้นเขาก็ไม่ถือสาสักนิดที่จะถูกปู่เงินอวีใช้ประโยชน์ แต่เขาค้นพบแล้วว่าตนเองมีความรู้สึกต่อหลิวเซี่ยนหวงมากเหลือเกิน หากเขายังช่วยทำเรื่องเช่นนี้ให้ปู่เงินอวีต่อไป เขาก็มีเพียงผิดต่อตนเอง หากยังผิดต่อสหายด้วย

ดังนั้นเขาจึงขอยอมสารภาพกับปู่เงินอวีให้ชัดเจน แล้วมาแข่งขันกัน อย่างเป็นทางการจะดีกว่า

ตั้งแต่เด็กมารดา ก็บอกเขาว่า... ความรู้สึกมีสิ่งที่จะยอมถอยแล้ว

ยกให้กันได้ ชอบพอก็คือชอบพอ ไม่ชมชอบก็คือไม่ชมชอบ

การยกคนในดวงใจให้ผู้อื่นไปอย่างคิดเองเออเองนั้น แท้จริงแล้ว คือการลบหลู่ผู้อื่นอย่างร้ายแรงที่สุด

ปู่เงินอวี่คาดคิดไม่ถึงเลยว่าเจ้เง้าจะเอ่ยถ้อยคำเช่นนี้กับเขานัยน์ตาหงส์คู่งามจึงเบิกกว้าง จับจ้องอีกฝ่ายตรงๆ อยู่พักใหญ่ถึงค่อยสายหน้ากล่าว "จะเป็นไปได้อย่างไรเล่า!"

"แล้วเหตุใดจึงเป็นไปได้" น้อยนักที่เจ้เง้าจะสิ้นเปลืองความคิดไปคาดคะเนท่าทีของปู่เงินอวี่ เพราะโครงสร้างสมองของอีกฝ่ายผิดแผกกับคนทั่วไปอย่างเห็นได้ชัด ครั่งนี้ก็ไม่มีกเว้น

หากเปลี่ยนเป็นคนอื่นละก็ คนที่ใจแคบหน่อยจะต้องต่อว่าต่อขานเจ้เง้าที่คิดไม่ซื่อ หมายหักหาญแทรกกลางเข้ามาแย่งชิงคนรักของสหาย ส่วนคนที่ใจกว้างหน่อยก็จะเรียกร้องให้แข่งขันกันอย่างเป็นธรรม หรือบางคนอาจถึงขั้นตัดสินใจถอนตัวเพื่อสหายเลยด้วยซ้ำ

ทว่าท่าทีตอบสนองของปู่เงินอวี่ยังคงแตกต่างไม่ซ้ำใครตามเคย

"เจ้าต้องเชื่อข้าสิ ข้าอุตส่าห์บอกเจ้าไปตั้งร้อยรอบแล้ว เนื้อคู่ตามดวงชะตาของเจ้าคือชูเพียนจือต่างหาก เจ้าจะเปลี่ยนใจมามีรักใหม่ได้อย่างไรกัน" อารมณ์ไม่เห็นพ้องเคลื่อนไหวใบหน้าปู่เงินอวี่ น้ำเสียงของเขาก็กำลังตำหนิ 'ชายทรยศหลายใจ' อย่างเต็มที

เจ้เง้าอึ้งใจยิ่งนัก "ตอนนี่แม้แต่ชูเพียนจือมีรูปโฉมเช่นไรข้าก็ยังไม่รู้แน่ชัดเลย"

"สักวันเจ้าก็จะรู้แน่ชัดเอง พวกเจ้ามีวาสนาเป็นเนื้อคู่กันตามดวงชะตา เจ้าต้องเชื่อมั่นในคำทำนายของข้าสิ อย่าหาว่าข้าไม่ได้เตือนเจ้า"

นะ เจ้าชอบพอศิษย์น้องเขียนหวงไปก็ไม่มีผลลงเอยที่ดีหรอก เพื่อหลีกเลี่ยงความซอกซำระกำใจ เจ้าก็ถอดใจเสียแต่เนิ่นๆ เถอะ!" ปูฉินอวี ยืนยันหนักแน่น

เจิ้งเฮ้ออ้อตอบอย่างหัวเราะไม่ได้ร้องไห้ไม่ออกขึ้นว่า "ข้ายังไม่เคยทดลอง ย่อมไม่มีวันถอดใจแน่ สิ่งที่เจ้าควรกังวลคือเจ้ามีคู่แข่งมาเพิ่มอีกคนแล้วต่างหาก"

"อย่างเจ้ามีอะไรให้ نگاهวลเล่า มิสู้ข้าไปคิดว่าจะรับมือเจ้าฉินฝ่าย สุนัขขบปากมตัวนั้นอย่างไรจะดีกว่า เจ้านั้นไม่เพียงเป็นหอรมน้ำ* ยังใจกล้า หนึ่งหน้าหนา ข้าความคิดก็ละเอียดอ่อน เจนจัดนักเรื่องค้ำลวงหวานหู ชอบอวดฉลาดช่างเอาใจอีกต่างหาก เจ้าไม่รู้หรือว่าเขาเพิ่งเสนอน้ำที่วังศาสตร์นี้แค่ไม่กี่วัน ก็ล่อลวงให้ศิษย์หญิงกลุ่มหนึ่งมาห้อมล้อม สนามฝึกยุทธ์ทุกวันแล้ว" ปูฉินอวีไม่เก็บเอาเจิ้งเฮ้ออ้อมาใส่ใจสักนิดเดียว ตรงข้ามกลับแสนจะกังวลกับฉินฝ่ายเจ้าของรูปโฉมดอกท้อ

ถูกสหายสนิทควบตำแหน่งศัตรูหัวใจมองเมินโดยสิ้นเชิงเยี่ยงนี้ เจิ้งเฮ้ออ้อไม่รู้ว่าควรตีใจหรือขุ่นเคืองกันแน่

ไม่มีผลลงเอยที่ดีใช่หรือไม่ คาดว่าหนนี้คำทำนายของเจ้าจะต้อง ผิดพลาดแล้ว...เจิ้งเฮ้ออ้อเพียงยกยืม ไม่พูดอะไรอีก

เมื่อกลับถึงเรือนพักศิษย์ตระกูลแพทย์ ชูเฟียนจือก็ปลีกตัวเข้าห้อง โดยอ้างว่าเหน็ดเหนื่อยเหลือเกิน หลังจากล้างหน้าบ้วนปากแล้วนางก็ เอนนอนลงบนเตียง เฟ่งจิตเข้าสู่ดอกชวีหมีไปตรวจเขียนยันผลตอบแทน

* มาจากสำนวน 'หอรมน้ำได้ชมจันทร์ก่อน' ใช้เปรียบเปรยว่าได้รับโอกาสหรือผลประโยชน์ก่อนเนื่องจาก อยู่ใกล้กว่า

ที่ได้จากการเลี้ยงภัยในครั้งนี้

ตอนที่ยังอยู่บนเรือ นางสั่งการให้เจ้าหิมะสะสางสิ่งของที่เทออกมา จากกำไลเก็บทรัพย์ ตอนนี้นักน่าจะสะสางเสร็จเรียบร้อยแล้ว

เสาหินกองนั้นชูเพียนจึงยังไม่คิดไปแตะต้องชั่วคราว จึงให้ เจ้าทองใหญ่กับเจ้าทองเล็กขนย้ายไปไว้ด้านข้างก่อน

ส่วนสิ่งของที่เหลือล้นวนได้เจ้าหิมะกับเจ้าเจ็ดจ้าวรวมแรงกันจัดเรียง เป็นห้ากลุ่ม

กลุ่มแรกคือตำราอักษรของตระกูลไสยเวท รวมถึงคัมภีร์เคล็ดวิชา พิษกุ่มนตร์ดำจำนวนหนึ่ง รววยี่สิบสามสิบเล่มได้ ทั้งหมดถูกแบ่งเป็นตั้งๆ วางอยู่ด้วยกันอย่างเป็นระเบียบ

ชูเพียนจึงมีความสนใจในตระกูลอันลึกกลับนี้ยิ่งนัก พอดีมีสิ่งของ เหล่านี้แล้ว นางก็จะได้ทำความเข้าใจตระกูลนี้ให้ชัดแจ้งในคราวเดียว

กลุ่มที่สองคือบรรดาขวดเออย กระปุกเออยที่บรรจุลูกกลอนกับ วัตถุอันตรายไว้มากมาย อาทิ หนอนพิษและยาพิษ เจ้าหิมะผู้รอบคอบ จึงหาหีบที่มีฝาปิดแน่นหนามาเก็บทุกสิ่งลงไปแล้วลั่นกุญแจ เพื่อไม่ให้ใคร เผลอไปแตะถูก และต้องตายอย่างไม่รู้วิธีไหนอีก

กลุ่มที่สามคือศิลาวิเศษ แร่โลหะ กับกระดูกสัตว์อสูรที่ดูพิลึกก็กก็อ จำนวนหนึ่ง ชูเพียนจึงไม่เคยศึกษาวิชาหินแร่ และไม่รู้วิธีหลอมศิลาตรา ดั้งนั้นสิ่งของเหล่านี้จึงได้แต่วางพักไว้ชั่วคราว

กลุ่มที่สี่คือเงินตราที่ใช้กันทั่วไปในหมู่ผู้ฝึกวิชา...นั่นก็คือลูกกลอน ขำระกายกับลูกกลอนหลอมกระดูก ในจำนวนนั้นถึงกับมีตัวลูกกลอน มูลค่าสูงที่ออกโดยร้านค้าสกุลเป็ยอยู่ด้วย เจ้าหิมะตรวจนับถี่ถ้วนแล้ว

ทั้งหมดมีมูลค่ารวมเท่ากับลูกกลอนชำระกายราวหกแสนถึงเจ็ดแสนเม็ด
 ชูเพียนจื่อเหยียดหยามแรงๆ ในความยากจนข้นแค้นของอุลึง
 ในฐานะตระกูลฝ่ายธรรมด้วยกัน เพียงนึกถึงตระกูลเซียนขโมย
 ที่ควักลูกกลอนชำระกายกำนันนางที่เดียวถึงห้าล้านเม็ด ตระกูลไสยเวท
 ก็ช่างได้แห่งเสียนี้กระไร

สำหรับกลุ่มที่ห้าล้วนเป็นข่าวของจีปาเถต่างๆ แม้กระทั่งเสื่อผ้า
 ถุงเท้า รองเท้าก็ยังมีเลย ชูเพียนจื่อสุมพลิกคร่ำๆ ดูจากรูปแบบแล้ว
 น่าจะเป็นเครื่องแต่งกายที่อุลึงสวมใส่เป็นประจำ

วิเคราะห์ดูก็รู้ได้ กำไลเก็บทรัพย์วงนั้นสามารถบรรจุชากเสาหิน
 ได้มากถึงเพียงนี้ พื้นที่ลับด้านในนับว่าใหญ่โตไม่ธรรมดาทีเดียว ส่วน
 สิ่งของสารพัดอย่างนี้ก็น่าจะเป็นสมบัติคู่กายที่อุลึงใช้ประจำวัน

ด้วยความที่สิ่งของข้างในไม่ได้ล้ำค่าถึงเพียงนั้น ตอนที่อุลึง
 มอบกำไลให้อินกู่ชั่วคราวเพื่อนำไปใช้เก็บชากเสาหินจึงไม่ได้ใส่ใจ
 จะย้ายข่าวของจีปาเถที่เก็บอยู่เดิมออกไปก่อน

อีกอย่างของวิเศษที่มีพื้นที่เก็บทรัพย์ใหญ่โตเป็นพิเศษนั้น ใช้ว่า
 ผู้ฝึกวิชาคณโพนๆ บนดินแดนพันเมฆาก็จะมีได้

การหลอมสร้างของวิเศษชนิดนี้ต้องอาศัยเศษเสี้ยวของพื้นที่ลับ ซึ่ง
 ว่ากันว่าคือสิ่งที่เหล่าเซียนบรรพกาลทิ้งไว้บนโลกมนุษย์ ทว่าเศษเสี้ยว
 ของพื้นที่ลับเหล่านี้มีจำนวนจำกัดและหาได้ยากยิ่ง คิดจะเสาะให้พบ
 จึงต้องดูที่โชควาสนาด้วย

ต่อให้เป็นประมุขตระกูลไสยเวทอย่างอุลึง ก็ไม่มีทางครอบครอง
 ของวิเศษเก็บทรัพย์ได้หลายชิ้น

เช่นชูเทียนจื่อที่เสาะพบของวิเศษในธรรมชาติอย่างดอกชวีหนี
สายพันธุ์เขียนโดยบังเอิญนี้ เรียกว่าโอกาสน้อยกว่าหนึ่งในหมื่นก็ไม่เกิน
เลย

หลังจากตรวจสอบผลตอบแทนในครั้งนี้นี้ครบถ้วนแล้ว สิ่งที่มีคุณค่า
สูงสุดก็น่าจะเป็นกองเสานินที่ว่ากันว่าปิดผนึกมารฟ้าอยู่ รองลงมาก็คือ
ตำราของตระกูลไสยเวท

จิตของชูเทียนจื่อวนอ้อมเสานินที่ฟังพินาศกอนั้นหลายรอบ

เสานินบางส่วนมีความสูงเพียงครึ่งตัวคน ทว่าบางส่วนที่ค่อนข้าง
สมบูรณ์มีความสูงเทียบเท่าคนสามสี่คนเลยทีเดียว ลำเสานินต้นล้วนมี
ขนาดเท่าสองคนโอบ เมื่อสุ่มรวมกันหลายร้อยชิ้นส่วนจึงกลายเป็น
นินกองโตดูจุฑาเขากลูย้อมไม่มีผิด

อู๋สิงบอกว่าจะประกอบชิ้นส่วนเสานินเหล่านี้ขึ้นใหม่เพื่อคลายผนึก
ให้มารฟ้าคืนชีพ

ที่แท้ขอเพียงประกอบเสานินทั้งหมดเสร็จ ผนึกก็จะคลายออกเอง
หรือว่ายังมีวิธีเปิดผนึกต่างหากอีก

เรื่องนี้ต้องรอบคอบเสียยิ่งกว่ารอบคอบ ไม่เช่นนั้นเกิดพลาดพลัง
ปลดปล่อยมารฟ้าตนหนึ่งออกมาโดยที่ไม่ได้เตรียมการแม้สักนิด ต่อให้
ไม่มีใครรู้ว่าชูเทียนจื่อเป็นคนทำ นางก็รู้สึกรู้ว่าตนเองคือคนบาปไปชั่วกาล

ชูเทียนจื่อใคร่ครวญอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะสั่งการเหล่าสัตว์อสูร
ในดอกชวีหนี "ระยะนี้พวกเจ้าก็ช่วยกันต่อเสานินเหล่านี้เถอะ ทว่า
จงอย่าประกอบให้เสร็จสมบูรณ์ ชิ้นส่วนของเสานินต้นเดียวกันเพียงวาง
รวมเป็นกองไว้ก่อน เข้าใจหรือไม่"

"เข้าใจแล้ว" เหล่าสัตว์หรือสุรพากันผงกศีรษะขานรับ

เจ้าหิมะเอ่ยถามขึ้นอย่างวิตกอยู่บ้าง "ท่านจะปลดปล่อยมารฟ้า
ออกมาหรือ"

มันเชื่อมั่นในศีลธรรมของชูเพียนจื่ออย่างเต็มที่ แต่ตอนนี้ความหมาย
ของนางเห็นชัดว่ามีประสงค์จะปลดปล่อยมารฟ้าที่ถูกปิดผนึกอยู่ในเสาดิน
ออกมา

เจ้าหิมะไม่รู้หรือทราบดีว่ามารฟ้าร้ายกาจถึงระดับใดกันแน่ ทว่ามารฟ้า
คือสัญลักษณ์แห่งความน่ากลัวและชั่วร้าย นี่คือการเข้าใจร่วมกันของ
มนุษย์และสัตว์หรือสุรทั้งหมดบนดินแดนพันเมฆา

"ข้ายังคิดไม่เสร็จ แต่พวกเจ้าวางใจได้ ต่อให้วันใดข้าจะปลดปล่อยเขา
ออกมาจริงๆ ก็จะไม่ยอมให้เขามีโอกาสได้ไปทำร้ายใครตามอำเภอใจแน่"
ชูเพียนจื่อตอบ

นางคิดดีแล้วว่าวันหน้าเมื่อเลื่อนสูงขึ้นเปลี่ยนเส้นลมปราณ นาง
จะปิดผนึกสิ่งใดไว้ในดาวเทียนเจียวดวงที่สี่ของกำไลแขนเจ็ดดารา...สิ่งนั้น
ก็คือมารฟ้าผู้ยิ่งใหญ่ตนหนึ่งนะสิ!

แค่คิดนางก็รู้สึกว่ 'เลิศล้ำ' ชะมัด!

ทว่าเงื่อนไขข้อแรกคืออานูภาพของกำไลแขนเจ็ดดาราจะต้องสยบ
และปิดผนึกมารฟ้าได้อยู่หมัด

ชูเพียนจื่อพลันอุกคิดว่าคำถามนี้นางน่าจะขอคำชี้แนะจากผีเสื้อ
ซ่อนฟ้าได้ อย่างไรเสียมันก็คือสัตว์เทพตัวจริงที่เคยอาศัยอยู่ในช่วงก่อน
ยุคบรรพกาลด้วยซ้ำไป ในช่วงเวลานั้นก็น่าจะมีมารฟ้าแล้วกระมัง

ไม่ช้าผีเสื้อซ่อนฟ้าก็ให้คำตอบมา...กำไลแขนเจ็ดดาราสามารถ

ปิดผนึกสัตว์เทพอย่างมันก็น่าจะปิดผนึกमारฟ้าได้เช่นกัน เว้นเสียแต่
ซูเฟียนจื่อจะดวงตกไปเจอमारฟ้าที่มีพลังฝีมือแสนกล้าแข็ง ถึงขั้นทัดเทียม
กับเซียนไร้จริงผู้หลอมสร้างและเป็นเจ้าของเดิมของกำไลแขนเจ็ดดารา

ซูเฟียนจื่อรู้สึกว่โอกาสที่นางจะดวงตกถึงเพียงนั้นน่าจะไม่วสูงนัก
เซียนไร้จริงมีพลังฝีมือจัดอยู่ในสามอันดับแรกของเซียนบรรพกาลเซียนจะ
มีบรรพชนที่เกรียงไกรก็ยอดเยี่ยมเช่นนี้เอง ข้าขอสดุดีเซียนไร้จริง
ผู้มีอิทธิฤทธิ์ไร้ขอบเขตเจ้าคะ!

ในใจซูเฟียนจื่อแสนจะยินดีปรีดา นางถอนจิตออกจากกำไลแขน
เจ็ดดารา ก่อนจะหลับไหลไปอย่างสบายใจ

เพื่อเป้าหมายอันยิ่งใหญ่ที่จะปิดผนึกमारฟ้า นับจากวันพรุ่งนี้ไป
นางจะต้องมุ่งมั่นพากเพียรหลอกคนเพื่อเพิ่มพูนพลังฝีมือโดยเร็ว

พอเช้าวันรุ่งขึ้น ซูป้ออวินก็มาเยี่ยมเยียนซูเฟียนจื่อตามที่นัดแนะ
โดยอ้างว่มาขอขอบคุณนางที่ช่วยชีวิต

หลังจากทั้งสองเสร็จสิ้นการสนทนาลับ ในที่สุดซูเฟียนจื่อก็ได้
ผู้ช่วยมือดีที่ไว้ใจได้เพิ่มมาคนหนึ่งเสียที

นางไม่ได้ชี้แจงต่อซูป้ออวินถึงความสัมพันธ์ระหว่การเผยแผ่ลัทธิ
กับพลังวัตรของนาง แต่เปลี่ยนวิธีพูดใหม่ว่นางได้เคล็ดวิชาพิเศษมา
ชุดหนึ่ง สามารถเก็บรวบรวมพลังความเชื่อและแรงศรัทธาของชาวบ้าน
มาใช้ประโยชน์ได้ ยังมีผู้เชื่อถือในคำสอนของเซียนใจประเสริฐมากเท่าไร
พลังที่นางจะหยิบยืมมาได้ก็จะยิ่งมากตาม

บนดินแดนพันเมฆาไม่เคยมีความเชื่อทางศาสนาที่ก่อตัวเป็นรูป

เป็นร่างอย่างแท้จริงมาก่อน ชูเพียนจื่อจึงต้องเสียน้ำลายไปยกใหญ่กว่าจะทำให้ชูป้ออวินเข้าใจว่าอะไรคือพลังความเชื่อและแรงศรัทธา

แม้ชูป้ออวินรู้สึกว่าเขาชอบกล แต่เขาก็รู้กาลเทศะดีเยี่ยม ไม่ได้ซุกซนใช้ล้วงลึกให้มากความ

ผู้อาวุโสใหญ่หนานผู้เป็นอาจารย์เคยกำชับเขาก่อนจะออกจากถ้ำพันจิ้งจอกว่าทุกอย่างให้เชื่อฟังชูเพียนจื่อ ปกป้องและช่วยเหลือนางอย่างเต็มที่

เมื่อก่อนเขาเพียงมีความรู้สึกใกล้ชิดกับนางเป็นพิเศษ ทว่าหลังจากได้ประจักษ์ในทุกระกระทำของนางที่ถ้ำพันจิ้งจอก ตลอดจนได้รับกระปี่สะระลึกลงมือของนาง ท่าทีของเขาก็เริ่มเกิดการเปลี่ยนแปลงอันละเอียดอ่อนขึ้น

จากเลื่อมใสชื่นชมที่นางยังคงยืนหยัดท่ามกลางภาวะอัปมงคลได้อย่างกล้าหาญเด็ดเดี่ยวและเปี่ยมด้วยไหวพริบปฏิภาณ สุดท้ายความรู้สึกที่ไม่อาจทอดทิ้งและปวดใจแทนนางก็ค่อยๆ เปลี่ยนมาเป็นความปรารถนาที่จะปกป้องช่วยเหลือนางอย่างไม่อาจหักห้าม ถึงขั้นไม่ยินยอมปฏิบัติหรือเรียกร้องใดๆ ของนางทั้งสิ้น

เขาอยู่ในถ้ำพันจิ้งจอกก็เป็นบุคคลแถวหน้าในรุ่นหนุ่มสาว ต่อให้อุปนิสัยมีผู้ใช้ที่ซอบบางอำนาจบาตรใหญ่ กระนั้นเขาก็มีความหยิ่งทะนงในตนเอง จู่ๆ ในใจบังเกิดความรู้สึกที่ต้องก้มหน้าเชื่อฟังเด็กสาวซึ่งเยาว์วัยกว่าเช่นนี้ เขาน่าจะรู้สึกต่อต้านและหวนใจถึงจะถูก ทว่าเขากลับเต็มใจให้นางใช้สอยเสียอย่างนั้น

อีกทั้งความเป็นจริงก็ได้พิสูจน์แล้วว่าชูเพียนจื่อมันคู่ควร

เพียงนี้กว่านางทำเพื่อช่วยชีวิตเขา ถึงขั้นยอมเสี่ยงไปเป็นตัวประกันของตระกูลไสยเวทอย่างไม่คิดถอยหลังกลับ เขาทำเรื่องเล็กน้อยเพียงนี้เพื่อนางบ้างจะนับเป็นอะไรได้เล่า

ซูเฟียนจึงอธิบายสิ่งเหล่านี้จบก็เริ่มสอบถามเรื่องสำคัญอีกสองข้อกับซูป้ออวีน

"ท่านอำพรางพลังฝีมือที่แท้จริงของตนเองได้อย่างไร อีกอย่างเหตุใดท่านเข้าไปอยู่ในดอกซวีหมีของข้าแล้วจึงไม่สลบไสล"

"ก่อนที่จะจะออกจากถ้ำพันจิ้งจอก อาจารย์เคยสอนวิชาลับแขนงหนึ่งให้ข้า สามารถใช้ซ่อนเร้นพลังฝีมือได้ส่วนหนึ่ง ทว่าจำกัดภายในชั้นเดียวกันเท่านั้น เช่นตอนนี้ข้าอยู่ชั้นชำระไขกระดูก อย่างมากก็ทำให้ผู้อื่นนึกว่าข้ามีพลังวัตรเพียงหนึ่งถึงสองร้อยแรงข้างสาร อยู่ในชั้นชำระไขกระดูกช่วงต้น แต่ไม่อาจอำพรางว่ามีพลังวัตรแค่ชั้นเปลี่ยนกระดูก" คำถามแรกซูป้ออวีนยังสามารถตอบได้ ทว่าคำถามที่สองเขาก็ไม่รู้คำตอบเช่นกัน

"เก็บซ่อนได้เท่านี้ก็ยอดเยี่ยมมากแล้ว อย่างน้อยก็สามารถทำให้ผู้อื่นเลิกแคลงใจว่าเหตุใดหิวเขียนหวงถึงไม่ติดทำเนียบผู้แข็งแกร่งบนจารึกหยกพันเมฆมา" ซูเฟียนจึงกล่าวอย่างโล่งใจ

พอนึกถึงอันดับอันชวนผวาของนางบนทำเนียบผู้แข็งแกร่ง ซูป้ออวีนก็เงยขมริ้มไปทันตา

ว่ากันตามหลักแล้วเขาควรเป็นผู้พิทักษ์ของนาง ทว่าดูพลังฝีมือของนางเสียก่อนสิ...เขารู้สึกว่าแรงกดดันของตนเองกับซูเทียนหวานหนักหนา ยิ่งกว่าเดิมแล้ว

ทว่าพุดถึงเรื่องนี้ ซูป้ออวีนก็พลันนึกถึงอูซิง "จ้าววังกับยอดฝีมือ

ตระกูลฝ่ายธรรมะอื่นๆ บอกว่าอู๋สิงมีพลังถึงขั้นทรงฤทธาแล้วไม่ใช่หรือ แต่ชื่อของเขากลับไม่ปรากฏบนทำเนียบผู้แข็งแกร่งสักนิด นี่มันเพราะเหตุใดกัน"

ซูเพียนจื่อสองตาสว่างวาบ "เรื่องนี้ข้าจะหาทางสืบดู ไม่แน่วันหน้า อาจเยี่ยมมาใช้กับตัวข้าได้"

ทว่าตอนนี้ยังคงต้องอาศัยวิชาลับของซูป้ออวีนมาอำพรางพลังวัตรไปก่อน แม้กระทั่งจ้าววังยังมองพลังวัตรที่แท้จริงของเขาไม่ออก นี่ก็พิสูจน์ชัดว่าวิชาลับนี้ไวใจได้ทีเดียว

ซูเพียนจื่อคือบุตรหลานสายหลักของถ้ำพันจิ้งจอก และยังเป็นผู้ถือครองวัตถุศักดิ์สิทธิ์ประจำตระกูล ไม่ว่าวิชาลับใดของถ้ำพันจิ้งจอก นางก็มีสิทธิ์เรียนรู้อันสิ้น ซูป้ออวีนจึงเขียนเคล็ดวิชาลับนั้นจากความทรงจำแล้วยื่นส่งให้นางทันที

พอเก็บเคล็ดวิชาเรียบร้อยแล้ว หวนนึกถึงเรื่องที่ซูป้ออวีนไม่เคยหมดสติในดอกชวีหมี ซูเพียนจื่อก็ยังคงรู้สึกกังขาอยู่บ้าง

นางเคยทดลองมาแล้วหลายครั้ง จำนวนสัตว์อสูรที่ดอกชวีหมีควบคุมได้นั้นถูกจำกัดด้วยชั้นพลังวัตรของนาง ปัจจุบันจึงควบคุมได้อย่างมากเพียงเก้าตัว ทั้งต้องเป็นสัตว์อสูรชั้นสามเท่านั้น

สัตว์อสูรตัวอื่นรวมทั้งผู่อวีนเมื่อเข้าไปล้วนตกอยู่ในภาวะสลบไสลทันที

หรือว่ามนุษย์เข้าไปแล้วไม่อยู่ภายใต้ข้อจำกัดนี้

เนื่องจากซูเพียนจื่อไม่ยินดีให้ผู้อื่นล่วงรู้ความลับของพื้นที่ในดอกชวีหมี และยังไม่วางใจดำอำมหิตพอจะฆ่าคนปิดปาก ดังนั้นซูป้ออวีน

จึงเป็นคนแรกที่โชคดีได้เข้าไปในนั้น

ส่วนเรื่องที่อยู่สิงกับบริวารใช้ค้นห้องห้าธาตุนภาภาคเปิดพื้นที่ลับมารับมือจ้าววัง ก็ช่วยจุดประกายความคิดให้นางอย่างหนึ่งเช่นกัน... วันหน้าหากนางต้องกำจัดคู่ต่อสู้ขึ้นเดียวกันอย่างลับๆ ในเวลาอันรวดเร็ว นางก็สามารถเก็บคู่ต่อสู้เข้าไปในพื้นที่ลับของดอกชวีหมีแล้วให้เหล่าสัตว์สูรรุมจัดการได้ไซ้หรือไม่

หากกระบวนทำนี้ใช้การได้ดี มันก็จะกลายเป็นไม่ตายสำหรับป้องกันตัวและหลบสังหารศัตรูได้ในเวลาเดียวกัน ขอถามว่าผู้ฝึกวิชาขึ้นเดียวกับนางยังมีใครต่อกรนางได้อีก

ต่อให้กองทัพสัตว์สูรร่วมมือกันแล้วยังไม่อาจจัดการคนผู้นั้น นางก็สามารถถักขังอีกฝ่ายให้หิวตายทั้งเป็นอยู่ในพื้นที่ลับของนางได้อยู่ดี

ต่างจากพื้นที่ลับชั่วคราวที่เปิดขึ้นโดยค้นห้องห้าธาตุนภาภาค พื้นที่ลับในดอกชวีหมีสายพันธุ์เขียนนั้นมันคงกว่าอย่างเห็นได้ชัด ประกอบกับถูกปลุกเร้าด้วยพลังเขียนของกำไลแขนเจ็ดดารา โดยรวมแล้ว จึงมีโอกาสเป็นศูนย์ที่คู่ต่อสู้ขึ้นเดียวกันเข้าไปแล้วจะทำลายพื้นที่ลับหนีออกมาได้

อีกอย่างหากเหล่าสัตว์สูรรวากับดักอยู่ข้างในล่วงหน้า ต่อให้เป็นผู้ฝึกวิชาขึ้นเดียวกันที่แข็งแกร่งสักเพียงใด ก็มีแต่ถูกเด็ดชีพในพริบตาสถานเดียว

ซูเพียนจึงยิ่งคิดก็ยิ่งฮึกเหิม แทะบอยากหาเป้าหมายที่เหมาะสมสักคนสองคนมาทดลองดูเดี๋ยวนี้เลย ทว่าในวังศาสตร์ล้วนเป็นศิษย์ร่วมสำนักของนาง ยิ่งคงรอวันหน้าเจอศัตรูแล้วค่อยทดลองจะดีกว่า

นางหรือกับชูป้ออวีนเป็นดิบดี นัดหมายกันว่าพอถึงวันหยุดของ
วังศาสตร์ในอีกไม่กี่วันข้างหน้า นางจะโน้มน้าวจ้าววัง ขอให้พวกนาง
ได้ไปเผยแพร่ลัทธิหลอกคนละแวกทะเลสาบดาวเดือนต่อ จากนั้นนางก็ส่ง
ชูป้ออวีนจากไป

49

ซูป้ออวินเพิ่งจากไปไม่ทันไร พวกหลิวหมู่สามคนก็กลับมา

การสอบวิชาพุทธของวังศาสตร์แม่เตรียมมาตรวจการความปลอดภัยต่างๆ ไร่อย่างเต็มที่แล้ว ทว่าก็ยังคงมีศิษย์จำนวนหนึ่งได้รับบาดเจ็บอย่างไม่อาจ หลีกเลียง หลังจบการสอบทุกครั้ง พวกหลิวหมู่ในฐานะศิษย์วิชาแพทย์จึง ต้องไปเป็นลูกมือให้ท่านครูผู้ช่วยและท่านครูใจชูเว็นในการเยียวยาดูแล ศิษย์ที่บาดเจ็บ ดังนั้นวันนี้พวกเขาจึงไปรายงานตัวที่ฝ่ายวิชาแพทย์กัน ตั้งแต่เช้า

ทันทีที่เห็นซูเพียนจื่อ หลิวหมู่ก็พูดขึ้นอย่างคึกคัก "เซียนหวง จ้าววัง บอกว่าอีกสามวันจะให้ศิษย์พีเจ็ง ศิษย์พีจิ้น กับศิษย์พีเถี่ยประลองกัน อย่างเปิดเผย ช่างวิเศษยิ่งนัก! ข้านี้คิดว่าตระกูลไสยเวทมากกว่าอวณ ครั้งนี้ จะอดชมพวกศิษย์พีเจ็งแสดงฝีมือแล้วเสียอีก"

"จริงหรือ!" ซูเพียนจื่ออยากเปิดหูเปิดตามานานแล้วว่าอัจฉริยะหนุ่ม

อันดับหนึ่งแห่งดินแดนพันเมฆาผู้ลือนามนี้มีพลังฝีมือที่แท้จริงเป็นเช่นไร

"ก็ต้องจริงแน่นอนอยู่แล้ว ตอนนี่ลือกันไปทั่ววังศาสตร์เชี่ยวชาญละ ได้ยินว่าศิษย์พี่จินกับศิษย์พี่เจี๋ยเป็นคนไปเรียกร้องด้วยกัน พวกเขากำลังจะเรียนจบออกจากวังศาสตร์แล้ว ทว่าเพราะตระกูลไสยเวทมาก่อความทำให้พวกเขาพลาดโอกาสประลองฝีมือกับศิษย์พี่เจี๋ย พวกเขาจึงไม่อาจทำใจยอมรับได้" พอหลิวมู่พูดถึงเหล่าบุคคลระดับขวัญใจของศิษย์วังศาสตร์ไบหน้าของเขาก็ฉาบด้วยความเลื่อมใสเช่นกัน

พูดถึงเขาเขา เขาเขาก็มา* ขณะที่หลิวมู่กำลังคุยจ้อไม่หยุดปาก เจี๋ยเฮ้ออึ่งหนึ่งในตัวเองที่เขาเอ่ยถึงก็พลันมาเยือน

"อาจารย์มีเรื่องจะสนทนากับพวกเรา ท่านจึงให้ข้ามาตามเจ้าไปยังที่พักของท่านพร้อมกัน" เจี๋ยเฮ้ออึ่งนวลยิ้มน้อยๆ อยู่หน้าประตูเรือนพักศิษย์ตระกูลแพทย์ นัยน์ตาดำขลับที่ทำให้ซูเฟียนจื่ออยากจะลืมนั่งตั้งแต่แรกพบ คุนั้นแลดูลุ่มลึกแพรพรายเป็นพิเศษภายใต้แสงตะวัน ชวนให้นางอดไม่ได้ต้องระลึกถึงภาพเหตุการณ์ขณะได้พบเขาในวันแรกที่นางมาถึงดินแดนพันเมฆาเมื่อหนึ่งปีเศษก่อนหน้านี

จวบจนทุกวันนี้สาวน้อยก็ยังไม่ค่อยเข้าใจว่าเหตุใดวันนั้นเขาถึงปรากฏตัวที่นั่นได้ อีกอย่างการแสดงออกของเขาก็คล้ายตั้งใจมารอคอยนางอยู่ที่นั่นอย่างไรอย่างนั้น

นับดูแล้วนางเพิ่งเคยสนทนากับเขาเพียงไม่กี่หน ทว่านางกลับกระจ่างแจ้งแก่ใจว่าเขาไม่ใช่คนที่ช่างอยากรู้อยากเห็น และยังไม่ใช่คนที่จ้วงวุ่นผู้อื่นตามอำเภอใจเพียงเพราะตัวเขามีพลังฝีมือกล้าแข็ง

* พูดถึงเขาเขา (ใจใจ) เขาเขาก็มา เป็นสำนวนซึ่งมีที่มาจากวรรณคดีเรื่องสามก๊ก หมายถึงผู้ คนที่ถูกพูดถึงก็ไหลมา

การกระทำของเจ้เจ้าอื้อตอนที่เขากับนางพบกันครั้งแรกนั้น ตอนนั้น มาหวนคิดดูแล้วช่างแปลกพิกลยิ่งนัก เขาไม่เพียงยำถามประวัตินางทันทีที่เจอหน้า ซ้ำยังใช้กำลังดึงแขนเสื้อสตรีเพื่อดูแขนขาของนางด้วย

ปกติดูเหมือนเจ้เจ้าอื้อรักษาระยะห่างกับหญิงสาวเป็นส่วนใหญ่ว่าความจริงที่ว่าเขาเป็นฝ่าย 'ลวนลาม' สตรีแบบวันนั้นไม่เหมือนวิถีปฏิบัติของเขาเลย

ส่วนเหตุที่เขาพลันหันหน้าเปลี่ยนสีเมื่อค้นพบสัญลักษณ์สายโลหิตของตระกูลสืบแปดมงกุฏบนแขนนาง นั้นพอจะเข้าใจได้ว่าเขามีฐานะเป็นทายาทตระกูลฝ่ายธรรมะ จึงชิงชิงฝ่ายธรรมะเข้ากระดูกดำ

น่าเสียดายที่ข้อสงสัยเหล่านี้นางได้แต่กดข่มไว้ที่ก้นบึ้งของหัวใจ ไม่มีทางจะถามออกจากปากไปได้

พวกหลิวมู่แทบไม่เคยเห็นเจ้เจ้าอื้อเป็นฝ่ายชวนสตรีสนทนาด้วยสีหน้าที่ยิ้มแย้มอ่อนโยนเพียงนี้ แม้เขามีเหตุผลอย่างเต็มเปี่ยม กระนั้นก็ยังทำให้พวกหลิวมู่คิดโยงไปถึงความรู้สึกอันคลุมเครือระหว่างบุรุษสตรีอยู่ตึงตึง

ฑูเพียนจื่อสะกดข้อสงสัยในใจลงไปก่อน จากนั้นก็ผงกศีรษะตอบรับแล้วเดินออกไป

ขณะมองเงาหลังของหนุ่มสาวที่เดินเคียงไหล่กันจากไปไกล หลิวมู่ก็อดไม่ได้ต้องไขข้อศอกกระทุ้งหลิวเวินพลางเอ่ยถามเสียงเบา "เจ้าว่าศิษย์พี่เจ้เจ้ามีใจให้เซียนหวงไชหรือไม่"

หลิวเวินตีอกฝ่ายอย่างหัวเสียก่อนกล่าว "เจ้าซุบซิบซอกแซกเยี่ยงนี้ด้วยเหตุใด เรื่องพรรคนี่เจ้าอย่าได้พูดพล่ามไปเสียว เกิดไม่ใช่ขึ้นมา

พวกเขาสองคนล้วนต้องกระอักกระอ่วนยิ่ง เจ้าสี่มเรื่องก่อนหน้าของศิษย์พี่เจ็งกับอวินชิงอิงไปแล้วหรือไร"

"เรื่องนั้นก็เห็นๆ กันอยู่ว่าคนสกุลอวินที่กักไปเองฝ่ายเดียว" หลิวมู่กล่าวแย้งขึ้นทันที

เงินหลังเหลือตกตาใส่หลิวมู่ปราดหนึ่ง "เจ้าก็เลยอยากเอาอย่างพวกเขา ที่กักไปเองฝ่ายเดียวบ้าง?"

หลิวมู่เลิกพูดไปทันใด ทว่าท่าทางยังดูไม่ค่อยยอมรับนับถือนัก

หลิวเวินสายหน้ากล่าว "เจ้าไม่ได้สังเกตหรือว่าเขียนหวงต่างจากเด็กสาวคนอื่นๆ อย่างยิ่ง ต่อให้ศิษย์พี่เจ็งมีใจจริงๆ นางจะคิดเห็นเช่นไรก็ยิ่งพูดยาก"

ความนัยของคำพูดนี้คล้ายเชื่อมั่นว่านางอาจไม่เห็นเจ็งเข้าก็เข้าตาก็คือเป็นได้

พอนึกถึงกิริยาวางวายในยามปกติของนาง หลิวมู่ก็อดไม่ได้ต้องแลบลิ้นและยอมรับว่าสิ่งที่หลิวเวินกับเงินหลังพูดมานั้นมีเหตุผลจริงเสียด้วย

บุรุษหล่อเหลากับสตรีโฉมงาม...อีกทั้งเป็นคู่บุรุษหล่อเหลากับสตรีโฉมงามผู้เด่นดังที่สุดในวังศาสตร์มาเดินเคียงกันบนถนนเช่นนี้คิดจะไม่ดึงดูดสายตาจับจ้องของผู้คนก็ยากยิ่ง

ต่อให้ระหว่างเจ็งเข้าอึกกับชูเพียนจื่อไม่มีอาภักภักิริยาที่ดูสนิทสนมแต่อย่างใด นั่นก็เพียงพอจะทำให้ใครๆ ชำเลืองมองแล้ว

ชูเพียนจื่อนึกว่าตนเองเคยชินกับการถูกผู้อื่นรุมล้อมจับตาแล้วเสียอีก ทว่าสายตาที่ได้รับในยามปกติล้วนเป็นเพียงสายตาชื่นชมลุ่มหลง

และตกตะลึงในความงาม หรือไม่กี่อจฉริษยาและซังน้ำหน้า ผิดกับวันนี้
ที่นางรู้สึกได้อย่างชัดเจนว่าทุกคนกำลังมองนางด้วยสายตาที่มีอคติ

"ท่านไม่รู้สึกรึหรือว่า...สายตาของพวกเขาชอบกลอยู่บ้าง" ชูเพียนจื่อ
ถูกมองจนไม่สบายไปทั้งตัว

"พวกเขาเพียงแต่สงสัยใคร่รู้ที่อยู่บ้างก็เท่านั้น" รอยยิ้มของเจิ้งเฮ้ออี่
ไม่ทุกข์ไม่ร้อนแม้สักนิด

"สงสัยใคร่รู้?" สายตาสงสัยใคร่รู้ใช้แบบนี้แน่หรือ ชูเพียนจื่อรู้สึกว่
นี่คือสีหน้าที่ใช้มองพิจารณาชายโหดหญิงชั่วอยู่ชัดๆ!

"ข้าเดินคู่กับศิษย์หญิงตามลำพังน้อยครั้งยิ่ง" เจิ้งเฮ้ออี่ใคร่ครวญ
ชั่วคราว ในที่สุดก็พยายามตอบอย่างอ้อมค้อมที่สุดเท่าที่จะทำได้

ชูเพียนจื่อฟังจบก็คิดออกนอกกลุ่มนอกทางทันใด

นอกจากช่วงที่มีเหตุพัวพันกับอวินชิงอิ่งแล้ว ดูเหมือนเจิ้งเฮ้ออี่
ก็ไม่เคยเป็นข่าวเชิงชู้สาวกับสตรีคนใดเลย ข้าไม่กี่ครั้งที่นางได้พบเขา
หากเขาไม่ได้อยู่ตามลำพังก็ต้องอยู่กับปู่เฉินอวี

หรือว่า...ที่จริงเขากับปู่เฉินอวีต่างหากถึงจะเป็นคู่กัน ผู้ที่เขานิยม
ชมชอบ...ก็คือบุรุษ?!

เรื่องนี้น่าตกตะลึงพริ้งเฟริดเกินไปแล้ว!

ในสมองของชูเพียนจื่อพลันคิดถึงฉากในนิยายซาวยรักชายนับไม่ถ้วน
ยิ่งคิดก็ยิ่งรู้สึกขบขัน

ไม่อาจตำหนิที่นางมีความคิดชั่วร้ายเช่นนี้ เป็นเพราะเมื่อก่อน
สารพัดสิ่งยุ่งเหยิงที่นางได้เห็นบนอินเตอร์เน็ตมีมากมายเหลือเกินจริงๆ

"ศิษย์พี่ปู่...เขาคงจะไม่เข้าใจผิดกระมัง" ชูเพียนจื่อพูดหยอกเย้า

อย่างกลั่นไม่อยู่

"เข้าใจผิดอะไรหรือ" เจ๊งเฮ้ออ๊ี้แสนจะประหลาดใจ หรือว่า...
นางมองออกแล้วว่าปูเงินอวีมีใจให้นาง อีกทั้งนางเองก็มีใจให้ปูเงินอวี
ดังนั้นนางจึงกังวลว่าปูเงินอวีจะเข้าใจผิด?

ทว่าสีหน้าของสาวน้อยที่อยู่เบื้องหน้าสายตาตนนั้นผ่อนคลาย
แกมเจ้าเล่ห์ทุกชนิดๆ ไม่มีแวววิตกเคร่งเครียดแม้แต่น้อย ดูแล้ว
ก็ไม่ค่อยเหมือนลักหน้อย

"เอ๋อ...ไม่มีอะไรหรอก" ชูเพียนจื่อรู้สึกว่าคุณเองไม่ได้สนิทกับ
เจ๊งเฮ้ออ๊ี้ถึงเพียงนั้น ในเมื่อเขาฟังคำล้อเล่นนี้ไม่เข้าใจก็ช่างมันเถอะ
ไม่ต้องพูดให้ชัดเจนจะดีกว่า

เจ๊งเฮ้ออ๊ี้รู้แก่ใจว่าความจริงนางจะต้อง 'มีอะไร' แน่ๆ เพียงแต่
ไม่ยอมบอกเขาเท่านั้นเอง

ชูเพียนจื่อจำต้องยอมรับว่าสายตาของเจ๊งเฮ้ออ๊ี้คนเดียวยังร้ายกาจกว่า
สายตาของศิษย์ที่อยู่รอบข้างทุกคนรวมกันเสียอีก เขาไม่ได้ซุกซนใช้ความนัย
ของคำหยอกเย้า เพียงนั่งพิศมองนางอยู่เช่นนี้ก็ทำให้นางใจเต้นระรัว ดวงตา
พร่าลาย สติเตลิดเปิดเปิงอย่างไม่ว่าจะระงับยับยั้งแล้ว

นางนึกมาตลอดว่าดวงตาดอกท้อของฉินฝ่ยคูนั้นทรงเสน่ห์แรงสูง
ตอนนี้นางเพิ่งจะพบว่าแววตาของเจ๊งเฮ้ออ๊ี้สันคลอนหัวใจผู้อื่นได้ยิ่งกว่า
ฉินฝ่ยเสียอีก

สาวน้อยเบือนหน้าหนีนิดๆ อย่างไม่เป็นตัวของตัวเอง ไม่นินดีที่จะ
ประสานสายตากับเขา ขณะที่ในใจนางก็เหยียดหยามตนเองแรงๆ

ใช้ว่าไม่เคยพบเจอหนุ่มหล่อเสียหน้อย จะมันเป็นโรคบ้าผู้ชายอะไรอยู่?!

"วันนี้ศิษย์พี่ถูกอุลึงทำร้าย ตอนนี้ค่อยยังชั่วแล้วหรือไม่ว" ชูเพี้ยนจื่อเพียรพยายามหาหัวข้อชวนคุย หมายถึงขับไล่อารมณ์อันคลุมเครือที่ทำให้นางไม่เป็นตัวของตัวเองนั้นทั้งไปเสีย

เจิ้งเฮ้ออู้เบนสายตาไปจากดวงหน้านางก่อนตอบ "เขาไม่เป็นไรหรอก วัตถุประสงค์ดีสิทธิ์ของตระกูลเทพยการณมีพลังคุ้มกันแข็งแกร่งยิ่งยวดเพียงกินไอศถวิเศษเยี่ยวยาอาการ ในวันเดียวกันนั้นเขาก็แทบจะหายเป็นปลิดทิ้งแล้ว"

"วัตถุประสงค์ดีสิทธิ์ของตระกูลเทพยการณ...คือ 'เกาะฮุ่นตุน* เต่านิล?' ชูเพี้ยนจื่อนึกถึงประกายสีนิลที่ฉายวาบขึ้นบนร่างปู่เจินอวีตอนที่เขาต้องฝ่ามือของอุลึง นางก็พลันเข้าใจกระจ่าง

"ใช่แล้ว" รอยยิ้มของเจิ้งเฮ้ออู้ดูพิกลอยบ่าง

เพียงหวนนึกถึงตำนานบางส่วนที่เคยได้ยินมาเกี่ยวกับวัตถุประสงค์สิทธิ์ขึ้นนี้ สาวน้อยก็กลั่นไม่ไหวหลุดหัวเราะคิกออกมา

นางนึกถึงการตุน 'นินจาเต่า**' ขึ้นมาทันใด บนร่างของหนุ่มรูปงามปานเซียนแห่งยุคต้นสวมกระดองเต่าสีดำอยู่...ช่างเป็นเรื่องที่น่าอึดอัดใจเสียนี้กระไร!

ถึงแม้นี้เป็นวัตถุประสงค์สิทธิ์ที่เยี้ยมยอด ถึงแม้พลังคุ้มกันของมันจะแข็งแกร่งหาได้เปรียบ และถึงแม้มันจะช่วยชีวิตเจ้าของในห้วงคอขาดบาดตายได้ก็ตาม กระนั้น...มันก็ช่างเป็นตลกร้ายที่ทำลายภาพลักษณ์

* ฮุ่นตุน คือภาวะที่อากาศ รูป และธาตุยังปะปนเกาะกลุ่มกัน เป็นสภาพดั้งเดิมของจักรวาลก่อนที่เทพมานูจะใช้ชวานจามแยกเป็นฟ้าและดินตามตำนานการสร้างโลกของชาวจีน และยังใช้เปรียบเปรยถึงความคิดอ่านที่เลอะเลือน จึงถูกใช้เป็นชื่อของสัตว์ร้ายด้วย

** นินจาเต่า (Teenage Mutant Ninja Turtles) เป็นการ์ตูนอเมริกัน เรื่องราวของเต่าที่กลายพันธุ์มาเป็นมนุษย์และเรียนรู้วิชานินจา โดยอาศัยอยู่ในท่อระบายน้ำในมหานครนิวยอร์ก ภายหลังได้รับการสร้างเป็นภาพยนตร์การ์ตูน เกม และภาพยนตร์คนแสดงหลายภาคด้วยกัน

เจ้าของจนแตกละเอียดยังไม่เหลือดี

เจ้จ้งเข้าอี่เพียรพยายามกลั่นรอยยืมไว้แล้วเอ่ยเตือน "เขาถือสาเรื่องนี่ ยิ่งนัก เจ้าต้องพยายามอย่าเอ่ยถึงต่อหน้าเขาละ"

"อี่ม" คิ้วตาของชูเพียนจื่อลั่นแว่นโค้งลง แต่้มเกลื่อนไปด้วรรอยยืม อย่างสุดจะข่มกลั่น

นี่เป็นครั้งแรกที่เจ้จ้งเข้าอี่ได้เห็นนางแย้มยิ้มอย่างเบิกบานใจถึงเพียงนี้ แม้ที่ผ่านมายามพบกัน ดวงหน้านางลั่นแว่นประดับยืมอยู่เสมอ ทว่ารอยยิ้ม ชนิดนั้นก็มิต่างไปจากเขา เป็นเพียงรอยยิ้มตามมารยาทเท่านั้นเอง

นั่นก็คือใบหน้าที่คลี่ยิ้มละไม ทั้งที่ในใจมีระยะห่างกับผู้อื่นอยู่ แสนไกล

เขาเพิ่งพิศดวงหน้าเปื้อนยิ้มของนางในขณะนี้ ก่อนจะพลันรู้สึกฤษชา ฐูเงินอิวี่ขึ้นมานิดๆ...

แววตาของเขาจงดจ้องเยี่ยงนี้้อีกแล้ว!

สาวน้อยถูกเขาจับจ้องจนชักวางหน้าไม่สนิท ในที่สุดนางก็ทนไม่ไหว ต้องหุบยิ้มพูดอย่างจนใจ "ข้ารู้แล้วว่าเหตุใดท่านเดินคู่กับศิษย์หญิง ตามลำพังบ่อยครั้งนัก ก็เพราะท่านมองผู้อื่นเช่นนี้ ขวนให้ใครต่อใคร เข้าใจผิดได้ง่ายเหลือเกิน"

"เข้าใจผิดอะไรหรือ" ยังคงเป็นคำถามเดิม รวากับเจ้จ้งเข้าอี่สัมผัสไม่ได้ ถึงความไม่พอใจของนาง จึงยังคงพิศมองนางอย่างจริงจังไม่เลิกรา

ชูเพียนจื่อจิ่งทุ่มสุดตัว ตอบไปอย่างทีคิดเสียเลย "ก็เข้าใจผิดว่า ท่านมีใจให้ณะสิ" ฉินเฉยเคยจับจ้องนางเช่นนี้ไม่ต่ำกว่าหนึ่งหนแล้ว นางเองก็รู้สึกกระอักกระอ่วน แต่นางนี่กว่านั้นเป็นเพราะฉินเฉยมารัก

หลายใจอยู่ในสายเลือด เห็นหญิงงามก็ไปรยเสน่ห์ไปไปตามความเคยชิน
นางจึงไม่ค่อยได้เก็บมาเป็นอารมณ์

ไหนเจ้เข้าอึ้งไม่หัดเรียนรู้อึ้งดี ๆ กลับหัดมีพฤติกรรมเหมือน
เครื่องหว่านเสน่ห์ไฟแรงสูงที่เคลื่อนไปได้ทุกสภาพอากาศนั้นเสียแล้ว

"เจ้าไม่ได้เข้าใจผิดหรอก" เจ้เข้าอึ้งตอบอย่างสงบนิ่ง

"หืม?" ซูเพียนจ้อฉงน

"ข้ามีใจให้เจ้าจริงๆ"

"..."

ซูเพียนจ้อมองเจ้เข้าอึ้งอย่างงุนงง นางใช้เกิดอาการหุฟาดไปหรือไม่
หรือว่าเจ้เข้าอึ้งที่อยู่เบื้องหน้าสายตาคนนี้เป็นผู้อื่นแปลงโฉมปลอมตัวมา?!

เขามีใจให้นาง? มีใจในแบบที่นางคิดนั้นนะหรือ

หมายความว่าเขาชอบพอนาง?!

เจ้เข้าอึ้งเปลือกนอกเยือกเย็นเป็นปกติ ทั้งที่จริงหัวใจเต้นตุ้มๆ ต่อมาๆ
แทบแยะ นี่คือการครั้งแรกที่เขาสารภาพความรู้สึกกับสตรีเขี้ยวนะ

เขาไม่แน่ใจว่าซูเพียนจ้อจะมีท่าที่ตอบสนองเช่นไร นางอาจ
ตกตะลึงพริ้งเพริด อาจปฏิเสธอย่างอ้อมค้อมนุ่มนวล หรืออาจแสดง
ท่าที่เอียงอายแทนการตอบรับโดยปริยาย...ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม เขาก็ได้พูด
ความในใจของตนเองออกจากปากไปแล้ว ทั้งตัวเจ้พลันรู้สึกเบาสบาย
ขึ้นมาก

หนึ่งประโยคเด็ดคำที่เรียบง่ายนี้ดังสะท้อนก้องสมองของซูเพียนจ้อ
นับครั้งไม่ถ้วน กว่าที่นางจะถามอย่างลังเล "ท่าน...กำลังล้อเล่นอยู่กระมัง"

เจ้เข้าอึ้งส่ายหน้าอย่างแฉ่มซ้ำ แม้เขาเองก็วิตกว่าจะถูกปฏิเสธ

กระนั้นเขาก็ยังคงเลือกที่จะยืนยันในความรู้สึกของตน

ความคิดมากมายวาบผ่านในใจนาง ทำให้นางรู้สึกมือไม้ปั่นป่วน เป็นครั้งแรก ไม่รู้ควรจะตอบสนองเช่นไรดี

ช่วงขณะนี้ความกล้าหาญ เด็ดเดี่ยว ทะนงตน ตลอดจนสติปัญญา ของนางล้วนสิ้นประโยชน์ นางไม่รู้โดยสิ้นเชิงว่าตนเองควรจะพูดหรือทำอะไร

อารมณ์สารพันอันแปลกประหลาด ทั้งคล้ายหวนล้าทว่าก็คล้าย ผาดเผื่อน ทั้งคล้ายหัวใจพองโตทว่าก็คล้ายหวาดหวั่น ทั้งหมดล้วน ผสมปนเปออยู่ในกันบึงหัวใจนางจนและทะลุจุดใจักหม้อหนึ่ง ส่งผลให้นาง ยืนเซออยู่กับที่อย่างน่าอับอายขายหน้า เนิ่นนานก็ไม่ได้พูดจา

"ศิษย์น้องเซียนหวง!" สุ่มเสียงอันคุ้นหูพลันดังแทรกเข้ามา ทำลาย ความเงียบอันน่าพิศวงระหว่างหนุ่มสาวทั้งสอง

ฉินเผ่ใยในอารมณ์แดงทั้งร่างปรากฏตัวต่อหน้าพวกเขาอย่างเฉิดฉาย จับตา

มีบุรุษน้อยแสนน้อยที่จะสวมอารมณ์แดงได้โดดเด่นเพียงนี้ ประหนึ่ง ดอกฝิ่นที่บานสะพรั่งท่ามกลางสายลม งามยวนเย้าบาดตา เปี่ยมด้วย พลังเสน่ห์คร่าชีวิต

"เจ้าก็มาพบอาจารย์ใช่หรือไม่ เช่นนั้นพวกเราไปด้วยกันเถอะ" ฉินเผ่ยมองเมินเจ็งเข้าอู่ที่อยู่เคียงข้างนางไปโดยปริยาย

พอถูกเขาขัดจังหวะ ชูเพียนจื่อก็ค่อยตามหาท่าทางปกติของตน กลับคืนมาได้บางส่วน

นางสูดลมหายใจเข้าลึกๆ เพียรพยายามทำให้จังหวะหัวใจของตน

พันพุดังเดิม ก่อนจะตอบป่นยิ้มน้อยๆ "ได้สิ ท่านรู้หรือไม้อาจารย์ตามพวกเรา มาด้วยเรื่องใด"

ที่นี้เวลานี้ นางรู้สึกชอบคุณยิ่งนักที่ฉินเฉยมาปรากฏตัวกลางทาง ชูเพื่อนจื่อแอบมองเจิ้งเฮ้ออ๊วแหงหนึ่ง พบว่าเขามีสีหน้าเป็นปกติ รวากับไม่เคยเกิดอะไรขึ้นเลย เห็นแล้วนางก็ขัดเคืองใจอยู่บ้างอย่าง ห้ามไม่อยู่

นี่เพราะเขาสารภาพักสตรีเป็นประจำ ดังนั้นจึงซาชินไม่สะดุ้งสะเทือน หรือเป็นเพราะเหตุใดกันแน่

"คงเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับตระกูลไสยเวทกระมัง ศิษย์น้องเขียนหวง ครั้งนี้ที่เจ้าขันอาสาไปช่วยเจ้าหนูเซ่อวี่นั่นเสี่ยงเกินไปจริง" ฉินเฉยตัดพ้อ ตอนนี่เขาไม่พอใจเจ้าอวี่ป้อวี่นั่นเป็นอย่างมาก ถือสิทธิอะไร ให้ศิษย์น้องเขียนหวงของเขาเสี่ยงชีวิตไปช่วยเหลือ ผู้ที่จะพันฝ่าทุกขยาก ร่วมกับศิษย์น้องเขียนหวงสมควรเป็นเขาฉินเฉยถึงจะถูกลี

ชูเพื่อนจื่อแอบมองดวงตาไฟแรงสูงคู้้นของเขาด้วยความสงสัยอยู่บ้าง ทั้งที่ยังคงหยาดเอี่ยมทอด้มตรีและพรวเสน่ห์เห็นใครเช่นเคย ทว่าเหตุใด นอกจากหัวใจชาวบเบาๆ หนหนึ่งแล้ว นางกลับไม่มีความรู้สึกอื่นใด ที่มากไปกว่านั้นเลยแล้ว อีกทั้งเห็นท่าทางเช่นนี้ของฉินเฉย นางถึงกับ อยากจะหัวเราะนิดๆ ด้วยซ้ำ

นี่เป็นเพราะสาเหตุใดกันแน่

หากพูดอย่างเป็นธรรม คุณสมบัติด้านต่างๆ ของฉินเฉยล้วน ไม่ด้อยกว่าเจิ้งเฮ้ออ๊วเป็นอันขาด ทั้งดูน่าเข้าใกล้ยิ่งกว่าตั้งหลายส่วนด้วย ทว่าเหตุใดมีแต่ยามที่เผชิญหน้ากับเจิ้งเฮ้ออ๊ว นางถึงออกอาการลนลาน

กระสับกระส่าย ตื่นเต้นเขินอาย ถึงขั้นเสียกิริยาอย่างรุนแรงเพียงเพราะ คำสารภาพประโยคเดียวของเขาเล่า

หากคิดในแง่ของผลประโยชน์อย่างมีสติสักหน่อย เจิ้งเฮ้าอี้มีใจ ให้นำนางเป็นเรื่องที่ดีมากไม่ใช่หรือ นางต้องการหลอกเอาวัตถุศักดิ์สิทธิ์ ของเขาก็จะง่ายตายกว่าเดิมมาก ขอเพียงนางเสแสร้งเอาใจเขา มารยา คล้อยตามสถานการณ์ไป รอจนโอกาสสูงงอมเมื่อไร นางจะให้เขา ประคองมอบมงกุฎเทียงธรรมวัตถุศักดิ์สิทธิ์ประจำตระกูลมาด้วยสองมือ ก็มีโช่เรื่องที่เป็นไปไม่ได้

นางควรไตร่ตรองผลได้ผลเสียให้กระจ่างอย่างเยือกเย็น จากนั้น เป็นฝ่ายรุกจู่โจมจนเขาลุ่มหลงไม่รู้เหนื่อได้มิใช่หรือไร เหตุใดนางกลับ ยืนที่มืตือเหลอหลา ปล่อยให้โอกาสงามครั้งใหญ่ให้หลุดลอยไปเสียได้

กระนั้นตอนนี้กลับตัวก็ยังไม่นับว่าสาย นางสามารถอาศัยเงินเฟี้ย มาช่วยหยั่งเชิงเขาสักหน่อย ดูว่าที่แท้เขาโยตินางสักก็มากน้อย

ชูเพียนจื่อคิดเช่นนี้ก็จริงอยู่ ทว่ากิริยาวาจาล้วนสวนทางกับความคิด ของตนเองเสียอย่างนั้น

นางทั้งไม่ได้ใกล้ชิดเงินเฟี้ย ทั้งไม่ได้ตอบรับเจิ้งเฮ้าอี้ เพียงถอนหายใจ เบาๆ ก่อนพูดว่า "พวกเราไปพบอาจารย์กันก่อนเถอะ"

สาวน้อยไม่อาจเข้าใจความรู้สึกของตนเอง ดังนั้นนางจึงทำเหมือน ไม่ได้ยินไม่ได้เห็นอะไรเสียเลย

เงินเฟี้ยยังคงไม่รู้เรื่องรู้อ่าว ส่วนเจิ้งเฮ้าอี้ก็ตีหน้าเฉย ทั้งสามจึงเพียง เดินไปด้วยกันจนกระทั่งถึงที่พักของจ้าววัง

จ้าววังนั่งขัดสมาธิอยู่บนเบาะรองอย่างเหม่อลอย แม้ในมือ

จะถือหนังสือนิทานที่วันนั้นเคยให้ชูเพื่อนจ้ออ่าน แต่ก็เห็นชัดว่าความคิด
จิตใจล้วนไม่ได้อยู่ที่หนังสือ ต่อเมื่อเห็นหนุ่มสาวทั้งสามมาถึง เขาจึง
สงบอารมณ์แล้วให้พวกเขา นั่งลง

"วันนี้ที่เรียกพวกเจ้ามาเป็นเพราะมีเรื่องสำคัญเรื่องหนึ่งจะบอก
พวกเจ้า" จ้าววังพูดด้วยสีหน้าจริงจัง

เรื่องที่เขาจะพูดนั้นเกี่ยวข้องกับตระกูลไสยเวทจริงเสียด้วย
พวกจ้าววังได้เบาะแสจำนวนหนึ่งมาจากปากของพวกอูเยวี่ย ซึ่งสอดคล้อง
กับผลคำนวณเสี่ยงทายของประมุขตระกูลเทพยากรณ์รุ่นที่แล้วอย่าง
น่าตระหนก

จ้าววังกับผู้ที่มาช่วยสนับสนุนวังศาสตร์อย่างจริงจังเทียนกั๋ง ทังเซิน และ
ผู้อาวุโสสองท่านของตระกูลเทพยากรณ์ล้วนรู้สึกไม่สบายใจเป็นอย่างยิ่ง
ตั้งแต่วันนี้จ้าววังจึงตัดสินใจเรียกพวกชูเพื่อนจ้อมาเพื่อบอกเล่าเรื่องราว
บางส่วน

"เมื่อเก้าสิบกว่าปีก่อน ปู่จื้อซังอดีตประมุขรุ่นที่แล้วของตระกูล
เทพยากรณ์บังเอิญเห็นภาพนิมิตบนคันท้องใจในขณะที่เข้าฌาน นั่นคือ
ภาพทะเลโลหิตอันไร้ขอบเขตกับปราณมารที่พวยพุ่ง นับจากวันนั้น
เขาก็หวงวิตทุกคืนวัน ภายหลังจากหารือกับผู้อาวุโสสามท่านในสกุลปู ทั้งสี่ก็
ตัดสินใจว่าจะร่วมกันใช้ 'แผนภูมิธาตาราอินหยาง' มาทำนายลิขิตฟ้า
ซึ่งผลก็ทำนายออกมาว่าดินแดนพันเมฆมาจะประสบหายนะวันสิ้นพิภพ
ในอีกร้อยปีให้หลัง ด้วยเกรงว่าจะสร้างความตื่นตระหนก เรื่องนี้จึงมีเพียง
ประมุขตระกูลฝ่ายธรรมะไม่กี่คนในตอนนั้นที่ล่วงรู้" จ้าววังพูดมาถึงตรงนี้
ก็พลันพบว่าเจิ้งเฮ้อมีสีหน้าพิกลอยู่บ้าง

"เฮ้ออ๊ เป็นอะไรไป ประมุขเจ้จ้งเคยบอกเจ้าเรื่องคำทำนายนี้แล้วหรือไร"
จ้าววังถามขึ้น

เจ้จ้งเฮ้ออ๊เป็นคนหนุ่มที่สุ่มคมภีรภาพ เป็นที่ยอมรับทั่วตระกูล นักปกครองในฐานะผู้ที่รับช่วงตำแหน่งประมุข อีกทั้งตอนที่ยังเด็กมาก เขาก็ได้รับโองการเทพจากบรรพตเข็ยพันเมฆมา เป็นนัยว่าเขาอาจกลายเป็นฮ่องเต้ของหนึ่งในสามแคว้นแห่งดินแดนพันเมฆมาในภายหน้า

ดังนั้นหากเจ้จ้งเทียนกั้งจะบอกความลับนี้แก่บุตรชายเป็นกรณีพิเศษ ก็ไม่ใช่เรื่องน่าแปลกอะไรนัก

ทว่าเจ้จ้งเฮ้ออ๊กลับส่ายหน้าปฏิเสธ "มิใช่ขอรับ ปู่เฉินอวีเป็นผู้บอกข่าวราวหนึ่งปีเศษก่อนหน้านั้นเขาก็เริ่มพร่ำบอกข่าวไม่หยุดปาก...เรื่องที่เขาหยั่งรู้ได้ว่าวันสิ้นพิภพกำลังจะมาถึง..."

ทั้งบอกด้วยว่าเจ้จ้งเฮ้ออ๊กับซู่เพียนจื่อสองคนจะร่วมกันกอบกู้ดินแดนพันเมฆมา...วาทะที่เชื่อถือไม่ได้ หนาซำมีแววจะถูกครหาว่ายกหางตัวเองพรรคนี้ เจ้จ้งเฮ้ออ๊กระดากปากเกินกว่าจะเอ่ยออกไป

ปู่เฉินอวีเน้นย้ำหลายหนว่าเรื่องนี้ผู้ใหญ่หลายท่านในตระกูลเทพพยากรณ์ล้วนสัมผัสได้เช่นเดียวกัน เพียงแต่เจ้จ้งเฮ้ออ๊นี่มาตลอดว่าสหายพูดอ้างส่งเดชเพื่อให้เขาเชื่อถือ

ตอนนี้เมื่อเปรียบเทียบกับคำพูดของจ้าววังแล้ว...หรือว่านี่จะเป็นเรื่องจริง?!

พอจ้าววังได้ยินชื่อของปู่เฉินอวี สีหน้าก็ดูพิกลไม่แพ้กัน ซ้ำดูุ่นวายใจอยู่ไม่น้อย "เขาพูดเช่นนั้นจริงๆ หรือ"

เจ้จ้งเฮ้ออ๊ผงกศีรษะยืนยันอย่างจุนใจ

"เด็กคนนี้ เฮ้อ..." จ้าววังรู้จักตัวตนของปู่เงินอวี่กระจ่างดี เห็นกันอยู่ว่าเป็นเด็กฝ่าเหล่าฝ่ากอ พุดจาพิเรนทร์ ซ้ำไว้ความรู้ ทว่ากลับมีฝีมืออย่างน่าประหลาด กระทั่งเดาสุ่มก็ยังให้เขาเดาถูกได้อีก จะให้ผู้อื่นพูดอย่างไรดีเล่า

ตูเพื่อนจื้อกับจินเฉยมองหน้ากันไปมา ไม่รู้ว่าพวกเขาไปปริศนาอะไรกันอยู่

ตูเพื่อนจื้อคิดในใจ... คำทำนายของปู่เงินอวี่ถึงขั้นตรงกับอดีตประมุข และเหล่าผู้อาวุโสสกุลปู้รุ่นก่อนเสียวนะ นี่เขามีฝีมือจริงๆ หรือว่าสกุลปู้ทั้งเบื้องบนเบื้องล่างรวมหัวกับเขามาหลอกหลวงผู้อื่นกันแน่

ดูจากฝีมืออันน่าพิศวงของปู่เงินอวี่ที่พูดส่งเดชได้ถูกแงมาแล้วหลายหน แม้จ้าววังไม่เห็นดีกับอุปนิสัยและความประพฤตินของอีกฝ่าย ทว่ากลับเพิ่มความรอบคอบเรื่องหาหยะวันสิ้นพิภพยิ่งกว่าเดิมอีกหลายส่วน

"ตอนนั้นอดีตประมุขสกุลปู้กับผู้อาวุโสทั้งสามท่านนั้นทำเพื่อลอบดูลิขิตฟ้า ถึงกับยอมบั่นทอนอายุขัยตนเองอย่างไม่เสียดาย จนต้องละสังขารไปก่อนเวลาอันควร ทว่าก็ได้เบาะแสมาจำนวนหนึ่ง ซึ่งทำให้เสาะพบความหวังที่จะกอบกู้หาหยะนั้นนั้นจนได้" จ้าววังดึงหัวข้อสนทนากลับมาพูดถึงประเด็นสำคัญในที่สุด

"อดีตประมุขสกุลปู้เคยทำนายไว้ก่อนสิ้นลม บนดินแดนพันเมฆา จะปรากฏหนุ่มสาวผู้แข็งแกร่งที่มีพรสวรรค์ขึ้นกายทิพย์พร้อมกันทั้งห้าคน ขอเพียงพวกเขาร่วมมือกัน เช่นนั้นก็จะมี ความหวังพลิกผันรูปการณอันเลวร้ายได้"

จ้าววังพูดพลางกวาดสายตาเรียบๆ ไปยังหนุ่มสาวสามคนที่อยู่เบื้องหน้า ผู้มีกายทิพย์ทองนภา กายทิพย์ไม้วัณณะ และกายทิพย์

ดินศักดิ์สิทธิ์ได้ปรากฏตัวพร้อมกันแล้ว ผู้มีกายทิพย์น้ำพิศุทธิ์กับกายทิพย์เพลิงแท้ก็อีกสองคนที่เหลือก็น่าจะหาพบได้เช่นกัน

คราวก่อนตอนอยู่บนเนินเขา ชูเพียนจื่อก็แอบได้ยินจ้าววังเอ่ยกับเจิ้งเทียนกั๋งและทังเซินแล้ว สิ่งที่เขามองเป็นอันดับแรกในการรับศิษย์ก็คือคุณสมบัติพรสวรรค์ของอีกฝ่าย คุณสมบัติของทังเซินหยางแม้ไม่เลว ทว่าน่าเสียดายยังคงไม่ถึงขั้นกายทิพย์ ดังนั้นจึงถูกเขาปฏิเสธไป

นางเคยสงสัยในจุดประสงค์ที่จ้าววังทำเช่นนั้น ในที่สุดตอนนี้ก็เข้าใจกระจ่าง เขาตั้งใจจะให้ผู้มีกายทิพย์ทั้งห้าร่วมแรงกันกอบกู้หายนะวันสิ้นพิภพที่ว่านั่น

"ตอนนี้พวกเจ้าสามคนคงเข้าใจแล้วกระมัง เดิมทีข้าก็ไม่ค่อยเชื่อหรือกว่าบนดินแดนพันเมฆาจะปรากฏผู้ฝึกวิชาที่มีพรสวรรค์ขั้นกายทิพย์พร้อมกันถึงห้าคน ทว่าตั้งแต่หลายปีก่อนที่ข้าได้พบอาเผย์ ต่อมาก็พบเฮ้ออู๋ จนกระทั่งปีนี้เขียนหวงพลันปรากฏตัว ความปรารถนาที่ข้าจะรวบรวมห้ายอดกายทิพย์ให้ครบถ้วนก็น่าจะมีความหวังสูงยิ่ง" จ้าววังพูดอย่างปลื้มใจ

ฉินเผย์มัววุ่นกับการส่งตาวานให้ชูเพียนจื่ออย่างไม่อินังขังขอบเห็นชัดว่าไม่ได้สนใจสักเท่าไรเกี่ยวกับหายนะวันสิ้นพิภพอะไรนั่นที่จ้าววังพูดถึง

เจิ้งเฮ้ออู๋ขบคิดเล็กน้อยก่อนถาม "อาจารย์ ก่อนถึงกำหนดวันสิ้นพิภพที่อดีตประมุขสกุลบู๋ทำนายไว้ยังเหลือเวลาอีกนานเท่าใด แล้วที่แท้เรื่องใดเป็นชนวนเหตุของหายนะนั้นขอรับ"

สีหน้าของจ้าววังขมิ้มรูปพลาจตอบเสียงหนัก "หากคาดการณ์

อย่างมองโลกในแง่ดี ชั่วที่สุดก็ต้องเกิดขึ้นภายในสิบปีนี่อย่างแน่นอน หรือไม่ก็อาจไม่เกินห้าปีนี้ด้วยซ้ำ ส่วนชนวนเหตุของหายนะเป็นเช่นไรกันแน่... พวกอดีตรบมะขมูลปูไม่อาจเห็นได้ชัดเจน แต่เล่ากันว่าพวกเขาสัมผัสถึงปรากฏการณ์อันรุนแรงได้จากแผนภูมิธรรดาราศาสตร์อันมหัศจรรย์ ดั่งนั้น อาจเกี่ยวข้องกับมารฟ้า"

มารฟ้า?!

ซูเพียนจื่อสะดุ้งจนตัวโยน หวิดจะล้มตัวลุดำไลแชนเจ็ดดาวรา ที่สวมอยู่บนแชน

หากพวกอูสิงไม่ได้หยุด ในดอกชวีหมีของนางก็เก็บมารฟ้าอยู่คนหนึ่ง

หรือว่าจะเป็นการฟ้าตนนี้ที่ก่อให้เกิดหายนะ?

หากเป็นเช่นนั้น นางไม่กลายเป็นตัวการใหญ่ที่เป็นชนวนเหตุของหายนะนี้หรือ

แม้ซูเพียนจื่อรู้ตัวว่าไม่ใช่คนดีมีคุณธรรมสูงส่งอะไร ทว่าเรื่องที่จะก่อภัยต่อหัวล้านเยี่ยงนี้นางไม่กล้าทำเป็นอันขาด ความตั้งใจที่จะปิดผนึกมารฟ้าไว้ในดาวดวงที่สี่ของกำไลแชนเจ็ดดาวราจึงสลายวิบไปทันที

จ้าววังชมวดคิดว่าครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง ในที่สุดก็ตัดสินใจบอกพวกเขาอย่างชัดเจน "เรื่องที่ว่าจะหลุดจากนี้เกี่ยวพันถึงส่วนรวม ไม่ว่าจะอย่างไร พวกเจ้าก็ห้ามแพร่งพรายต่อผู้อื่นแม้เพียงนิด รวมทั้งญาติสนิทที่สุดของพวกเจ้าด้วย"

เมื่อเห็นศิษย์ทั้งสามผงกศีรษะตอบรับอย่างจริงจัง จ้าววังถึงได้เอ่ยปาก "ตามที่คุณอูสะดุ้งสองท่านใช้ 'วิชาสืบค้นวิญญาณ' สืบตรวจ

ความทรงจำของพวกอุยวี่ย ได้ความว่าตระกูลไสยเวทอาจภูซามารฟ้า และเหตุที่อุลึงมีพลังฝีมือชั้นทรงฤทธา แต่ไม่ติดทำเนียบผู้แข็งแกร่งบน จารึกหยกพันเมฆานั้น เป็นเพราะร่างกายของเขาอาจถูกมารฟ้าในตระกูล ไสยเวทตนนั้นแปรสภาพโดยสิ้นเชิง จนกลายเป็นมารไปแล้ว!"

ทำเนียบบนจารึกหยกพันเมฆาจะบันทึกเพียงผู้แข็งแกร่งที่เป็นมนุษย์ ผู้ที่กลายเป็นมารแล้วยอมไม่ปรากฏอยู่บนนั้น

ในใจอุยวี่ยจึงมีเบาะแสบางอย่างวาบผ่าน ทว่านางไม่อาจคว้ากุม ไว้ได้ ขณะเดียวกันเสียงพูดอย่างแตกตื่นของฉินเฉียกิดังเข้ามาให้ได้ยิน เสียก่อน "หากตระกูลไสยเวทภูซามารฟ้า เช่นนั้นพวกเขายิ่งจะสู้ได้อย่างไร ด้วยพลังฝีมือของมารฟ้า ต่อให้เสาะหาผู้มีพรสวรรค์ชั้นกายทิพย์อีกสองคน ได้ครบถ้วน พวกเราห้าคนร่วมมือกันก็ไม่มีทางเอาชนะมารฟ้าได้กระมัง"

จ้าววังสายหน้าตอบ "ตามที่อุยวี่ยคาดเดาเป็นการส่วนตัว ดูเหมือน มารฟ้าตนนั้นจะบาดเจ็บสาหัส ยิ่งอีกนานกว่าจะฟื้นฟูดั้งเดิมได้ พลอยมารศพ กับหนอนพิษสถิตวิญญาณเหล่านั้นก็คือ 'เครื่องบำรุง' ที่จะเร่งให้มารฟ้าหายดี ทว่าฐานะของพวกอุยวี่ยในตระกูลไสยเวทไม่สูงพอ สิ่งที่รับรู้จึงมีจำกัด ส่วนใหญ่ล้วนเป็นเพียงการคาดคะเนจากเรื่องราวบางอย่างที่พวกอุยวี่ย ได้เห็นในตระกูล กับคำสนทนาเป็นครั้งคราวระหว่างอุลึงและอินก่วยหยางเหริน สองสามีภรรยา ส่วนศพและพลอยมารศพที่ฝังอยู่ใต้ภูเขาทำยเหมืองหินนั้น เป็นฝีมือชนรุ่นก่อนของตระกูลไสยเวท อุลึงก็เพิ่งจะรู้เรื่องเร็วๆ นี้เอง รวมทั้ง เรื่องที่เกาะเดือนเพ็ญอาจมีหนอนพิษสถิตวิญญาณอยู่ เขาก็เพิ่งจะรู้เช่นกัน"

สีหน้าของจ้าววังหนักอึ้งขึ้นทุกทีก่อนจะพูดปิดท้าย "โดยรวมพวกเรา ยืนยันจากตัวอุยวี่ยได้แล้วว่า...ตระกูลไสยเวทคือชนรุ่นหลังที่สืบเชื้อสาย

มาจากมารฟ้า ซึ่งก็คือศัตรูส่วนรวมของทั้งดินแดนพันเมฆา"

ฉินเผยแค้นเสียงฮือเบาๆ สีหน้าเกลื่อนด้วยความไม่เห็นพ้อง

จ้าววังเอ่ยพลาถมองเขาอย่างสนใจอยู่บ้าง "อาเผย เจ้าอยากพูดอะไร ก็พูดมาเถอะ"

"ข้านี้กมาตลอดว่าพวกเราตระกูลฝ้ายธรรมดาต่างหากที่เป็นศัตรู ส่วนรวมของดินแดนพันเมฆา ตอนนี้มีมารฟ้าที่ร้ายกาจยิ่งกว่าปรากฏตัว ขึ้น พวกเราก็เลยได้กลายเป็นพวกเดียวกับตระกูลฝ้ายธรรมดาอะไรนั่น สถานะนี้ช่างเปลี่ยนได้เร็วเสียจริง!" ฉินเผยกล่าวอย่างเปิดเผยเป็นแค้น

ในใจชูเพี้ยนจื่อร้องชมเขาว่า 'ยอดเยี่ยม' นางเองก็รู้สึกขัดใจยิ่งนัก แม้นางยอมรับว่าสิ่งที่อาจารย์พูดมาเป็นความจริง หากมารฟ้าปรากฏตัว ก็จะเป็นภัยต่อทุกคนทั่วหล้าอย่างแน่นอน ทว่ามาหลอกใช้ตระกูลฝ้ายธรรมดาเป็นอาวุธต่อสู้กับมารฟ้าเช่นนี้ใช้ได้เสียเมื่อไร ยามไม่มีเรื่อง ก็มองพวกเขาเป็นเป้าโจมตี ที่ยามมีเรื่องกลับดึงพวกเขาเข้ากลุ่มร่วมต้าน ศัตรู

นี่มันเรื่องอะไรกัน!

ตอนที่ฉินเผยเอ่ยวาจาเหล่านี้ ยังถลึงตาใส่เจิ้งเฮ้ออืดตรงๆ โดยไม่เกรงใจ สักนิดเดียว

เจิ้งเฮ้ออืดย่นหน้าพูดอย่างใจเย็น "หากตระกูลฝ้ายธรรมดากระทำการ โดยชอบ ไม่ทำร้ายคนดี ย่อมจะไม่มีผู้ใดมองพวกท่านเป็นศัตรูหรอก"

ชูเพี้ยนจื่อไม่ยอมรับนับถือในคำพูดนี้ของเขา นางจำได้เมื่อแรกเจอ เจิ้งเฮ้ออืดเพียงเห็นสัญลักษณ์สายโลหิตของตระกูลสืบแปดมงกุฏบนแขนขวา ของนางก็มองนางเป็นคนเลวแล้ว ข้ายังขู่เตือนนางด้วยว่า 'เจ้าระวังตัวให้ดี

ก็แล้วกัน หากวันหน้าข้ารู้ว่าเจ้ากระทำผิดคิดชั่ว ข้าจะไม่ละเว้นเจ้าอีก' เห็นๆ กันอยู่ว่าเขาแน่ใจนักหนาว่านางมาจากตระกูลฝ่ายธรรมก็จะต้องทำเรื่องชั่วร้ายอย่างแน่นอน

"ในตระกูลฝ่ายธรรมก็เชื่อว่าล้วนเป็นคนเลว ไม่มีใครสามารถเลือกบิดามารดาและชาติกำเนิดของตนเองได้ หากเพียงเพราะจุดนี้ก็พิพากษาว่าคนผู้หนึ่งดีหรือชั่ว ไม่แค่อันตรายเอียงเกินไป" ชูเพียนจื่อแย้งอย่างอดไม่ได้

ฉินเผยนี้ก็ไม่ถึงว่านางจะพูดเข้าข้างฝ่ายเขา จึงหน้าบานแฉ่งอย่างห้ามไม่อยู่

จ้าววังเพียงอมยิ้มมองดูศิษย์สามคนนี้ถกเถียงกันโดยไม่พูดยับยั้งแต่อย่างใด

เจิ้งเฮ้าอึ้งเองแม้ประหลาดใจอยู่บ้าง แต่ก็ยังคงตอบนางว่า "ที่เขียนหวงพูดมากก็มีเหตุผล วันหน้าเมื่อศิษย์พี่ฉินขึ้นเป็นประมุข เขาย่อมควบคุมและนำพาคนในตระกูลให้ทำดีละชั่วได้ ทว่าก่อนหน้านั้นทุกคนที่ถือกำเนิดในตระกูลโบราณล้วนต้องตกอยู่ภายใต้พลังสะกดทางสายโลหิต หากใครบอกว่าไม่อยากทำชั่วก็จะสามารถปฏิเสธไม่ทำไม่ได้"

จริงสิ ที่เขาพูดมากก็มีเหตุผลเช่นกัน ชูเพียนจื่อปล้นนึกถึงตนเอง เหตุที่นางอำลาถ้าพันจิ้งจอก หมายถึงมันในวัดตุ๊กตักดีสิทธิ์ของเจิ้งเฮ้าอึ้ง ทั้งเชิงหยาง กับอ๋องชิงอิ่ง ก็เพื่อให้ตนเองได้เป็นประมุข หลุดพ้นจากพลังสะกดทางสายโลหิต ได้กุมชะตาชีวิตตนเองไม่ใช่หรือไร

ทว่าฉินเผยยังคงไม่พอใจ "สรุปคือในสายตาเจ้า ทุกคนในตระกูลฝ่ายธรรมล้วนเป็นคนเลว ต่อให้ตอนนี้ไม่เลวก็ต้องถูกบีบให้เลวจนได้"

ส่วนพวกเจ้าตระกูลฝ่ายธรรมะแต่ละคนล้วนแสนประเสริฐ ช่างผ่าเผย
ชื่อตรง เกิดมาไม่เคยทำเรื่องชั่วร้ายอะไรเลย หึๆ"

เจิ้งเฮ่าอี้ตอบด้วยสีหน้าเป็นปกติ "ข้ายอมรับว่าในตระกูลฝ่ายธรรมะ
ก็มีแกะดำเช่นกัน เพียงแต่อย่างน้อยๆ เมื่อพบแล้ว พวกเราจะลงโทษและ
มองเขาเหมือนคนทรยศ จะไม่ปล่อยให้ปะต่อการกระทำที่ไม่เหมาะสมนั้น
แล้วมองเป็นเรื่องปกติ หรือถึงขั้นมองว่ายอดเยียมน่าภาคภูมิใจ"

จินฝ่ายจันด้วยถ้อยคำ แม้แต่ซูเฟียนจื่อก็ไม่มีอะไรจะพูดแล้ว
ตามที่ทั้งสองรู้มา อย่างน้อยๆ ตระกูลนักปกครองสกุลเจิ้งก็ยึดถือ
หลักปฏิบัตินี้มาตลอด ไม่สนใจว่าเป็นคนใกล้ชิดหรือห่างเหิน ขอเพียง
กระทำชั่วแล้วถูกจับได้ คนสกุลเจิ้งล้วนสืบสาวเอาความถึงที่สุด

เพียงนึกถึงคนในตระกูลของตนที่ต่างมองการปล้นทรัพย์กับ
การหลอกคนว่าเป็นเกียรติ ในใจทั้งสองก็ร้อนตัวอยู่บ้าง จินฝ่ายกับซูเฟียนจื่อ
อาจรับรองได้ว่าตนเองจะไม่ทำร้ายผู้บริสุทธิ์ ทว่าคนส่วนใหญ่ในตระกูล
ของพวกเขาไม่สนใจเรื่องเหล่านี้หรอก ขอเพียงเป็นประโยชน์กับตนเอง
ไม่ว่าจะฆ่าคนปล้นชิง หลอกเอาทรัพย์ลวงเอากาย คนที่กระทำเรื่องชั่ว
ได้อย่างไม่สะทกสะท้านนั้นมีอยู่ถมไป

เมื่อเห็นหนุ่มสาวทั้งสามล้วนไม่พูดจาแล้ว จ้าววังค่อยเอ่ยปนยิ้มน้อยๆ
"บางคำพูดพวกเจ้าถกความเห็นกันเองให้กระจ่างก็ดีเหมือนกัน พวกเจ้า
ล้วนเป็นเด็กที่มีพรสวรรค์โดดเด่น สติปัญญาล้ำเลิศ ฟังมีความคิดอ่าน
เป็นของตนเอง มิใช่เออออตามใครเขาง่ายๆ อาจารย์หวังว่าพวกเจ้าในฐานะ
ศิษย์พี่น้องร่วมอาจารย์จะสามารถเปิดใจให้กัน หากขุนซ้องหมองใจในเรื่องใด
ก็พูดออกมาอย่างชัดแจ้ง ศัตรูที่พวกเจ้าต้องเผชิญในวันข้างหน้ากล้าแข็ง

ยิ่งยวด หากพวกเจ้ายังไม่อาจสมานสามัคคีไว้วางใจซึ่งกันและกัน เช่นนั้น
ยังจะมีความหวังเอาชนะอะไรได้"

ท่าทีเลวร้ายที่เจิ้งเฮ้อมีต่อนางเมื่อแรกพบ แม้นางยังไม่อาจ
ปล้อยวางได้ทั้งหมด ทว่าเมื่อได้ฟังคำชี้แจงของเขา นางก็ค่อนข้างเข้าใจ
ความคิดของเขาแล้ว จึงไม่ติดใจเรื่องนี้อีก

เพียงแต่พลังสะกดทางสายโลหิตที่เจิ้งเฮ้อใช้ถึงเมื่อครู่กลับทำ
ให้นางนึกได้อีกเรื่องหนึ่ง

"อาจารย์เจ้าคะ ในเมื่ออู๋สิงเป็นประมุขตระกูลไสยเวท เช่นนั้น
เขาก็น่าจะมีพลังสะกดต่ออินกู่กับหยางเหริน ทว่าเหตุใดเขากลับยังถูก
สามภรรยาคุณั้นลอบทำร้ายบาดเจ็บสาหัสได้" เรื่องนี้ไม่สมเหตุผล
เอาเสียเลย

จ้าววังครุ่นคิดชั่วครู่ก่อนตอบ "แต่ไรมาตระกูลไสยเวทก็ลึกลับ
อย่างยิ่ง สิ่งที่คนนอกู้เกี่ยวกับพวกเขามีน้อยมาก ข้าเพียงเคยฟังคนรุ่นก่อน
เล่าว่าพวกเขาส่วนใหญ่แม้แซ่ฮู แต่ดูเหมือนจะประกอบด้วยหลายสาย
ตระกูลย่อย บางที่อู๋สิงอาจไม่ได้มาจากสายตระกูลย่อยเดียวกับอินกู่และ
หยางเหริน หรืออาจเพราะสภาพร่างกายของอู๋สิงถูกมารฟ้าแปลงเป็นมาร
แล้ว จึงเป็นเหตุให้เขาสูญเสียพลังสะกดทางสายโลหิตที่มีต่อคนในตระกูล
หรือไม่ก็อาจเกิดจากสาเหตุอื่นใดก็เป็นได้ เรื่องนี้แปลกพิกลอยู่บ้างจริงๆ
หากมีโช้เจ้าละเอียดยุโรปอบ พวกเราก็ไม่เคยคิดถึงเลย"

จ้าววังจดจำเรื่องนี้ไว้เจี๊ยบๆ จากนั้นจึงเอ่ยเสริมขึ้นว่า "วันนี้ที่ข้า
บอกเรื่องเหล่านี้ต่อพวกเจ้า เพราะอยากให้พวกเจ้ารู้ว่าบนปามีภรรยาคืออยู่
ความก้าวหน้าในการฝึกวิชาของอาเผ่กับเฮ้ออี้ ข้าไม่กังวลแต่อย่างใด

ส่วนเขียนหวง เจ้ามีจิตใจดีงาม ชอบช่วยเหลือผู้อื่นนั้นเป็นเรื่องดี ทว่าก็ต้องถนอมตัวให้มากๆ อย่าได้หักโหมไปนัก"

นี่อาจารย์กลัวว่านางอาจทุ่มเทช่วยผู้อื่นจนเกินเหตุ ภายหน้าจะกลายเป็นตัวถ่วงที่มีพลังฝีมืออ่อนด้อยที่สุดในกลุ่มศิษย์พี่น้องห้าคนใช่หรือไม่ เห็นทีจะยุ่งยากแล้วหากนางคิดกลับเกลื่อนว่าไม่ติดทำเนียบผู้แข็งแกร่งเพราะออกแรงช่วยชีวิตผู้อื่นมากเสียจนกระทบพลังวัตร

ซูเพียนจื่อยิ้มแฉ่งนพลางผงกศีรษะรับ ดูท่านางต้องใคร่ครวญปัญหาอันยุ่งยากนี้ให้ดีๆ เสียแล้ว ต้องคิดหาสักวิธีที่เหนื่อยเพียงครั้งเดียวแล้วสบายตลอดไป ไม่เช่นนั้นทำเนียบชั้นเปลี่ยนเส้นลมปราณกับชั้นเหนือสามัญล้วนไม่ติด นางยังพอมีเหตุผลให้เฉฉิน ทว่าถึงขั้นพันโลกก็ยากกับขั้นทรงฤทธาเมื่อไรควรจะทำอย่างไรกันเล่า

จำนวนผู้แข็งแกร่งบนสองทำเนียบนี้ล้วนมีไม่ถึงร้อยคน ขอเพียงเลื่อนถึงขั้นนี้ก็ต้องมีชื่อติดทำเนียบอย่างแน่นอน

ไม่ถูกสิ! ชื่อของอูชิงยังหายไปจากทำเนียบเลยไม่ใช่หรือ!

นางช่างซื่อป้อจริงเสียว เหตุใดนี่ก็ไม่ถึงขั้นนี้ละ ว่ากันว่าอูชิงถูกमारฟ้าเปลี่ยนแปลงสภาพร่างกาย ดังนั้นจึงไม่นับเป็นมนุษย์อีกต่อไป นางก็สามารถหาวิธีทำให้ทุกคนเชื่อว่านางถูกเขียนใจประเสริฐปรับปรุงสภาพร่างกาย ดังนั้นจึงไม่ติดทำเนียบเช่นกัน

ซูเพียนจื่อยังคงคิดก็งู้สึกว่าทำได้ หัวใจจึงพองโตอย่างห้ามไม่อยู่ นางตัดสินใจว่ากลับไปแล้วจะรีบขัดเกลารายละเอียดเรื่องนี้ให้เสร็จสิ้น

นางเองก็หงุดหงิดจริงๆ กับชีวิตที่กลัวแต่ว่าจะเผยพลังฝีมือ ต้องคอยซ่อนเร้นเก็บงำอยู่เช่นนี้

สาวน้อยขบคิดอย่างจดจ่อ "ไม่ได้ฟังหลายประโยคที่จำววังพูด ถัดจากนั้นให้ชัดเจน จู๋ๆ ได้ยินจำววังเรียกชื่อนาง นางถึงได้สติเงยหน้า กล่าวขอโทษ "เมื่อครู่ข้าคิดเรื่องหนึ่งจนใจลอย อาจารย์เพิ่งพูดว่าอะไรนะ เจ้าคะ"

ฉินเฉยรีบชิงตอบเอาใจนาง "อาจารย์บอกว่าสะสงางเรื่องหนอนพิษ สถิติวิญญาณกับพลอยมารศพเสร็จเมื่อไร ท่านจะออกท่องดินแดนพันเมฆมา เพื่อเสาะหาอีกสองคนที่มีกายทิพย์น้ำพิสุทธ์กับกายทิพย์เพลิงแท้ ให้พวกเรา ตั้งใจฝึกวิชาการท่านกลับมา ท่านจะทิ้งคัมภีร์วิชายุทธ์ที่เหมาะสมแก่การฝึกปรี้อของพวกเราแต่ละคนไว้ให้"

หายหน้าวันสิ้นพิภพในคำทำนายกำลังจะมาถึงในอีกไม่กี่ปีนี่แล้ว ทว่าผู้มีห้ายอดกายทิพย์เพลิงจะหาพบสามคนเท่านั้น ไม่แปลกที่จำววัง จะร้อนใจออกจากวงศาสดรีไปเสาะหาด้วยตนเอง หาไม่ต่อให้พบตัวแล้ว เกิดสองคนนั้นมีพลังฝีมืออ่อนแอเกินไป ช่วงเวลาอันสั้นจะเพียงพอต่อกร กับมารฟ้าได้อย่างไรเล่า

ฝ่ายเจิ้งเฮ้อก็นึกถึงคำถามได้ข้อหนึ่งจึงเอ่ยออกมาว่า "อาจารย์ คิดจะไปเสาะหาผู้มีกายทิพย์น้ำพิสุทธ์กับกายทิพย์เพลิงแท้ที่ใดขอรับ"

"อาจารย์ตั้งใจจะไปพบท่านโหยวที่สวนเทียนพันเมฆาก่อน" จำววัง ตอบ

"อาจารย์คิดจะหาเบาะแสดจากทำเนียบผู้แข็งแกร่งบนจารึกหยกพันเมฆา กระมังขอรับ" เจิ้งเฮ้อเข้าใจทันทีที่เอ่ยถึง

บนดินแดนพันเมฆานิยมยกย่องการฝึกวิชายุทธ์ แม้แต่ชาวบ้านทั่วไป ก็ยังรู้จักกันทั่ว หากให้กำเนิดบุตรที่บนแขนซ้ายมีสัญลักษณ์เมฆมงคล

หนึ่งในห้าสี่ ก็แปลว่าบุตรคนนี้สามารถฝึกวิชายุทธ์ สามารถฝากตัวเป็นศิษย์ของตระกูลโบราณต่างๆ หรือหากผู้ใดมีเงื่อนไขถึงพร้อมก็เชิญผู้ฝึกวิชามาสอนพื้นฐานให้บุตรของตนได้ รอจนเขาเติบโตใหญ่และมีพื้นฐานในระดับหนึ่งแล้ว ค่อยส่งมาศึกษาที่วังศาสตร์ เมื่อนั้นเขาก็จะเป็นเช่นปลาหลีข้อมประตุมังกร* คุณค่าเพิ่มสูงเป็นร้อยเท่า

ศิษย์วังศาสตร์จำนวนมากที่มาจากครอบครัวชาวบ้านสามัญ แม้ดูเหมือนเข้มแข็งแกล่ได้ง่ายยิ่ง ทว่าขอเพียงพวกเขาสำเร็จการศึกษา กลับถึงบ้านเกิด ตัวตนของพวกเขาในสายตาของชาวบ้านก็จะสูงศักดิ์ยิ่งใหญหาใดเปรียบ

อย่างเช่นซุนเจี้ยนที่ซู่เพี้ยนจื่อช่วยชีวิตไว้ แม้เขาเป็นเพียงหนุ่มน้อยวัยไม่ถึงยี่สิบปี ทว่ายามอยู่ที่บ้านวาจาของเขากลับมีน้ำหนักยิ่ง สิ่งที่เขาพูดนั้นแม้กระทั่งบิดาผู้เป็นคนหัดอันดับหนึ่งในพื้นที่ทะเลสาบดาวเดือนฝั่งตะวันตกก็ยังไม่คัดค้านโต้แย้งโดยง่าย

ดูอย่างคราวก่อนที่ซู่เพี้ยนจื่ออยากช่วยคนในหมู่บ้านซุงงเปิดโรงผลิตซุนเจี้ยนกลับไปบ้านไปเจรจาร้องขอคนเดียว บิดาของเขาที่ตัดสินใจทุ่มเทสรรพกำลังไปทำโดยไม่พะวงถึงต้นทุน หลงจู้ใหญ่ฝ่ายต่างๆ ถูกส่งไปหลายต่อหลายคน นี่เพ็งจะผ่านไปหนึ่งเดือนกว่าเท่านั้น โรงผลิตก็สร้างเกือบเสร็จสมบูรณ์แล้ว

ยังมีซุงงอีกคน เขาอยู่ในหมู่บ้านแห่งนั้นก็เป็นผู้คนผู้มีวาจา น่าเชื่อถือยิ่ง

* ปลาหลีข้อมประตุมังกร เป็นสำนวนจากตำนานหนึ่งของจีน เล่ากันว่าปลาหลี (ปลาในหรือปลาคาร์พ) ตัวหนึ่งมีความมุมานะจนสามารถกระโดดข้ามประตุมังกรได้ และได้รับพรให้กลายเป็นมังกร อุปมาถึงการเลื่อนยศเลื่อนตำแหน่ง มีความก้าวหน้าอย่างมาก

บนดินแดนพันเมฆามีน้อยคนเหลือเกินที่มีพรสวรรค์เชิงยุทธ์แล้ว
ไม่เคยได้ฝึกวิชา ยิ่งเป็นเด็กที่มีพรสวรรค์ชั้นกายทิพย์ ยิ่งฝึกปรือได้รวดเร็ว
เร็วกว่าผู้อื่นมาก และย่อมมีโอกาสสูงที่จะติดทำเนียบบนจารึกหยกพันเมฆา

การหาคนจากทำเนียบจึงรวดเร็วกว่าแน่นอน

ฉินเผย์ก็คิดถึงจุดนี้แล้ว จึงปล้นฉีกยิ้มกล่าว "อาจารย์ ท่านสมควร
ไปหาซูเฟียนจือที่ถ้ำพันจิ้งจอกก่อนไม่ใช่หรือฮอว์บ" เขาพูดพลางเหลือบมอง
เจิ้งเฮ้ออัปราคาหนึ่ง พ้ออมรอยยิ้มที่ยิ่งดูชอบกล "ความเร็วในการฝึกวิชา
ของซูเฟียนจือ กระทั่งข้ายังทอดถอนใจที่ไม่อาจหาบติด นางจะแข่งหน้า
พวกเราก็เป็นเรื่องที่น่าขันนร่อได้เลย"

จู่ๆ ได้ยินว่าตนเองถูกขานชื่อ ซูเฟียนจือก็หวัดจะสะดุ้งเฮือกอย่าง
ห้ามไม่อยู่

ความหมายของฉินเผย์บอกชัดว่าเจิ้งเฮ้ออัศจรรย์ระหนุมอันดับหนึ่ง
ผู้มีนามกระเดื่องดินแดนพันเมฆานี้ไม่อาจสู้ซูเฟียนจือได้

"ซูเฟียนจือคือผู้มีความเป็นไปได้สูงสุดที่จะมีพรสวรรค์ชั้นกายทิพย์
จริงๆ เบาะแสนี้แจ่มชัดมากเหลือเกิน อีกทั้งความเร็วในการฝึกปรือของนาง
ก็สูงยิ่งยวด ให้นางฝึกปรือเองต่อไปก่อนชั่วคราวก็ไม่ใช่ไร ภายหน้า
ขอเพียงพบตัวแล้วชี้แจงสถานการณ์ต่อนาง เชื่อว่านางก็ไม่น่าจะปฏิเสธ
สักวันซูเฟียนจือก็ต้องปรากฏตัว ตอนนี่จึงไม่จำเป็นต้องร้อนใจสิ้นเปลืองเวลา
ไปเสาะหา กลับเป็นอีกหนึ่งคนที่เหลือ...อย่างน้อยๆ ก็ต้องรู้ชื่อแซ่และ
ฐานะของเขาให้ได้เสียก่อน ถึงจะพาตัวเขากลับมาบ่มเพาะอย่างเต็มที่
ให้ได้เร็วที่สุด"

ในใจจ้าววังห้วงพะวงอยู่กับเรื่องเสาะหาผู้มีห้ายอดกายทิพย์

หลายปีที่ผ่านมาจึงจับตาทำเนียบผู้แข็งแกร่งบนจารึกหยกพันเมฆา รวมทั้งศิษย์วงศาสตรมาตลอด รายชื่อหนุ่มสาวผู้แข็งแกร่งที่ติดทำเนียบ ล้วนถูกเขาคัดกรองซ้ำๆ นับครั้งไม่ถ้วนตั้งแต่แรกแล้ว

'ซู่เฟียนจื่อ' ผู้โดดเด่นเหนือใครนี้ย่อมเป็นคนหนึ่งที่เขาจับตามากที่สุด จ้าววังแพบจะแน่ใจเต็มร้อยแล้วว่านางก็คือผู้มีพรสวรรค์ชั้นกายทิพย์ คนที่ดีที่สุด ทว่าจนแล้วจนรอดคนสุดท้ายนั้นกลับไม่มีเบาะแสใดๆ เลย เขา ได้ให้หัวหน้าผู้มีความเกี่ยวข้องกับวงศาสตรทุกคนให้คอยสังเกตแล้ว หากค้นพบอะไรก็ให้แจ้งมาทันที

เมื่อแรกตอนที่ฉินเฉยเฟิงจะถือกำเนิด ก็มีผู้อาวุโสตระกูลจอมใจ ที่เคยเป็นศิษย์วงศาสตรลอบส่งข่าวแก่จ้าววัง ดังนั้นตั้งแต่ตอนที่ฉินเฉย ยังแพบจะไม่รู้ความ เขาก็ได้เป็นศิษย์สายตรงของจ้าววังแล้ว

ส่วนเจิ้งเฮ้อยังไม่ต้องพูดถึง เขาถือกำเนิดไม่ทันไร จ้าววังก็ได้ข่าว และเดินทางไปจับจองศิษย์คนนี้ล่วงหน้าถึงที่สกุลเจิ้งด้วยตนเอง

วันเดียวกับที่ซู่เฟียนจื่อปรากฏตัวที่ตระกูลแพบก็มีคนส่งข่าวถึง วงศาสตรเช่นกัน ตอนนั้นจ้าววังติดธุระจึงไม่อาจเดินทางไปรับนางเองได้ ทว่าเขาก็เขียนจดหมายให้คนส่งไปถึงภูเขาชิงหลินต่อเนื่องหลายฉบับ เพื่อเร่งรัดให้นางมาเข้าเรียนที่วงศาสตรโดยเร็ว

ซู่เฟียนจื่อในตอนนี้เป็นเหมือนคนน้ำท่วมปาก นางรู้ว่าอาจารย์ ให้ความสำคัญเรื่องการเสาะหาผู้มีห้ายอดกายทิพย์มากเพียงใด แต่ จะให้นางบอกเขาได้อย่างไรเล่า...ว่าซู่เฟียนจื่อกับหลิวเซี่ยนหวงก็คือ คนคนเดียวกัน

ยังดีอาจารย์ไม่ได้คิดจะไปหาซู่เฟียนจื่อก่อน รอจนเขาหาผู้มีกายทิพย์

คนที่สีพบแล้วค่อยว่ากันเถอะ

บางครั้งสีแปดมงกุฎก็ช่างเป็นได้ยากนัก หากไม่มีหัวใจที่เข้มแข็งพอ แควตักทั้งวันว่ากลวงจะถูกเปิดโปง เท่านั้นที่ทรمانเหลือเกินแล้ว

จ้าววังบอกเล่าสิ่งที่สมควรพูดจนหมดสิ้นก็ให้พวกเขากลับไปเพียงรัฐซูเพียนจื่อไว้เป็นพิเศษ ซูเพียนจื่อเป็นวัวสันหลังหะะ จึงระแวงแทบจะในทันทีว่าอาจารย์ค้นพบความลับของนางแล้วใช่หรือไม่

ผลปรากฏว่าพอจ้าววังเอ่ยปาก นางค่อยพบว่าตนตื่นตูมไปเอง

"เข้าวันนี้ท่านครูใจมหาห้ำเพื่อพูดเรื่องเจ้ากับอวี่บ้ออวิน ข้าจะออกหน้าคืนความบริสุทธิ์ให้ตัวเอง เจ้าไม่ต้องกังวลคำนิทานว่าร้ายใดๆทั้งสิ้น" จ้าววังกล่าวอย่างอ่อนโยน

ที่แท้ก็เรื่องเล็กเพียงเท่านั้น ซูเพียนจื่อไม่ได้ใส่ใจด้วยซ้ำ กระนั้นนางก็เข้าใจว่าใจซูเวินกับจ้าววังล้วนหวังดี ต้องการจะปกป้องนาง ดังนั้นนางจึงรีบผงกศีรษะกล่าวขอบคุณ

พอสาวน้อยวางใจลงแล้วก็คิดถึงอีกเรื่องหนึ่ง

"อาจารย์เจ้าคะ หลังผ่านศึกนี้ผู้สิงแห่งตระกูลไสยเวทบาดเจ็บสาหัส ส่วนอินกู่กับหยางเหรินที่ทรยศประมุขก็น่าจะยังไม่กล้าฝืนผลามปรากฏตัวทำชั่วอีก ถัดจากนี้ตระกูลไสยเวทไม่แคล้วเกิดศึกภายใน ไม่มีเวลาใส่ใจสิ่งอื่น ข้าคิดว่างานทางฝั่งตะวันตกเพิ่งจะเริ่มต้น จึงยังต้องเจียดเวลาไปดูแลสักหน่อย อาจารย์โปรดวางใจได้ ข้าจะทำทุกอย่างด้วยความระมัดระวังแน่นอนเจ้าคะ"

จ้าววังถอนหายใจ "ที่เจ้าพูดมากก็มีเหตุผลพอสมควร เจ้าช่างเป็น

เด็กที่ทำให้ผู้อื่นไม่รู้จะตำหนิได้อย่างไรจริงๆ เอาเถอะ ตัวเจ้าต้องระวัง
ความปลอดภัยให้มากๆ เชียว ตระกูลขุนพลสวรรค์กับตระกูลนักหลอมโลหะ
ล้วนมีสาขาและกำลังคนอยู่ทางนั้น อีกเดี๋ยวข้าจะฝากฝังเรื่องเจ้าไว้กับ
พวกเขา เจ้ามีงานอะไรก็ขอให้พวกเขาช่วยเหลือได้"

ซูเพียนจื่อยอมจะไม่ปฏิเสธ นางไม่ได้คาดหวังให้ตระกูลขุนพลสวรรค์
กับตระกูลนักหลอมโลหะมาช่วยงานอะไรนางหรอก เพียงแต่หากมี
ความจำเป็น เอาพวกเขามาบังหน้าก็ไม่เลวเหมือนกัน

จ้าววังกล่าวต่อ "ยังมีอีกเรื่องหนึ่ง วัตถุประสงค์ดีสิทธิ์ประจำตระกูล
ของอาเผ่ยกับเฮ้ออี่ล้วนมีอำนาจพลังที่แข็งแกร่งที่พิชิตศัตรูคว้าชัยได้ ผิดกับ
น้ำพุซีพั่ววัตถุประสงค์ดีสิทธิ์ของตระกูลเจ้าที่ไม่อาจใช้ในการโจมตี ข้าเห็น
ปกติเจ้าเหมือนไม่ค่อยเน้นฝึกทักษะการต่อสู้ เจ้าน่าจะไม่มีศัสตราวิเศษ
ที่เหมาะสมกระมัง"

"ใช่เจ้าคะ" ซูเพียนจื่อยิ้มตอบอย่างเคอะเขินอยู่บ้าง

ตอนอยู่ที่ภูเขาชิงหลิน ท่านตาน้อยหิวแล้วเคยเปิดคลังสมบัติให้นาง
เลือกอาวุธที่เหมาะสมด้วยตนเอง ทว่านางเพียงถูกใจมีดฝ่าตัดชุดหนึ่ง
ที่คมกริบหาใดเปรียบ เมื่อใช้เข้าคู่กับพลังล่องหนของนาง ต่อให้ต้อง
เจือนเนื้อผู้ฝึกวิชาชั้นเปลี่ยนเส้นลมปราณที่มีพลังวัตรสูงกว่านางสักหลายคน
ก็ไม่เป็นปัญหา

แต่ถึงอย่างไรวิธีพิเศษกับอาวุธชุดนี้ก็ไม่สะดวกใช้ในยามปกติ
อีกอย่างหากคู่ต่อสู้เป็นสัตว์อสูรที่มีรูปร่างใหญ่ยักษ์ นางแทงลงไปหนึ่งมีด
อย่างเก่งก็เพียงเสียบทะลุผิวหนังชั้นนอกของมัน ไม่อาจสร้างความเสียหาย
ที่หนักหนาสักเท่าใด

อย่างเช่นคราวก่อนที่นางรับมือกับปลามารด่าบึงโคลนชั้นสาม และชั้นห้า สิ่งที่ใช้ก็คืออาวุธชุดหนึ่งซึ่งประกอบด้วยกระบี่เงิน ดาบเงิน กับสามง่ามเงิน อันเป็นของกำนัลจากตระกูลเซียนขโมยที่หล่อผสมด้วย แร่เงินแร่ลับในตำนาน

หากนับอย่างละเอียดแล้ว อาวุธบนตัวนางถึงกับมีเพียงไม่กี่ชิ้นนี้ เท่านั้น แม้ทุกชิ้นมีคุณภาพเป็นเลิศ แต่อย่างไรเสียก็ยังไม่เข้าชั้นของวิเศษ นอกจากคมกริบและทนทานแล้ว ล้วนไม่อาจปลุกอิทธิฤทธิ์หรือพลังจู่โจม พิเศษใดๆ

ยิ่งเปรียบกับกงล้อช่วงชิงฟ้าของฉินเผย์กับมงกุฎเที่ยงธรรมของ เจิ้งเฮ้าอี้ อาวุธไม่กี่ชิ้นนั้นของนางยิ่งไม่ใช่สิ่งของในระดับเดียวกับพวกเขา โดยสิ้นเชิง ถึงขั้นหาบขวานยักษ์สี่ทอนที่ฉินเผย์ใช้ประจำคู่นั้นไม่ติดด้วยซ้ำ

50

แม่ซูเพียนจื่อยังมีวัตถุประสงค์ดีที่ขยับออกอย่างกำไลแขนเจ็ดดาวอยู่ แต่นางก็ต้องยอมรับว่าสิ่งพิเศษสามชิ้นที่ปัจจุบันปิดผนึกอยู่ในกำไลแขนนั้น ล้วนเข้าข่ายเป็นฝ่ายสนับสนุนเสียมากกว่า ดอกชวีหนีสายพันธุ์เซียน มีพื้นที่ลับไว้เก็บสิ่งต่างๆ ฝึเสื้อ่อนฟ้าช่วยให้นางล่องหนได้ น้ำพุชีพ มือทิฤทธิ์เยียวยาชุบชีวิตคนตาย กระนั้นกลับไม่มีสักอย่างเดียวที่ทำอันตรายถึงชีวิตศัตรูได้โดยตรง

ด้วยเหตุนี้นางถึงได้คิดจะปิดผนึกมารฟ้า เมื่อเผชิญหน้าศัตรูที่ร้ายกาจ หากนางปิดประตูให้สัตว์อสูรกลุ่มรุ่มก็ยังไม่อยู่ เช่นนั้นนางก็จะปล่อยมารฟ้าออกมาจัดการ รับรองว่าชนะขาดลอย

ทว่าทุกวิธีเหล่านี้ล้วนไม่อาจสู้หน้าผู้คนได้ โดยเฉพาะหลังจากได้เห็น การสอบวิชายุทธ์ของวังศาสตร์ในครั้งนี้ ซูเพียนจื่อก็ยิ่งสะทกสะทอนใจอย่างลึกล้ำ

อีกครึ่งปีให้หลัง นางจะต้องขึ้นเวทีประชันฝีมือกับศิษย์ดีเด่นคนอื่นๆ ของวงศาสตร์แล้ว พอขึ้นเวทีนางคงเอาแต่ปล่อยสัตว์อสูรฝูงใหญ่ออกมา รุมบุกอีกฝ่ายมิได้ เช่นนั้นเข้าท่าเสียเมื่อไรเล่า!

ขึ้นนางทำเช่นนั้นจริงๆ ไม่เพียงแต่นางเท่านั้น กระทั่งตระกูลแพทท์กับจำววังอาจารย์นางก็จะพลอยเป็นที่ขบขันของผู้อื่นไปด้วย

ต่อให้นางไม่มีศัสตราวิเศษที่เหมาะสมมือ อย่างน้อยๆ ก็ต้องพยายามหาเวลาฝึกทักษะการต่อสู้ให้มากหน่อยแล้ว แม้ไม่อาจช่วงชิงอันดับหนึ่งนางก็มีอาจปราศัยแบบไม่ชวนมองนัก

ซูเพียนจื่อเคยทบทวนตนเองอย่างลึกซึ้ง พบว่านางเหมาะกับตระกูลฝ่ายอธรรมจริงเสียด้วย หากใช้วิธีอุตรินอกรีตจัดการผู้อื่น ต่อให้เผชิญหน้าผู้แข็งแกร่งชั้นเหนือสามัญ นางก็มีโอกาสโค่นล้มอีกฝ่าย ทว่าหากประลองกันอย่างผ่าเผย นางคงไม่อาจสู้ปูเจินอวี่กับทั้งเซ็งหยางได้ไหว คิดจัดการอวี่ชิงอิ่งก็ยิ่งหืดขึ้นคอด้วยซ้ำ

ที่จำววังพลันเอ่ยถึงศัสตราวิเศษกับทักษะการต่อสู้ของนางย่อมมิใช่เพื่อทำร้ายจิตใจนาง

"ระยะนี้เจ้าก็ตั้งใจฝึกปรือทักษะการต่อสู้ให้ดี ขณะเดียวกันก็ลองคิดว่าตนเองต้องการศัสตราวิเศษประเภทใด อาจารย์ย่อมจะมีวิธีเสาะหามาให้เจ้าเอง" จำววังพูดอย่างนุ่มนวล

แม้รู้ที่อยู่อาจารย์เป็นฝ่ายเสนอเรื่องนี้ขึ้นมา ก็เพราะคำนึงถึงงานใหญ่ที่จะต้องต่อต้านกับมารฟ้าในอนาคต กระนั้นซูเพียนจื่อก็ยังคงรู้สึกซาบซึ้งใจไม่น้อย

เวลาสามวันล่วงผ่านไปอย่างรวดเร็ว วันหยุดของวังศาสตร์เวียนมาถึงอีกครั้งแล้ว ทว่าวันนั้นนอกจากศิษย์ไม่กี่คนที่มีเหตุจำเป็น ก็ไม่มีศิษย์สักคนเดียวที่ยินดีจะออกจากเกาะเดือนเพ็ญ แม้แต่ชูเพียนจื่อซึ่งเดิมที่นัดหมายจะไปเผยแผ่ลัทธิที่ฝั่งตะวันตกของทะเลสาบดาวเดือนกับชูป้ออวิน ก็ยังตั้งใจยกเลิกการเดินทางออกไปก่อน

เหตุเพราะวันนี้คือวันที่เจิ้งเฮ้ออ้อจะประชันฝีมือกับจินเยี่ยนและเถียนจางคงอย่างเปิดเผย

ฝ่ายสองคนหลังนั้นกำลังจะจบการศึกษาไปจากวังศาสตร์เร็วๆ นี้แล้ว ส่วนฝ่ายคนแรกยังเป็นถึงขวัญใจของศิษย์วังศาสตร์จำนวนมาก การประลองเช่นนี้มีหรือจะยอมพลาดได้

นับแต่วันนั้นที่ชูเพียนจื่อตื่นตกใจกับคำสารภาพเพียงประโยคเดียวของเจิ้งเฮ้ออ้อว่ามีใจให้นาง สามวันมานี้ นางก็มักพยายามหลบหน้าเขา ทั้งอย่างจงใจและไม่เจตนา

เกาะเดือนเพ็ญจะว่าใหญ่ก็ไม่ใหญ่ แต่จะว่าเล็กก็ไม่เล็กเด็ดขาดวิชาที่ทั้งสองเลือกเรียนล้วนไม่ตรงกันเลย ดังนั้นจะทำให้ไม่พบหน้ากันจึงไม่ยากเย็นแต่อย่างใด

สาวน้อยคิดไปคิดมา ยังคงรู้สึกว่าจะทำให้เรื่องนี้ค่อยๆ จืดจางไป จะเป็นการดีที่สุด

ข้อแรกเพราะตอนนี้ นางไม่เหมาะจะมีความรักกับใครจริงๆ ความปลอดภัยและร่องรอยของบิดามารดานางล้วนยังไม่ได้ข่าวคราวเพียงร่วนวายกับการเพิ่มพูนพลังวัตร นางก็ยังคิดว่าเวลาไม่พอให้ใช้ด้วยซ้ำแล้วนางจะเอาแก้มใจจากที่ได้ไปขบคิดเรื่องระหว่างบุรุษสตรีเล่า

ข้อสองเพราะฐานะของนางกับเจ้เจ้าต่างกันมากเหลือเกิน แม้ตอนนี้นางคือทนายทระกูลแพทย์ ทว่านางรู้แน่แก่ใจดีว่าตนเองไม่มีวันละทิ้งฐานะคนตระกูลสืบแปดมงกุฎได้

เจ้เจ้าอี่เป็นถึงว่าที่ประมุขตระกูลฝ่ายธรรมะอันดับหนึ่งผู้ผ่าเผย เขาจะมาพัวพันกับบุตรหลานสายหลักของตระกูลใหญ่ฝ่ายธรรมะอย่างนางได้อย่างไรกัน โรมิโอกับจูเลียตจบชีวิตลงอย่างไร ชาวโลกต่างก็รู้กันทั่ว

ฐานะของนางอาจปกปิดได้ชั่วเวลาหนึ่ง ทว่าไม่อาจปกปิดไปจนชั่วชีวิต

ข้อสามเพราะนางไม่อาจเข้าใจความรู้สึกของเจ้เจ้าอี่ได้กระจ่างแจ้ง เขาบอกว่ามีใจให้นาง ที่แท้ 'มีใจ' ถึงขั้นใดกันแล้ว เพียงเพราะรู้สึกว่าคุณสมบัติของนางคู่ควรกับเขา และเขาก็ไม่ได้รังเกียจนาง ดังนั้นจึงอยากทดลองพัฒนาความสัมพันธ์ หรือเป็นเพราะเขาชมชอบที่ตัวตนนี้ของนาง จึงถูกนางดึงดูดจิตใจ ไม่ได้ข้องเกี่ยวกับปัจจัยอื่นใดทั้งสิ้น

อันที่จริงเจ้เจ้าอี่ยังไม่รู้จักด้วยซ้ำว่านางเป็นคนเช่นไร

อ่อนโยน จิตใจดี ชอบช่วยเหลือผู้อื่น...เหล่านี้ล้วนเป็นสิ่งที่นางเสแสร้งออกมาเท่านั้น หากมิใช่เพื่อภาพลักษณ์ของตระกูลแพทย์ มิใช่เพื่อหลอกต้มคนมากมาย มาเพิ่มพูนพลังวัตรของตนเอง นางก็ไม่มีทางไปคอยห่วงใยความเป็นความตายกับชะตาชีวิตของผู้อื่นให้มากความหรอก

นางไม่นับเป็นคนเลว แต่ก็ไม่นับว่าดีเสียสักเท่าไร แม้เมื่อก่อนนางก็มีทำความดีอยู่บ้าง ทว่าแบบอยู่ดีไม่ว่าดีก็อุทิศใจกายและเวลาส่วนใหญ่เกือบทั้งหมดไปช่วยผู้คนที่ไม่มีความเกี่ยวข้องกับตนเองอย่างเช่นทุกวันนี้ นางไม่มีวันทำเป็นอันขาด

หากมิใช่เพื่อเพิ่มพูนพลังวัตร คนโง่งมมะสติถึงจะทำเช่นนี้ นี่มัน
อาการของโรคแม่พระใจประเสริฐระยะสุดท้ายชัดๆ

สิ่งเหล่านี้จึงเข้าอ้อล้วนไม่เคยลวงรู้ นอกจากคนกับสัตว์อสูรจำนวนจำกัด
ที่รู้เบื้องลึกเบื้องหลังของนางอย่างชู้ป้อวินกับผู่อ้อวินแล้ว ในสายตาของผู้อื่น
ที่เหลือล้วนมองนางเป็นคุณหนูตระกูลแพทย์ผู้มีจิตใจดีงามจนเกินเยียวยากัน
ทั้งนั้น

ชูเพียนจื่อไม่รู้ว่าความรู้สึกพิเศษต่างๆ ที่นางมีต่อเจิ้งเฮ้ออั้นนับเป็น
อาการที่บ่งชี้ว่าหัวใจนางหวั่นไหวต่อเขาแล้วใช่หรือไม่ กระนั้นส่วนลึก
ในใจนางก็อดไม่ได้ที่จะคาดหวังอย่างทั้งกระอักกระอ่วนทั้งทะนงตนว่า
บุรุษที่ขอบพอนางนั้นชื่นชมในตัวตนที่แท้จริงของนาง มิใช่หลงไปกับ
ภาพลวงตาที่นางสร้างออกมาอย่างทั้งตั้งใจและไม่เจตนา

ดังนั้นก็เอาตามนั้นเถอะ! บุรุษที่โดดเด่นเหนือใคร มีคุณสมบัติล้ำเลิศ
ทั้งมีสตรีชมชอบมิได้ขาดอย่างเจิ้งเฮ้ออ้อ ต่อให้เขามีใจให้นางจริงๆ หากนาง
นิ่งเฉยไม่ตอบสนองเช่นนี้ไปเรื่อยๆ เขาก็ไม่มีทางจะยืนหยัดนานนักหรอก
แม้ว่าในใจนางจะรู้สึกเสียดายยิ่งนักก็ตามที่...

"เขียนหวง ท่านมีเรื่องในใจใช่หรือไม่" เจ้าหิมะที่ยืนอยู่บนป่าของนาง
สอบถามอย่างเป็นห่วงอยู่บ้าง

ไม่กี่วันมานี้มันล้วนง่วนอยู่กับการขบคิดวิธีต่อประจบเส้าหินเหล่านั้น
ร่วมกับเจ้าเหล็ก เจ้าไม้ และพวกฟองสัตว์อสูร วันนี้ชูเพียนจื่อถึงได้เรียก
พวกมันทุกตัวออกมา บอกว่าจะพาพวกมันไปชมการประลองระหว่า
เจิ้งเฮ้ออ้อ จินเยียน และเถี่ยฉางคัง

เจ้าหิมะคือสัตว์อสูรที่อยู่เคียงข้างชูเพียนจื่อบ่อยที่สุดนอกจากผู่อ้อวิน

มันจึงค้นพบอย่างรวดเร็วว่านางดูผิดปกติดูอยู่บ้าง เพียงแต่มันก็พูดไม่ถูกว่ามีที่ใดไม่ถูกต้อง ดังนั้นถึงได้ถามประโยคนี้ออกมา

ซูเพียนจื่อสิ้นศรัทธา "ไม่มีอะไรหรอก เรื่องเล็กน้อยเท่านั้น"

หากเปรียบกับหลายเรื่องที่น่าจะต้องเผชิญ นี่ก็เป็นเพียงเรื่องเล็กน้อยทีเดียวจริงๆ

สาวน้อยเผยหน้าพวงมโหรีใจยาว บัดอารมณ์อ่อนไหวทั้งปวงออกไปเบาๆ

ในสนามฝึกเล็กยังคงลั่นหลามด้วยคลื่นมนุษย์ แม้แขกหรือส่วนใหญ่จากไปแล้ว ทว่าความกระตือรือร้นของเหล่าศิษย์และท่านครูวิชาศาสตร์ก็ยังคงไม่ลดทอน

จำววังประกาศให้ดำเนินการประลองชั้นชำระไขกระดูกที่หลายวันก่อน ยังไม่เสร็จสิ้นต่อให้จบ จากนั้นค่อยเริ่มการประลองชั้นเปลี่ยนเส้นลมปราณ

ครั้งนี้แขกหรือคนนอกหายไปจำนวนมาก ซูเพียนจื่อจึงปล่อยสัตว์อสูรทั้งหมดออกมาหมอบชมและเรียนรู้อยู่ข้างสนามได้อย่างวางใจ

หลายเดือนที่นางอยู่ในวังศาสตร์ ทุกคนก็ค่อยๆ คุ่นชินกับสัตว์อสูรที่ดูน่าสะพรึงทว่าความจริงคบหาง่ายเหล่านี้แล้ว ศิษย์เฝ้ากล้าบางคนที่ค่อนข้างสนิทกับซูเพียนจื่อถึงขั้นปีนขึ้นไปบนตัวสัตว์อสูรเพื่อชมการประลองบนเวทีให้ชัดเจนขึ้นเสียเลย

แขกหรือคนนอกที่เหลืออยู่ไม่มากในสนามฝึกได้เห็นภาพนี้ต่างก็รู้สึกว้าวเหลือเชื่อ สัตว์อสูรขนาดใหญ่ที่เห็นๆ อยู่ว่าดูร้ายโหดเหี้ยม ไฉนอยู่ร่วมด้วยได้งายตายถึงเพียงนี้เล่า

ผู้เขียนหลงท่านครูวิชาสัตว์วิทยานั่งเป็นสง่าอยู่บนบ่าเจ้าทองเล็ก

แม้เขามีสัตว์หรือสุนัขห้าอยู่ตัวหนึ่งที่ทำพันธสัญญายอมรับเขาเป็นเจ้านายแล้ว ทว่าเจ้านั้นเยอหยิ่งโมโหร้าย นอกจากเขาแล้วไม่มีใครทั้งสิ้น ข้ารูปร่างก็สูงสู้อเจ้าทองใหญ่เจ้าทองเล็กไม่ได้

เขาเพียงอยู่บนบ่าของเจ้าทองเล็กก็สามารถมองเวทที่ประลองทั้งหมดได้จากมุมสูงแล้ว

พอแขกหรือคนอื่นๆ มองเห็นเขา เป็นธรรมดาที่จะนึกว่าสัตว์หรือสุนัขเหล่านี้ล้วนถูกเขากำราบจนเชื่องเชื่อ แต่ละคนจึงไม่แคล้วเกิดความเลื่อมใสในฝีมือกำราบสัตว์ของเขาจากใจจริง

ศิษย์ชั้นชำระไขกระดูกทุกคนต้องประลองสองรอบ จากนั้นจัดอันดับกันตามผลแพ้ชนะ เนื่องจากไม่กี่วันก่อนตระกูลไสยเวทมาก่อเรื่องกลางคัน การประลองรอบแรกจึงมีศิษย์สามคู่ที่ยังไม่รู้ผลแพ้ชนะ หลังจากพวกเขาประลองจบ จึงจะค่อยจับสลากประลองกันต่อในรอบสอง

ในเมื่อซูเพียนจื่อหมายจะพัฒนาทักษะการต่อสู้ของตนเอง นางย่อมชมดูอย่างละเอียดยิ่งกว่าเดิม

ฉินฝ่ายพบว่านางชมการประลองของซูป้ออวินอย่างจดจ่อเป็นพิเศษ ก็ให้รู้สึกหึงหวงอยู่บ้างอย่างห้ามไม่อยู่ ต่อเมื่อมองซูป้ออวินอย่างถึถ้วน เขากลับมีอากไม่ยอมรับว่า "ความเข้าใจและการปรับใช้ทักษะการต่อสู้ของอิวป้ออวินคนนี้ไม่เลวจริงๆ หากไม่ใช่เพราะเขามีพลังวัตรจำกัด คู่ต่อสู้ถูกเขาชั้ตตกเวทที่ไปนานแล้ว"

ซูเพียนจื่อเพียงคลียิ้มไม่ได้พูดอะไร ตอนที่นางได้ข่าวว่าการสอบวิทยุทธ์ที่ต้องยุติกลางคันอาจจะได้สอบต่อ นางก็เคยถามซูป้ออวินเป็นการส่วนตัวแล้วว่าเขาคิดจะทำอย่างไร

ซูป้ออวินตอบว่าตนเองไม่สันหัดการเสแสร้ง ดังนั้นนอกจากใช้วิชาลับสะกดพลังวัตรทำให้เหลือสองร้อยแรงข้างสารแล้ว ด้านอื่นๆ เขาจะแสดงออกเต็มที่ตามระดับฝีมือปกติ

ในสนามสอบวิชายุทธ์มียอดฝีมือคับคั่งดุจก่อนเมฆ คิดจะใช้เล่ห์กลต่อหน้าต่อตาพวกเขาก็เท่ากับรำวานต่อหน้าหลู่ปัน* กลับจะยิ่งสะกิดความสงสัยของผู้อื่น

ซูเทียนจื่อเห็นด้วยกับวิธีการของซูป้ออวินเป็นอย่างยิ่ง แต่ซูป้ออวินบอกนางว่านี่คือสิ่งที่ซูเทียนหวากำชับเขามาเป็นพิเศษ

ซูเทียนหวานี่ช่างเป็นผู้มีความสามารถโดยแท้ หากไม่มีเรื่องซุ่มานม่านกับซูหู่หลู่ นางตั้งตัวเขามาเป็นพวกและช่วยนางเผยแผ่ลัทธิงานก็ยอมเปลืองแรงน้อยแต่ได้ผลสำเร็จมากเป็นเท่าตัว นางจึงเสียดายเรื่องนี้อยู่เป็นนานสองนาน

จินเยียนกับเถียนฉางคงก็สนใจศิษย์น้องผู้นี้มากเช่นกัน เถียนฉางคงพูดด้วยความเสียดายว่า "หากไม่ใช่เขามีที่มาน่าสงสัย ข้ายังอยากจะดึงตัวเขาเข้าตระกูลข้าเลย"

จินเยียนกล่าวอย่างขบขัน "ไม่ว่าที่มาของเขาจะน่าสงสัยหรือไม่ ก็ไม่มีทางถึงตาพวกเจ้าตระกูลเทียนมือปราบไปดึงตัวเขาหรอก หากเขาปรากฏตัวเร็วกว่านี้สักสองสามปีจะดีเพียงใด พวกเราจะได้มีคู่ต่อสู้ที่ยอดเยี่ยมเพิ่มมาอีกคน"

"ก็ถูกของเจ้า" เถียนฉางคงเอ่ยจบก็ถอนหายใจยาว

ไม่นานจะเป็นไปได้ที่อิวป้ออวินถือกำเนิดในครอบครัวชาวบ้านสามัญ

* รำวานต่อหน้าหลู่ปัน หลู่ปันคือปรมาจารย์แห่งงานไม้และการก่อสร้างของจีน สำนักนี้จึงหมายถึงการวัดช่างฝีมือต่อหน้าผู้ชำนาญการ บางครั้งใช้ถ่อมตนว่ามีฝีมืออ่อนด้อย

ต่อให้เขาไม่เกี่ยวพันกับฝ่ายธรรม ก็ต้องมีภูมิหลังในตระกูลโบราณสักแห่ง เขามีหรือจะเปลี่ยนวงศ์ตระกูลมารับใช้สกุลเถย

จินเยี่ยนพลันหันหน้าไปถามซูเพียนจื่อ "ศิษย์น้องเขียนหวง เหตุใดยังไม่เห็นศิษย์น้องเจิ้งมาชมการประลองเลย เขาคงไม่ทิ้งพวกข้าสองคนให้คอยเก้อกระมัง"

เจิ้งเฮ้ออ้อจะไปไหนมาไหน เหตุใดถึงมาถามนางเล่า ซูเพียนจื่อ อับจนถ้อยคำยิ่งนัก

เมื่อครู่ตอนที่พบว่าเจิ้งเฮ้ออ้อไม่ได้ปรากฏตัว นางยังลอบพรัลมหายใจ ความรู้สึกนั้นบอกไม่ถูกว่าสบายใจหรือผิดหวังกันแน่

จินเฉยแค้นเสียงฮึกก่อนจะเอ่ยอย่างไม่เต็มอกเต็มใจ "เขาถูกบิดาเรียกตัวไป อีกสักพักก็น่าจะมาแล้ว พวกท่านวางใจได้อย่างเต็มที่ การประลองในวันนี้อาจารย์เป็นผู้กำหนดเอง เขามีหรือจะกล้าไม่เชื่อฟังคำพูดของอาจารย์"

จินเยี่ยนกับเถี่ยฉางคงฟังออกว่าเขาไม่พอใจเจิ้งเฮ้ออ้อ พอมองไปทางหลิวเขียนหวงที่อยู่ข้างกายเขา ในใจทั้งสองก็พอจะรู้ว่าอะไรเป็นอะไรแล้ว ที่แท้ศิษย์พี่ชายกับศิษย์น้องชายร่วมอาจารย์เดียวกันผู้นี้ล้วนชอบพอศิษย์น้องหญิงคนเล็กผู้โง่เง่ามเหสีใคร มิว่าเล่าต่างคนจึงต่างเห็นอีกฝ่ายขัดแย้งนิตา

เสียงพูดของจินเฉยเพิ่งจะขาดคำ เกรว้างของเจิ้งเฮ้ออ้อก็ปรากฏตัวที่ข้างสนามฝึกแล้วเดินเนิบนามาทางนี้

ความหล่อเหลารูปงามของเจิ้งเฮ้ออ้อนั้นต่างกับจินเฉยโดยสิ้นเชิง เขาคลายเกิดมาพร้อมความสูงศักดิ์น่าเกรงขามของผู้เป็นราชัน ทำให้ผู้อื่น

ต้องแหงนมองอย่างเคารพยำเกรงโดยไม่รู้ตัว แม้ไม่กล้าบุ่มพามเข้าไป
ตีสนิทยอกเข้า ทว่าก็อดไม่ได้ที่จะถูกเขาดูดตรึงจิตใจ

แม้กระทั่งวันนี้ในช่วงเวลาที่ทุกคนควรสนใจการประลองบนเวที
โดยมองข้ามสิ่งอื่นทั้งหมด เมื่อเขาในเครื่องแต่งกายของศิษย์วังศาสตร์
ธรรมดาเดินผ่านข้างสนามไปเช่นนี้ ก็ยังคงดึงดูดสายตาจ้องมองของผู้คน
นับไม่ถ้วนได้เช่นเคย

ซูเพียนจื่อเพียรพยายามไม่ให้ตนเองมองเขามากนัก ทว่าในใจกลับ
มิอาจไม่ยอมรับว่าคนผู้นี้เกิดมาพร้อมตัวตนที่ทำให้ผู้อื่นมิอาจมองข้าม
ได้เลย รวาก็บ่งบ่างกายของเขาทอรัศมีเรืองรอง ต่อให้ผู้อื่นไม่ไปมองเขา
ก็ยังคงรู้สึกถึงการคงอยู่และอิทธิพลของเขาได้ทุกชั่วขณะอยู่นั่นเอง

เจิ้งเฮ่าอี้มีสีหน้าเช่นที่เคยเป็น เดินตรงมาผงกศีรษะให้พวกเขาสี่คน
เป็นการทักทาย ก่อนจะนั่งลงด้านข้างจินเยียน เขาดูเป็นปกติยิ่ง กระนั้น
ซูเพียนจื่อกลับรู้สึกเหมือนเขาอารมณ์ไม่สู้ดีนัก นางก็ไม่รู้ว่าเหตุใดตนเอง
จึงคิดเช่นนั้น

นับแต่เจิ้งเฮ่าอี้ปรากฏตัว ซูเพียนจื่อก็ไม่อาจชมการประลองบนเวที
อย่างจดจ่อเช่นนั้นแล้ว โดยไม่รู้เนื้อรู้ตัวนางมักแบ่งสมาธิหลายส่วนไป
คอยสังเกตเขาอยู่เงียบๆ

ความสนใจทั้งหมดของจินเยียนจับนิ่งอยู่ที่ตัวนางมาตลอด เขา
ย่อมสัมผัสได้ถึงท่าทีที่ไม่เหมือนเดิมของนาง กระดิ่งเตือนภัยในใจเขา
พลันรัวกระหน่ำ เขารับเปลี่ยนท่าทีจากที่ดูแคลนไม่แยดีการประลองบนเวที
มาเป็นฝ่ายเอ่ยปากชวนซูเพียนจื่อ จินเยียน และเถี่ยฉางคง ให้ร่วมกัน
ถกความเห็นถึงจุดเด่นจุดด้อยของทักษะการต่อสู้ที่เหล่าศิษย์ชั้นชำระ

ไขกระดูกแสดงออกมา

สติปัญญาเชิงยุทธศาสตร์ของเขาไม่ธรรมดา พลังวัตรยิ่งสูงที่สุดในคนทั้งห้าที่อยู่ตรงนี้ เอยถึงประสบการณ์ต่อสู้จริงของเขาก็แจ่มจัดกว่าใคร คำประเมินจึงแหลมคมตรงประเด็น ดุจเข็มที่ทิ่มแทงจนเห็นเลือดในคราวเดียว ในที่สุดซูเพียนจึงรวบรวมถึงเจ็้งเข้าอีกก็ค่อยๆ ถูกคำพูดของเขาดึงความสนใจไป

การประลองของศิษย์ชั้นซำระไขกระดูกดำเนินเรื่อยมาจนถึงยามเที่ยงค่อยสิ้นสุดลง

เมื่อจัดอันดับตามผลแพ้ชนะแล้วซูป้ออวิน^๑ได้ที่เจ็ด เขามีพลังให้ใช้เพียงสองร้อยแรงข้างสาร ผลงานอันยากลำบากนั้นจึงน่าชื่นชมเป็นอย่างยิ่ง

ศิษย์วิงศาสตร์สองคนที่พ่ายให้กับฝีมือของเขานั้น คนหนึ่งมีพลังห้าร้อยแรงข้างสาร อีกคนมีพลังสี่ร้อยแรงข้างสาร ทว่าเขาอาศัยการพลิกแพลงเฉพาะหน้าและการปรับใช้ทักษะเชิงยุทธศาสตร์อย่างคล่องแคล่ว มาพิชิตสองคนนี้ลงจนได้

สุดท้ายแม้กระทั่งจ้าววังก็ยิ่งเอ่ยชมเขากับเหล่าท่านครุวิชายุทธ์ว่า "อวิป้ออวินเป็นอัจฉริยะด้านวิชายุทธ์โดยกำเนิด อนาคตไร้ขีดจำกัดโดยแท้ ในหมู่มุศิษย์ชั้นซำระไขกระดูก หากเอ่ยถึงสติปัญญาด้านทักษะการต่อสู้เกรงว่ามีแต่เซียนหวงกับเงินอวี่ที่เหนือกว่าเขา ซึ่งหยางเพิงสูสีกับเขาเท่านั้น"

วาจานี้พอถ่ายทอดเข้าสู่หูของอวินซึ่งอิง สีหน้านางก็ปลันเย็นยะเยือกจนสามารถขูดน้ำค้างแข็งออกมาได้หนึ่งชั้น

ความหมายของจ้าววังคือสติปัญญาด้านทักษะการต่อสู้ของนางยังทาบเจ้าหนูแซ่อวี่นั้นไม่ติดเขี้ยวหรือ

ช่างน่าแค้นใจนัก!

หากไม่ใช่ศิษย์ชั้นชำระไขกระดูกมีโอกาสประลองเพียงสองรอบ นางก็แทบอยากไปสั่งสอนเจ้าอวี้ออวินด้วยตนเองเดี๋ยวนี้เลย ดุซิสตีปัญญาของเขาสูงส่งกว่านางตรงที่ได้กันแน่

ทั้งเชิงหยางก็มองอวี้ออวินอย่างค้นไม้ค้นมืออยากทดสอบเช่นกัน เขาไม่ได้รู้สึกเสียใจหรือโกรธเคืองกับคำประเมินของจ้าววัง เขาเพียงอยากแลกเปลี่ยนความรู้กับอวี้ออวินเท่านั้นจริงๆ คู่ต่อสู้ที่เหมาะสมหาได้ง่ายเสียเมื่อไร ความสนใจที่เขามีต่ออวี้ออวินผู้นี้จึงพุ่งสูงขึ้นในพริบตา

ปู่เฉินอวี้มองไปทางซู่เฟียนจื่อที่อยู่อีกด้าน เห็นท่าทางนางพูดคุยกับจินฝ่ายอย่างเบิกบานใจยิ่ง น้ำส้มรสเปรี้ยวจัดก็พลันอัดแน่นเต็มท้องปู่เฉินอวี้ เขาจึงไม่ได้สนใจสักนิดว่าจ้าววังพูดอะไรบ้าง

ไม่เพียงแต่เขาเท่านั้น เหล่าศิษย์กับท่านครูทั้งหมดล้วนกำลังมองไปยังทิศทางเดียวกับเขา เพียงแต่สิ่งที่ทุกคนคิดคือการประลองของศิษย์ชั้นเปลี่ยนเส้นลมปราณที่กำลังจะเปิดฉากเดี๋ยวนี้แล้ว ไม่ใช่ความสัมพันธ์ชายหญิงอันซับซ้อนวุ่นวาย

เจิ้งเฮ้อ้อสบตากับจินเยียนและเถี่ยฉางคง ก่อนที่ทั้งสามจะยืนขึ้นแล้วเดินไปบนเวทีด้วยกัน

พอเห็นพวกเขาสามคนขึ้นเวทีประลองโดยพร้อมเพรียง เหล่าศิษย์ที่อยู่ล่างเวทีก็พากันโห่ร้องยินดีเสียงกระหึ่ม

จ้าววังกล่าวเตือนขึ้นว่า "ศึกตะลุมบอนสามคนรอบนี้ ผู้ที่รั้งอยู่บนเวทีเป็นคนสุดท้ายก็คือผู้ชนะ ในเมื่อเป็นการประชันทักษะการต่อสู้

ข้าจะจำกัดพลังวัตรของพวกเขาสามคนอยู่ที่หนึ่งแรงมังกรเท่านั้น และห้ามพวกเขาใช้วัตถุศักดิ์สิทธิ์ประจำตระกูล"

จบคำเขาก็มือตบขาของทั้งสามไปคนละหนึ่งครั้ง

คนหนุ่มทั้งสามพลันรู้สึกได้ว่าลมปราณในร่างกายใหญ่ถูกปิดผนึกไปพลังทั่วร่างที่โคจรมาใช้งานได้คงเหลือเพียงหนึ่งแรงมังกรพอดิบพอดี

ฝีมือของจ้าววังทั้งแสนรวดเร็วและแสนแม่นยำ ศิษย์แถวหน้าผู้เก่งกาจที่สุดสามคนในสายตาของศิษย์วังศาสตร์ถึงกับไม่ทันตอบสนองก็ถูกจ้าววังควบคุมพลังเสียแล้ว ช่วงขณะนี้ความห่างชั้นระหว่างชั้นพลังวัตรยิ่งเห็นเด่นชัดเป็นพิเศษ

เจิ้งเฮ้ออึ้งเห็นฝีมือของจ้าววังจนเคยชินแล้วจึงดูสงบหน่อย ผิดกับจินเยียนและเถี่ยฉางคงที่มีสีหน้าตกตะลึงพริ้งเพริด ในใจต่างก็ผุดไอนหาวเยือกอันรุนแรงขุมหนึ่งพร้อมกันโดยไม่ต้องนัดแนะ

หากจ้าววังมิใช่แค่เพียงปิดผนึกพลังวัตรของพวกเขา ทว่าคิดจะสังหารพวกเขาละก็ ตอนนี้พวกเขาก็ต้องกลายเป็นศพ ทอดร่างอยู่ตรงนี้ไปแล้ว ไม่รู้กระทั่งตนเองตายอย่างไรด้วยซ้ำ

จ้าววังพูดกฎการประลองอย่างกระชับจนจบก็เดินลงเวทีไปให้คนหนุ่มทั้งสามต่างคนต่างสงบใจชั่วคราว จากนั้นเขาก็ประกาศเริ่มต้นการประลอง

จินเยียนกับเถี่ยฉางคงแทบไม่ต้องปรึกษากันก็พุ่งตัวมากระหนาบโจมตีเจิ้งเฮ้ออึ้งทั้งซ้ายขวาโดยพร้อมเพรียง

จินเยียนถือกำเนิดในตระกูลนักหลอมโลหะ ต่อให้ไม่ใช้วัตถุศักดิ์สิทธิ์ประจำตระกูล เขาก็ยังมีศาสตร์วิเศษที่ร้ายกาจอีกถมเถ อารูธที่เขาใช้บ่อย

ก็คือดาบของขนาดใหญ่ที่อยู่ในมือเล่มนั้น พอดาบใหญ่ควงตัวดึกก็ก่อเกิด
รัศมีสีทองเป็นแถบๆ สมทบทับซ้อนกันชั้นแล้วชั้นเล่าจนกลายเป็นทะเลสีทอง
ผืนหนึ่ง ชัดม้วนไปหาเจ็้งเฮ่าอี้

นี่ก็คือความแตกต่างอันเด่นชัดที่สุดระหว่างศาสตร์วิเศษกับ
อาวุธทั่วไป อาวุธทั่วไปอย่างมากก็เพียงก่อให้เกิดกระแสลมจากใบดาบ
อันคมกริบ ต่อให้มีลมปราดผลัดดันก็ไม่มีทางเกิดรัศมีดาบสีทองดุจวัตถุจริง
เช่นนี้ได้ ทะเลรัศมีดาบสีทองแถบแล้วแถบเล่านั้นมีไซ้เพียงดุยิ่งใหญ่
ตระการตา หากผลอปล่องยให้แถบหนึ่งแถบใดขัดถูหรือถากผ่าน ต่อให้
เป็นร่างกายที่แข็งแกร่งจนน่าอัศจรรย์ใจของผู้ฝึกวิชาชั้นเปลี่ยนเส้นลมปราด
ก็ต้องเส้นเอ็นขาด กระดูกแตก โลหิตฉีดพุ่งไปไกลห่างก่าในทันที

ทะเลรัศมีดาบสีทองขยายจากเล็กไปใหญ่ จนกระทั่งครอบคลุม
ทั่วเวทีตามลำดับ ทว่าดูเหมือนเจ็้งเฮ่าอี้ไม่รีบร้อนจะโต้กลับแต่อย่างใด
เพียงสงบนิ่งรอคอยโอกาส สองตามองรัศมีดาบที่กระหน่ำถาโถมมา
ตรงหน้าอย่างเยือกเย็น

แต่เห็นชัดว่าจินเยียนกับเถียงคางคงไม่คิดจะให้เขามีโอกาสได้ตอบโต้
ขณะที่รัศมีดาบของจินเยียนจวนจะคุกคามเจ็้งเฮ่าอี้ตักจากเวทีไปอยู่แล้วนั้น
เถียงคางก็เงื้อแส้เหล็กในมือพลางย่ำคืบหน้าบงกมาถึง

สองคนนี้คล้ายหรือกันมาก่อนแล้วว่าจะร่วมแรงกันต่อกรเจ็้งเฮ่าอี้
ยามประสานงานจึงแทบจะเหมือนอาการฟ้าไร้ตะเข็บ* รัศมูมประหนึ่ง
แห่ฟ้าตาข่ายดินอย่างไรอย่างนั้น

เมื่อทะเลรัศมีดาบบีบคั้นจนเจ็้งเฮ่าอี้ไม่เหลือที่ยังง้ำ แส้เหล็ก

* อาการฟ้าไร้ตะเข็บ ใช้เปรียบเปรยว่าแนบเนียนไร้ข้อบกพร่อง

ก็พลันกวาดขั้วบัวต้วน ควงปลายไส้เป็นวงไม่หยุดยั้ง ขอเพียงสัมผัส ผัส
ถูกสิ่งใด สิ่งนั้นก็จะต้องถูกกระหวัดรัดจนแหลกจึงเป็นอันยุติ

"หากศิษย์พี่ฉันตกอยู่ในตำแหน่งเดียวกับศิษย์พี่เจ็ง ท่านจะรับมือ
เช่นไร" ซูเพียนจื่อเอ่ยถามขึ้น

นางเป็นผู้เอ่ยปากถามเขาเสียวนะ ต่อให้ฉันเฝยซังนำหน้าเจ็งเข้าอึ
เพียงใด เขาก็มีแต่จะปั่นยืมเต็มใบหน้าพลางตอบนางอย่างจริงจัง "ข้าจะ
ชักขวานออกมาให้ไส้ยาวของเถียงคางคงตวัดรัดไว้ จากนั้นข้าก็จะยืม
แรงเหวี่ยงจากไส้ เห็นร่างขึ้นกลางอากาศพลางหาจังหวะรูกกลับ ทำลาย
สภาวะความร่วมมือของพวกเราสองคนเสีย"

ราวกับเป็นการขานรับคำประเินของเขา เจ็งเฮ้ออึพลันเผย
ตราประทับเหล็กสีดำสนิทขนาดใหญ่ที่มีรูปทรงคล้ายลัญจกรหยกประจำ
องค์ฮ้องเต้อออกมาหนึ่งคู่ ตราประทับในมือซ้ายเพียงกดคว่ำลงสู่ด้านล่าง
ก็ปะทะกับพื้นผิวของรัศมีดาบ ตราประทับเหล็กสีดำสนิทอันนั้นคล้าย
มีแรงดูดดึงอันน่าอัศจรรย์ขุมหนึ่ง ส่งผลให้รัศมีดาบที่ถูกตราประทับเหล็ก
กระแทกใส่เคลื่อนต่ำลงไปทันตาเห็น จากนั้นก็กระดอนออกไปทางด้านข้าง
ทะเลสีทองที่แผ่ไพศาลเกิดช่องโหว่ขึ้นริ้วหนึ่งในทันที

ตราประทับเหล็กในมือซ้ายของเจ็งเฮ้ออึเพียงชักพัรศมีดาบออกห่างไป
เล็กน้อย เขาก็กวตตราประทับเหล็กกลับมาอย่างว่องไว ขณะเดียวกัน
ตราประทับเหล็กในมือขวาก็พลิกหงายขึ้นรับไส้ยาวของเถียงคาง ไม่ผิด
จากที่คิด ตราประทับเหล็กพลันถูกไส้กระหวัดไว้แล้วเหวี่ยงพาเจ็งเฮ้ออึ
ไปหารัศมีดาบที่อยู่ด้านข้างด้วยพลังอันรุนแรง

ไม่รู้ว่าเจ็งเฮ้ออึยืมแรงดึงแรงอย่างไรกันแน่ ไส้ยาวที่เห็นกันอยู่ว่า

ชักพาเขาไปด้านข้างกลับพลันเบี่ยงทิศทางเป็นโยนเขาขึ้นสู่ด้านบน
ไปเสียอย่างนั้น

พอเจ็จเฮ้า้อี้ลอยตัวอยู่กลางอากาศก็บิดหมุนข้อมืออย่างแสนชาญฉลาด
แยบยล ร่างกายดุจกิ่งหลิวลู่ลม พลิวผละออกห่างได้อย่างเหมาะเจาะทุกครั้ง
ในชั่วขณะที่รัศมีดาบจวนจะมาถึง

การเคลื่อนไหวที่ว่องของเขาส่งงามดุจรำยรำ ผ่างด้วยท่วงทำนอง
อันเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว ทางหนึ่งรับมือแฉ่ยาวของเถี่ยฉางคง อีกทางหนึ่ง
ใช้ฝ่าเท้าอันแผ่วเบาอย่างเหยียบลงบนพื้นผิวของรัศมีดาบได้พอดีบพอดี
ทุกก้าวเสมอ

ซูเพียนจื่อชมดูไปเรื่อยๆ ก็มองแนวทางออกแล้ว "เขากำลังทำลาย
จังหวะรูกของศิษย์ที่เกี่ยวกับศิษย์ที่เงินอยู่สินะ"

ฉินเผ่ยพูดพร้อมสีหน้าชื่นชม "ศิษย์น้องหญิงช่างฉลาดเฉียบแหลม
จริงเชียว เป็นเช่นนี้จริงๆ เจ็จเฮ้า้อี้เจ้าเล่ห์เพทุบายยิ่ง ทุกครั้งที่เขา
ย่างเท้าลงไปล้วนพอดีกับช่วงที่พลังดาบของเงินเยียนอ่อนกำลังเตรียมจะ
เปลี่ยนกระบวนท่า หากเงินเยียนไม่อาจสลัดหลุดจากจังหวะของคู่ต่อสู้
จังหวะรูกของตนเองก็จะถูกทำลายลง ถึงตอนนั้นค่อยใช้แฉ่ยาวของ
เถี่ยฉางคงไปปะทะกับเจ็จเฮ้า้อี้ พวกเขาไม่ยากแพ้ก็คงยาก"

ฉินเผ่ยล่าเอียงเข้าข้างหญิงงามอย่างเห็นได้ชัด หญิงงามนี้ถึง
กระบวนท่านี้เรียกว่า 'ฉลาดเฉียบแหลม' ศัตรูหัวใจของตนนี้ถึงกระบวนท่านี้
เรียกว่า 'เจ้าเล่ห์เพทุบาย'

ซูเพียนจื่อจดจ่อจับจ้องรูปการณบนเวทีที่ค่อยๆ โนมเอียงมาทาง
เจ็จเฮ้า้อี้ตามลำดับ ในใจนางก็อดไม่ได้ที่จะเลื่อมใสเขาเป็นอย่างยิ่ง

นางอยู่ด้านข้างมองความแยบยลนี้ออกไม่นับว่ายากสักเพียงใด ทว่า
เจิ้งเฮ่าอื่ออยู่ในสถานการณ์กลับสามารถมองทะลุจังหวะรุกของอีกฝ่าย
ในช่วงเวลาอันสั้น ทั้งแยกสมาธิทำสองอย่างพร้อมๆ กัน ทางหนึ่งรับมือ
การโจมตีของเถี่ยฉางคง อีกทางหนึ่งทำลายการบุกของจินเยี่ยนอย่าง
แสนจะมีชั้นเชิง พลังสายตาและความสุขุมเยือกเย็นระดับนี้ไม่ธรรมดา
เลยจริงๆ

เสียงอุทานชื่นชมของเหล่าศิษย์และท่านครูที่อยู่ลางเวที่ดังสนั่น
ไปทั่วบริเวณ การโรมรันอันดุเดือดบนเวทีดูแล้วช่างงามตื่นตาเสียนี้กระไร

เจิ้งเฮ่าอื่อยืนแขนเสื้อปลิวไสว พลังย่างเท้าขึ้นลงอยู่ท่ามกลาง
ระลอกคลื่นที่ทอขึ้นด้วยรัศมีสีทอง ขณะเดียวกันตราประทับเหล็กสีดำสนิท
ที่กุมอยู่ในมือก็พลิกพลิ้วเคลื่อนไหวยับ ทั้งที่แสงเหล็กของเถี่ยฉางคงทรงพลัง
ปานมังกรเขียว* กระนั้นกลับไม่อาจทำอะไรเจิ้งเฮ่าอื่อได้แม้เพียงนิด

มองปราดไปแล้ว ภาพนี้แลคล้ายมังกรเขียวกำลังไล่ชิงมุกอยู่
เหนือผืนสมุทร ช่างงามตาน่าชมยิ่งนัก

ทว่าครั้งนี้ไม่เหมือนการแสดงของปู่เจินอวี่กับทั้งเซียงหยางครวาก่อน
ทุกแห่งหนล้วนครุ่นด้วยรัศมีพิฆาตอย่างเห็นได้ชัด นำหวาดเสียวอันตราย
เป็นอย่างมาก

ฝีก้าวอันสง่างามที่ดูคล้ายผ่อนคลายของเจิ้งเฮ่าอื่อล้วนไม่ต่างกับ
การร้ายราบนปลายดาบ ขอเพียงย่างเท้าพลาดไปหนึ่งก้าว ต่อให้
ไม่ถูกฟันขาทั้งข้างหนึ่งในดาบเดียว ก็ต้องทำให้ฝ่ายตรงข้ามสบช่อง

* มังกรเขียว คือสัตว์เทพประจำกลุ่มดาวทิศตะวันออก เป็นหนึ่งในสี่สัตว์เทพ อันได้แก่ มังกรเขียว พญาคชขาว
หงส์ขาว และเต๋าดำ (เต่าเสวียนอู) ชาวจีนโบราณเชื่อว่าสัตว์สี่ภูภคนี้ทั้งสี่สามารถเปิดปากถึงสวรรค์ สะดะ
เคราะห์ภัย และอำนาจพร

ปรับคืนสู่จังหวะปกติ ถึงตอนนั้นพลังดาบธาโทมมาไม่ขาดสาย ประสาน
เข้ากับสายวของเถียงฉางคง เว้นเสียแต่เจิ้งเฮ้ออี้มีปีกเพิ่มมาหนึ่งคู่
หาไม้ก็มีแต่ปราศัยอย่างไม่ต้องสงสัย

แม้แต่ฉินเผยยังมีอาจไม่ยอมรับ "เจ้าหนูนี้ก็พอจะมีฝีมือที่แท้จริง
อยู่บ้างเหมือนกัน"

ความจริงแล้วแค่ 'พอจะมีอยู่บ้าง' เสียเมื่อไร ซูเพียนจื่อได้เปิดหู
เปิดตาครั้งใหญ่จึงนั่งชมตาไม่กะพริบ ในใจรู้สึกคล้ายบนฟ้าและใต้ดิน
คงเหลือเพียงหนุ่มน้อยผู้นี้ เขาไม่ครั้นคร้ามแม้คลื่นพายุกับมังกรพิโรธ
ราวเดินเล่นทอดน่องอยู่ในลานกว้าง สาดฉายราศีอันเจิดจรัสไปนับหมื่นจั้ง

เหล่าศิษย์วังศาสตราต่างก็แหงนมองท่วงท่าอันองอาจของหนุ่มน้อย
ที่อยู่บนเวที ในใจแทบอยากเอาตัวไปแทนที่เสียเดี๋ยวนี้ พวกเขาจะได้
มีหน้ามีตาต่อหน้าผู้คนมากมายเช่นนี้บ้างสักครั้ง

สีหน้าของอวินชิงอิงประเดี๋ยวตื่นเต้นประเดี๋ยวซึมเซา อารมณ์
สุดแสนจะซับซ้อน

เพราะเหตุใดบุรุษหนุ่มที่โดดเด่นเหนือใครเช่นนี้กลับมิใช่ของนาง
เพราะเหตุใดนางจึงต้องถอยมาเลือกบุรุษที่เป็นรองกว่า ต้องเสแสร้งทำดี
กับทั้งเซ็งหยางนั้นด้วย

เพราะนางทาบหัวใจเซียนหวงไม่ได้ใช่มั้ยหรือนี่

เมื่อวานทั้งอิงอิงจึงใจฟูต่อหน้านางว่าเห็นเจิ้งเฮ้ออี้กับหัวใจเซียนหวง
เดินเคียงกันไปยังที่พักของจ้าววัง ข้าบบรรยายด้วยว่าท่าทางของทั้งสอง
สนิทสนมกันอย่างน้อยอย่างนี้ เห็นชัดว่าเป็นคู่ที่ชายมีรักหญิงก็มีใจ

ฟ้าเท่านั้นที่รู้ว่าตอนนี้นางคั่งแค้นมากเพียงใด!

อวินซิงอิงรู้สึกได้นานแล้วว่าเจิ้งเฮ้ออ้อคล้ายมีความรู้สึกดีๆ ให้
หลิวเซียนหวง ยิ่งได้มาฟังทั้งอิงอิงจิงใจดีไซใสสี อวินซิงอิงก็ยิ่งรู้สึก
เสียดแทงใจมากขึ้นเป็นเท่าตัว

ผู้ที่นางไม่อาจได้มา หญิงอื่นถือสิทธิ์อะไรได้ไปครองอย่างง่ายดาย
ถึงเพียงนั้น

ไม่เฉพาะแต่เจิ้งเฮ้ออ้อ แม้กระทั่งทั้งเซ่งหยางที่บอกว่ามีหัวใจรัก
อันงมงามต่อนาง น้ำเสียงตอนที่เขาเอ่ยถึงหลิวเซียนหวงก็ยิ่งเห็นดีเห็นงาม
ชื่นชมกันเสียเหลือเกิน ในสายตาของคนทั้งหมด หลิวเซียนหวงราวกับเป็น
สัญลักษณ์แห่งความสมบูรณ์แบบ ส่วนอวินซิงอิงคนนี้ก็กลับถูกเปรียบเทียบ
อยู่ภายใต้รัศมีอันเรืองรองของอีกฝ่าย จนต้องกลายเป็นของมีค่าหนักที่หาดี
ไม่ได้เลยสักอย่าง

เดิมทีเกียรติภูมิและคำสรรเสริญเยินยอทั้งหมดทั้งปวงที่หลิวเซียนหวง
ได้ครอบครองอยู่ล้วนเป็นของอวินซิงอิงคนนี่ต่างหาก!

อวินซิงอิงมองไปทางหลิวเซียนหวงอย่างเคียดแค้นชิงชัง ก็พอดี
ได้เห็นฉินฝ่ายมองหญิงสกุลหลิวนั่นด้วยสายตาหยาตเยิ้ม คล้ายกำลัง
พุดคุยเรื่องสนุกสนานอะไรบางอย่างกับนางนั่นเอง

ฉินฝ่ายมีเบื้องหลังเช่นไร อวินซิงอิงไม่ได้รู้กระจ่างนัก ทว่าอีกฝ่าย
เป็นถึงศิษย์สายตรงคนโตของจ้าววัง ข้ามีพลังวัตรสูงกว่าเจิ้งเฮ้ออ้อ
ทั้งที่อายุรุ่นราวคราวเดียวกัน จุดนี้เพียงดูจากท่าเนียบผู้แข็งแกร่งบน
จาร์กหยกพันเมฆาก็สามารถเห็นได้อย่างชัดเจน

เดิมทีอวินซิงอิงนึกว่าในรุ่นคนหนุ่มสาวจะไม่มีใครเหนือกว่าเจิ้งเฮ้ออ้อ
ได้อีกแล้ว คิดไม่ถึงเลยว่ายังมีฉินฝ่ายอีกคน นางเคยคิดจะช่วยวงศ์ตระกูล

ตั้งตัวผู้แข็งแกร่งหนุ่มที่มีอนาคตไร้ขีดจำกัดผู้นี้มาเป็นพวก ทว่านางยังไม่ทันได้ลงมือ ก็พบว่าคนผู้นี้ถึงกับชมชอบหลิวเขียนหวงอยู่เช่นกัน

ซ้ำการแสดงออกของจินฝ่ายังเด่นชัดยิ่งกว่าเจิ้งเฮ้ออีกเสียอีก สาวใช้ที่นางส่งไปจับตาดูความเคลื่อนไหวของจินฝ่ายกลับมารายงานนาง ความว่าจินฝ่ายเคยไปหาหลิวเขียนหวงมาแล้วไม่ต่ำกว่าหนึ่งหน ท่าทีของเขาดีสนิทเอออกเอาใจ ไม่อำพรางเจตนาที่จะตามเกี่ยวฝายหญิงเลยแม้แต่น้อย

ไม่รู้จะว่าอย่างไรดีแล้วจริงๆ! บุรุษแต่ละคนล้วนถูกหน้ากากมารยาของหลิวเขียนหวงหลอกลวงจนหัวหมุนกันไปหมด

ท่านอาสิบห้าคอยเตือนนางอยู่ตลอดว่าให้อดกลั้น เขาจะหาโอกาสที่เหมาะสมช่วยนางกำจัดหลิวเขียนหวงเอง ทว่านางรู้สึกว่ตนเองจวนจะทนต่อไปไม่ไหวแล้วจริงๆ

เสียง 'เคิ่ง' ดังมาจากบนเวทีหนึ่งหน เป็นเจิ้งเฮ้ออีกซักพักแล้วเหล็กของเถียนฉางคงไปปะทะเข้ากับทะเลรัศมีดาบของจินเยียน

เสียงกระทบกันเคร็งคร้างของดาบทองกับแล้วเหล็กเปลี่ยนเป็นยิ่งถี่ยิ่งขึ้นเรื่อยๆ ประหนึ่งเม็ดฝนกระหน่ำตีใบกล้วยไม่ขาดสาย

ท่วงท่าของเจิ้งเฮ้อยังคงสง่างามเยือกเย็นดั่งเดิม ผิดกับเถียนฉางคงและจินเยียนที่เหงื่อแตกพลั้ชุ่มศีรษะ สีหน้าทวีความเคร่งเครียดหนักอึ้งขึ้นทุกขณะ

ภายใต้การก่อหวอดต่อเนื่องของเจิ้งเฮ้อ ในที่สุดจังหวะรุกของพวกเขาสองคนก็ปั่นป่วนโดยสิ้นเชิง การประสานงานโจมตีที่เคยไร้ช่องโหว่แปรเปลี่ยนเป็นสับสนอลหม่าน แทบจะกลายเป็นพวกเขาสองคนจู่โจมกันเอง ส่วนเจิ้งเฮ้อคอยผสมโรงอยู่ด้านข้าง

"ข้าเอง!" จินเยี่ยนพบความผิดปกติแต่แรกแล้ว ในที่สุดตอนนี้ จึงตะโกนเสียงก้อง เป็นความหมายให้เถียงคางหยุดโจมตีแล้วถอยห่างไปก่อนชั่วคราว จะได้ไม่รบกวนกันเองอีก

ที่ว่าเถียงคางตอบสนองช้าไปเล็กน้อย รอจนตระหนักได้หมาย จะถอยห่างก็สายไปเสียแล้ว

แฉ่เหล็กในมือเขาพลันไม่อยู่ในความควบคุม หวดไปใส่ตำแหน่งสำคัญของทะเลดาบในทันที เสียงกระทบกระทั่งระหว่างดาบทองกับแฉ่เหล็ก อันถึยประหลอกหนึ่งแม้ฟังคล้ายเสียงดั่งยาวเพียงหนึ่งเดียว ทว่ารัศมีดาบของ จินเยี่ยนได้ถูกทำลายลงโดยสิ้นเชิงแล้ว ดาบทองในมือเขาถูกพลังมหาศาล ของแฉ่เหล็กตีตตะห้อนจนหวัดจะกระเด็นหลุดมือ เงานแสงบนเวทีล้วนสลายสิ้น ไม่มีเหลือ

ทันทีที่แฉ่เหล็กของเถียงคางฟาดทำลายทะเลดาบ ตัวเขาเอง ก็ถูกแรงกระแทกจนเลือดลมตีกลับ ได้รับความทรมานมิใช่น้อย ทว่า ยังไม่ทันได้สติสำนึกเสียใจ ตราประทับเหล็กในมือเจิ้งเฮ้าอี้ก็ขยับก่อน แล้ว แรงดูดดึงของตราประทับเป็นเช่นพายุหมุน เหวี่ยงส่งทั้งแฉ่เหล็กกับ เจ้าของแฉ่ลอยละลือออกจากเวทีประลองไปพร้อมกัน

เถียงคางคงตีลังกากลางอากาศรอบหนึ่งก่อนตกถึงล่างเวที ตามติด ด้วยเสียงตะโกนลั่นหนึ่งหนของจินเยี่ยนที่ดังมาให้ได้ยิน เขาเองก็ปลิวร่วงลง จากเวทีมาแล้ว

การประลองเป็นอันสิ้นสุดลง จินเยี่ยนกับเถียงคางใช้สองรุมหนึ่ง พายต่อฝีมือของเจิ้งเฮ้าอี้

ทว่าสองคนนี้ก็กลับเบิกบานใจยิ่งนัก แอ่ยกลั้วหัวเราะกับเจิ้งเฮ้าอี้

ที่อยู่บนเวทีว่า "ศิษย์น้องเจิ้งร่ายกาจสมคำเล่าลือ พวกเราขอศิโรราบให้เจ้าจากใจจริง"

เจิ้งเฮ้าอู้ค้อมกายคำนับพวกเขาพลางเอ่ย "ศิษย์พี่ทั้งสองท่านออกมาแล้ว"

ตอนนี้เองเหล่าศิษย์และท่านครูที่ชมการต่อสู้อยู่ลางเวทีถึงค่อยตอบสนองได้ เสียงปรบมือผสานเสียงโห่ร้องยินดีดังขึ้นระลอกแล้วระลอกเล่า

เจิ้งเฮ้าอู้คารวะไปทางคนทั้งหมดแล้วหมุนตัวเดินลงจากเวทีประลองโดยไม่มีสีหน้าลึงโลดล่ำพองใจมากมาย

จินเฉียนชมดูจนรู้สึกคันไม้คันมือไม่น้อย หากมิใช่ติดขัดที่ฐานะท่านครูผู้ช่วย เขาก็แทบจะกระโดดขึ้นเวทีไปประลองกับเจิ้งเฮ้าอู้สักรอบอยู่แล้ว

จนกระทั่งเจิ้งเฮ้าอู้ จินเยียน และเถี่ยฉางคงเดินกลับมาถึงที่นั่งด้วยกัน จินเยียนก็โยกหัวส่ายหน้ากล่าว "ไม่หน้าใจ! ยังไม่หน้าใจจริงๆ ศิษย์น้องเจิ้ง ตกเย็นหน่อยเจ้าไปประลองกับข้าที่ห้องฝึกยุทธ์อีกสักรอบเถอะ!"

เถี่ยฉางคงบ่นขึ้นบ้าง "ล้วนเป็นเพราะความคิดไม่เข้าท่าของศิษย์พี่จิน พวกเราจับมือกันไม่สำเร็จ ข้ายังถูกศิษย์น้องเจิ้งจุมุกเดินเสียอีก"

จินเยียนหัวเราะแหะๆ ก่อนถามขึ้น "วิชาเยี่ยมแรงดั่งแรงของศิษย์น้องเจิ้งนี้จ้าววังสอนให้กระมัง"

"ใช่แล้ว อาจารย์บอกว่าตระหนักถึงความแยบยลนี้ได้ขณะทดสอบกระบวนท่ากับศิษย์น้องเซียนหวง ข้าได้รับการชี้แนะจากอาจารย์ จึงเพียงนำมาผนวกเข้ากับกระบวนท่าของตราประทับเท่านั้นเอง" เจิ้งเฮ้าอู้

เงยหน้ามองซูเพื่อนจ๊อบแวบหนึ่ง

การมองเพียงแวบเดียวนี้ดูคล้ายเรียบเฉย ทว่าก็คล้ายซ่อนแฝงด้วย
พันอารมณ์หม่นความรู้สึกที่มีอาจบอกกล่าวได้กระจ่าง หัวใจของสาวน้อย
ที่สงบลงได้อย่างยากเย็นจึงเริ่มหลุดจากการควบคุมอีกครั้งอย่างห้ามไม่อยู่

ซูเพื่อนจ๊อบนอูบในใจอย่างหัวเสียอยู่บ้าง...ผู้ที่ปกติไม่ว่ากับใคร
ก็ทำตัวเฉยเมยห่างเหิน บทหัวใจจะหวานแสนหื่นขึ้นมา ยิ่งน่ากลัวกว่าฉินเฉย
มนุษย์ที่เหมือนเครื่องช็อคไฟฟ้านี้เสียอีก!

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://bit.ly/3r0bjJQ>